FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

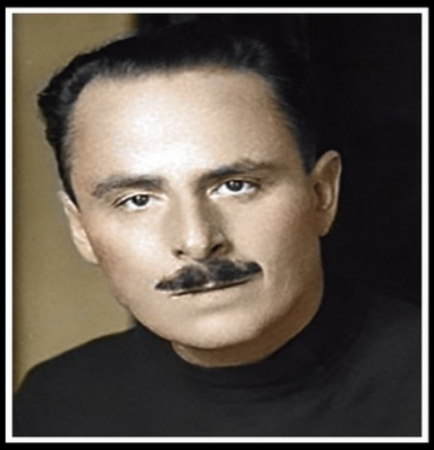
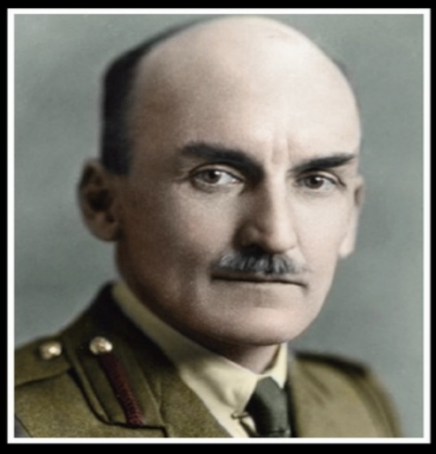

Volume One

Machine Translated by Google

Fascistiska röster

Essäer från 'Fascist Quarterly' 1936-1940

Volym ett

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Fascistiska röster

Essäer från 'Fascist Quarterly' 1936-1940

Volym ett

Copyright © 2019 Sanctuary Press Ltd Alla

rättigheter förbehållna. Ingen del av denna bok får reproduceras i någon form på elektronisk eller mekanisk väg, inklusive fotokopiering, inspelning eller informationslagring och hämtning, utan skriftligt tillstånd från utgivaren.

Sanctuary Press Ltd
71-75 Sheltongatan
Covent Garden
London WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com E-
post: info@sanctuarypress.com

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

FASCISTISK RÖSTER - VOLYM ETT

Denna utgåva innehåller essäer av:

John Beckett

James Drennan

Norah Elam

General Franco

Generalmajor J. F.: C. Fuller Joseph

Goebbels J.K. Heydon

Max Hunger

Jorian Jenks

William Joyce

Dr. Robert Ley

Francis Mcevoy Sir

Oswald Mosley Ezra

Pound Vidkun Quisling

Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-

Thomann Claud

Sutton Alexander Raven

Thomson A.

Yusuf Ali

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Innehållsförteckning

Fascistiska röster

Fascismens filosofi av Sir Oswald Mosley Tyskland och
hennes kvinnor av Anne Seelig-Thomann Vad är socialism?
av Joseph Goebbels Världsfilosofi och
utrikespolitik av Alfred Rosenberg Fascism, kvinnor och demokrati av
Norah Elam Precious Acres av Jorian Jenks Hitlers
Berchtesgaden en idyll i Nya
Tyskland av Joan Morgan En nordisk världsfederation av Vidkun Quisling En
tolkning av fascismen av Claud Sutton Kriget i Spanien
av generalmajor JFC Fuller General Francos tal mot en
ekonomisk ortologi av Ezra Pound Orsakerna till nedgången
av A. Raven Thomson
Revolutionen förrådd av Ezra Pound Marxismen,
förfallsläran av Francis Mcevoy Fienden är
liberalismen av JK Heydon Thomas Carlyle
- Nationalsocialist av William Joyce William Morris -
Nationalsocialist av Arthur Reade Den judiska
myten av "Scepticus"

Den muslimska världen och Palestina av A. Yusuf Ali
Fascism och dialektiken av A. Raven Thomson Jordens
arvlösa av Francis Mcevoy Företagsekonomi av A.
Raven Thomson Nazirörelsen i perspektiv av James
Drennan Socialdemokrati i förfall av John Beckett Fascism och
krig av generalmajor JFC Fuller Framåt i fascismen
av Oswald Mosley Styrka genom glädje av Dr. Robert Ley
Det tyska vinterhjälpsarbetet av Max Hunger

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Fascismens filosofi av Sir Oswald Mosley

En föreläsning av Sir Oswald Mosley vid English Speaking Union onsdagen den 22 mars 1933.

Våra motståndare påstår att fascismen saknar historisk bakgrund eller filosofi, och det är min uppgift i eftermiddag att antyda att fascismen har rötter djupt i historien och har upprätthållits av några av de finaste spekulativa sinnens riktningar. Jag är naturligtvis medveten om att inte mycket filosofi knyter an till våra aktiviteter i dagspressens spalter, och när ni läste att jag skulle föreläsa om "Fascismens filosofi", sa förmodligen många av er: "Vad har denna gangster med filosofi att göra?" Men jag hoppas att ni kommer att tro att dessa stora speglar av det allmänna medvetandet inte alltid ger en särskilt korrekt återspegling, och även om ni bara läser om de mer gripande ögonblicken i våra framsteg, finns det andra ögonblick som har ett visst djup i tanken och konstruktiv uppfattning. Hittills är det till viss del sant att den fascistiska filosofin inte har antagit en särskilt konkret och bestämd form, men ni måste komma ihåg att den fascistiska tron bara har funnits i drygt tio år: den är en tillväxt under det senaste decenniet. Dess filosofiska bakgrund kan dock redan formuleras på ett visst sätt, och det har skett på en betydligt kortare tid än motsvarande utveckling inom någon annan stor politisk tro i historien. Precis som den fascistiska rörelsen själv, i flera stora länder, har avancerat mot makten med en fenomenal hastighet, så har den fascistiska tron och filosofin som en permanent uppfattning, en livsinställning, utvecklats betydligt snabbare än de äldre religionernas filosofier. Ta liberalismen: En mycket lång tid förflöt mellan skrifterna av sådana män som Voltaire och Rousseau och den slutliga utformningen av den liberala trosbekännelsen i händerna på engelska statsmän i slutet av 1700-talet och början av 1800-talet.

Faktum är att dessa stora politiska rörelser och psykologiska omvälvningar bara mycket långsamt kristalliserades till ett bestämt tankesystem, såväl som ett handlingssystem; och i det fascistiska fallet är det förmodligen ganska snart att förvänta sig att det efter tio år skulle ha antagit en konkret kristalliserad form. Ändå tror jag att den fascistiska filosofin kan uttryckas i begripliga termer, och även om den ger ett helt nytt bidrag till denna tids tanke, kan den ändå visas hämta både sitt ursprung och sitt historiska stöd från det etablerade tänkandet i det förflutna.

För det första menar jag att de flesta handlingsfilosofier härrör från en syntes av kulturella konflikter från en tidigare period. Där man i en tidsålder av kultur, tanke, abstrakt spekulation finner två stora kulturer i skarp motsättning, finner man vanligtvis i den följande tidsåldern av handling någon syntes i praktiken mellan dessa två skarpa motsättningar som leder till en praktisk handlingslära. Denna uppfattning kan tyckas antyda, i viss mån, ett spenglerianskt tillvägagångssätt; och det är helt sant att den store tyske filosofen förmodligen har gjort mer än någon annan för att måla upp den breda bakgrunden av fascistiskt tänkande. Men det är en mycket bred bakgrund. Det är en stor bakgrund av världshistorien från vilken ett fascistiskt förslag framträder.

Inte särskilt mycket mer än så. Och möjligen hindras han från att närma sig ämnet av sin medfödda pessimism, som jag i sin tur ödmjukt skulle vilja påstå härrör från hans fullständiga okunnighet om modern vetenskap och mekanisk utveckling.

Om du tittar genom Spenglers spektakel kommer du garanterat att dra slutsatsen *****e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

extrem pessimism eftersom de skymmer den faktor som för första gången ger människan möjligheten att helt eliminera fattigdomsproblemet. Och jag tror att det är vår tyske filosofs missförstånd av denna enorma nya faktor som leder honom till hans pessimistiska slutsats. Ändå ogiltigförklarar det inte på något sätt hans enorma bidrag till världstankarna.

Du kommer med rätta att dra slutsatsen att mitt förslag om äktenskapet mellan till synes motsägelsefulla kulturer, som i den följande handlingens tidsålder leder till produktionen av ett filosofiskt barn av perioden, vilket uttrycks i handling, har viss härledning från spenglerskt tänkande. Men jag tror att jag kan visa dig hur den tesen i praktiken fungerar i det fascistiska fallet. Jag skulle vilja påstå att under förra seklet uppstod den stora intellektuella kampen ur den enorma inverkan som nietzscheanskt tänkande hade på den kristna civilisationen under två tusen år. Den inverkan förverkligades bara mycket långsamt. Dess fulla implikationer börjar först idag förverkligas. Men vänd dig vart du vill i det moderna tänkandet, så finner du resultaten av den kolossala kampen för herravälde över människans sinne och ande. Det fanns en religion som, vad västvärlden beträffar, i stort sett hade dominerat mänskligt tänkande i många århundraden. Och plötsligt, för första gången, utmanades den religionen och det tänkandet effektivt, och dess grundvalar för tillfället, i alla fall, skakades. Den fördömdes med rasande energi och med extraordinär genialitet – i grunden fördömdes.

Jag argumenterar inte – som ni kommer att se senare – själv mot kristendomen, eftersom jag ska visa er hur jag anser att den nietzscheanska och den kristna läran kan bildas i syntes. Men vid det här laget är det nödvändigt för mig att undersöka de väsentliga skillnaderna mellan dessa två trosbekännelser och att se var skillnaderna har ackumulerats och var likheterna framträder.
Nietzsche ifrågasatte, som ni vet, hela grunden för det kristna tänkandet. Han sade i själva verket: ”Detta är slavens och den svages religion. Detta är tron hos de människor som flyr livet, som inte vill möta verkligheten, som söker frälsning i något drömlikt här på jorden – den frälsning som de inte har vitaliteten eller manligheten att gripa för sig själva här på jorden. Den härstammar från en anda av svaghet och kapitulation.” Han fördömde den med en storslagen fras, om jag minns rätt, som ”den religion som hade fjättrat och försvagat mänskligheten”.

Och i stället för denna tro skapade han uppfattningen om övermänniskan, mannen som möter svårigheter och fara, går framåt genom materiella ting och genom omgivningens svårigheter, för att uppnå, segra och skapa, här på jorden, en egen värld. Det var en utmaning för hela grunden, inte bara för tanken utan för livet. Och det skakade världens tankar i sina grundvalar. Det måste ha framstått, för dem som allvarligt var upptagna med den kontroversen vid den tiden, som att den ena eller andra av dessa trosbekännelser måste gå segrande ut, och den ena eller andra måste dö; att någon kombination, någon syntes av dessa motstridiga läror var helt utesluten.

Nu tror jag, som det så ofta händer i det dagliga livet, att trosbekännelser som verkar så olika faktiskt är mottagliga för en viss försoning när de granskas närmare, och faktiskt för en viss syntes; och jag tror att jag kan visa er att man faktiskt, i den fascistiska läran idag, finner en fullständig förening av de stora egenskaperna hos båda trosbekännelserna. Å ena sidan finner man i fascismen, hämtad från kristendomen, hämtad direkt från den kristna uppfattningen, den enorma visionen av tjänande, av självförnekelse, av självuppoffring för andras sak, för världens sak, för sitt lands sak; inte eliminering av individen, utan snarare sammansmältning av individen i något mycket större än sig själv; och man har den grundläggande läran om fascismen – tjänande, självuppoffrande – till vad fascisten måste uppfatta som den största saken.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

och världens största impuls. Å andra sidan finner man hämtat från nietzscheanskt tänkande viriliteten, utmaningen mot allt existerande som hindrar mänsklighetens marsch, det absoluta avsägandet av läran om kapitulation; den fasta förmågan att brottas med och övervinna alla hinder. Man har i själva verket skapandet av en doktrin om kraftfulla och självhjälpsbenägna män, vilket är fascismens andra framträdande kännetecken.

Därför finner vi – jag tror att jag kan påstå – någon form av förening av dessa två stora läror som uttrycker sig i fascismens praktiska trosbekännelse idag. Och det visar sig faktiskt i hela vår livsinställning. Vi kan föra det ner till de minsta detaljerna i den allmänna existensen. Från den vidaste och mest abstrakta uppfattningen kan vi komma ner till de mest detaljerade sakerna i det dagliga livet.

Vi kräver av alla våra folk en övergripande uppfattning om offentlig tjänst, men vi medger dem också i gengäld och tror att staten enligt den fascistiska uppfattningen bör medge absolut frihet. I sitt offentliga liv måste en man uppföra sig som en lämplig medlem av staten, i varje handling måste han anpassa sig till nationens välfärd. Å andra sidan får han från staten i gengäld en fullständig frihet att leva och utvecklas som individ. Och i vår moral – och jag tror att jag möjligen kan hävda att det är den enda offentliga moral där privat praktik helt och hållet sammanfaller med offentlig protest – i vår moral är det enda testet på varje moralisk fråga huruvida den på något sätt hindrar eller förstör individens makt att tjäna staten. Han måste besvara frågorna: "Skadar denna handling nationen? Skadar den andra medlemmar av nationen? Skadar den min egen förmåga att tjäna nationen?" Och om svaret är tydligt på alla dessa frågor, har individen absolut frihet att göra som han vill; och det ger individen den överlägset största mängden frihet under staten som något system under staten eller någon religiös auktoritet någonsin har gett individen.

Det närmaste tillvägagångssättet för det moraliska testet var möjligen den grekiska civilisationens tillvägagångssätt, vars organisation naturligtvis hade en uppfattning om staten inte mycket sämre än den fascistiska uppfattningen idag.

Den attityden, den filosofiska bakgrunden, påtvingar fascisterna vissa mycket tydliga regler för socialt uppförande, vilka innebär en detaljerad utmaning av den rådande ordningen, även om vi inte kommer att gå djupt in på dessa detaljer, utöver att visa att dessa breda principer kan reduceras till detaljer. Till exempel anser vi att ett system där en man kan bötfällas om han ens riskerar att skada sig själv genom att ta en drink efter den timme då det är lagligt att göra det är löjligt, men som i sin offentliga egenskap av större eller mindre offentlig person helt ostraffat kan vidta åtgärder som kan hota hela statens struktur. Om han riskerar minsta möjliga skada på sig själv, mobiliseras hela lagens kraft mot honom; ändå kan han i sin offentliga egenskap hota hela nationens liv: han kan hota själva statens pelare.

Den fascistiska principen är privat frihet och offentlig tjänst. Det påtvingar oss, i vårt offentliga liv och i vår inställning till andra människor, en viss disciplin och en viss återhållsamhet; men enbart i vårt offentliga liv; och jag skulle verkligen starkt vilja argumentera för att det enda sättet att uppnå privat frihet var genom en offentlig organisation som skapade ordning i det ekonomiska kaos som råder i världen idag, och att sådan offentlig organisation endast kan säkerställas genom de auktoritetsmetoder och disciplinmetoder som är inneboende i fascismen.

För att återgå till den filosofiska sidan finner vi emellertid att fascisten genom sin filosofi naturligt påtvingas en viss disciplin i livet, en ordnad atletisk förmåga, som jag skulle kalla det, och en känsla av tillit till ledarskapet, en tro på auktoritet, vilka är främmande för andra rörelser. Och här hamnar vi genast i en kollision med socialismens och liberalismens grundläggande principer.

Socialismen skiljer sig naturligtvis markant från liberalismen i sin uppfattning om ekonomisk organisation; ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

men inom filosofin tror jag att det finns få socialister eller liberaler som skulle hålla med om att de verkligen har ett gemensamt ursprung om vi går tillräckligt långt tillbaka i Voltaire-Rousseaus livsinställning; och framför allt den senare. Får jag nu föreslå för er den grundläggande skillnaden som här uppstår mellan liberalism och socialism å ena sidan, och fascism å andra sidan? Rousseau, enligt vår uppfattning, gjorde antingen ett stort misstag, eller så blev han mycket missförstådd. Rousseau sa jämlikhet. Vi svarar: Om ni menar lika möjligheter, ja; om ni menar människors jämlikhet, nej. Det är absurt. Jag tror personligen att om han läses rätt, menade Rousseau lika möjligheter, att Rousseaus huvudsakliga attack var riktad – och med rätta riktad – mot det dekadenta system under vilket han levde. Han sade i själva verket: ”Det är absurt att denna sysslolösa, dekadenta adel i Frankrike” (som de utan tvekan var på den tiden) ”skulle göra anspråk på privilegier som stryper nationens liv. Lika möjligheter är en grundläggande sak. Låt de som är lämpade att härska styra. Låt ingen man styra för att hans farfar visade sig vara lämpad att härska.” Det var ett uppror mot privilegier, en bekräftelse på att mannen med talang och kapacitet borde vara mannen som skulle leda en stor nations angelägenheter. Men den läran greps av hans senare lärjungar som att den innebar människans jämlikhet, att alla människor var lika.

Ur den tolkningen uppstår hela felslutningen, som vi ser den. Det är en uppenbar och klar absurditet. En människa, i sinne och fysik, skiljer sig oerhört från en annan. Det är inte en fråga, som socialister ofta säger, om moralisk eller andlig jämlikhet. Det är en helt annan sak. Moraliskt och andligt kan den man som sopar golvet i ett stort företag vara vida överlägsen chefen för det företaget. Men frågan är, vilken man som är lämpad att göra vilket jobb. Vilken är den rätta funktionen han måste utföra? Vissa människor är bra på en sak och andra på en annan.

Visserligen eliminerar vi helt och hållet den sociala klassuppfattningen från fascismen eftersom den vilar på ärftlighetens möjligheter; men vi säger att vissa människor är av naturen lämpade att göra vissa saker, och andra inte. Och när man väl anammar den tankegrunden utmanar man hela uppfattningen om demokrati.

Ni utmanar tron att varje fråga i världen, hur komplicerad den än är, kan lösas av vem som helst, hur oerfaren den än är; och sett i det ljuset är det absurt att en tekniker inom regeringen eller i något annat sammanhang kan bli instruerad av människor som tittar på ämnet i ungefär fem minuter om året. Om jag gick in i en verkstad, tittade på ingenjören göra sitt jobb och sedan började berätta för honom hur man gör det, skulle han säga till mig – och med rätta – att jag var en förmäten åsna. På samma sätt, att en man som inte har studerat landets problem alls ska förväntas ställa sin ölmugg på disken och gå till vallokalen och ge detaljerade instruktioner om hur hans land ska styras under de kommande fyra åren, framstår för oss som en absurd uppfattning. ”Alla människor är lika och alla människor är lika kvalificerade att avge en åsikt i vilken fråga som helst, så länge det är ett så komplicerat ämne som ett lands styrelseskick”: det är den tolkning som socialdemokratin ger Rousseaus skrifter och den uppfattningen är uppenbarligen absurd. Det är emellertid den filosofiska grunden för hela det demokratiska systemet. Vi utmanar därför den grundläggande uppfattningen att alla människor är lika i stånd att avgöra alla problem. Vi tar och gör lika möjligheter till vår egen och vi står – och måste stå – emot uppfattningen om privilegierad ärftlighet.

När en man har bevisat sin förmåga kan han nå de högsta positionerna i landet, och hela vårt utbildningssystem måste vara utformat på det sättet. Men han ska inte vara på toppen bara för att hans far eller hans farfar var där före honom. Och därför utmanar vi å ena sidan högerns privilegier, och å andra sidan utmanar vi vänsterns absurda lära att alla människor genom naturens gåva är lika. Nu kan du säga, och kanske med viss sanning säga, att

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Dessa läror har hörts förut, att detta var grunden för bonapartismen, eller för att gå ännu längre tillbaka till dess ursprung, var grunden för kejsarismen.

Det är naturligtvis sant att fascismen har en historisk relation till kejsarismen, men den moderna världen skiljer sig djupt från den antika världens former och förhållanden. Modern organisation är för omfattande och för komplex för att vila på en individ ensam, hur begåvad den än må vara. Modern kejsarism, liksom allt modernt, är kollektiv. Enbart individens vilja och talang ersätts av viljan och förmågan hos de disciplinerade tusentals som utgör en fascistisk rörelse. Varje svartskjorta är en individuell cell i en kollektiv kejsarism. Den organiserade viljan hos hängivna massor, underkastad en frivillig disciplin och inspirerad av det passionerade idealet om nationell överlevnad, ersätter viljan till makt och en högre ordning hos den individuella övermänniskan. Ändå står denna kollektiva kejsarism, beväpnad med den moderna vetenskapens vapen, i samma historiska relation som den antika kejsarismen till reaktion å ena sidan och anarki å andra sidan. Kejsarismen stod mot spartacismen å ena sidan och den patriciska senaten å andra sidan. Den ståndpunkten är lika gammal som de senaste två tusen årens historia. Men de saknade på den tiden de möjligheter till konstruktiva framsteg som finns idag, och den enda lärdomen vi kan dra av de tidigare bevisen för denna doktrin är helt enkelt denna, att närhelst världen, under Spartacus inflytande, drev mot fullständig kollaps och kaos, var det alltid vad Spengler kallade de "stora faktamännen" som tog världen ur det resulterande kaoset och gav mänskligheten mycket ofta århundraden av fred och ordning i ett nytt system och en ny stabilitet. Och det gjordes, och det har gjorts, av moderna fascistiska rörelser, "genom att erkänna vissa grundläggande fakta inom politik och filosofi. Återigen har man en viss förening av två till synes motstridiga doktriner. Vi anklagas ofta för att ta något från högern och något från vänstern. Tja, det är en mycket förnuftig sak att låna från andra religioner; att förkasta det som är dåligt och behålla det som är bra; och så fort man kommer bort från det gamla parlamentariska sinnet ser man naturligtvis visdomen i en sådan kurs. Och fascismen tar naturligtvis något från högern och något från vänstern, och lägger till nya fakta för att möta den moderna tiden."

I denna nya syntes av fascismen, som kommer något närmare vår omedelbara situation, finner vi att vi tar den stora principen om stabilitet, stödd av auktoritet, av ordning, av disciplin, vilket har varit högerns attribut, och vi förenar den med principen om framsteg, om dynamisk förändring, som vi tar från vänstern. Konservatismen – för att kalla den vid det namn den är känd under i detta land – tror på stabilitet och stöder den genom sin tro på ordning; men där konservatismen alltid har misslyckats i den moderna världen är i dess oförmåga att inse att stabilitet endast kan uppnås genom framsteg: att ett permanent motstånd mot förändring utlöser den revolutionära situation som konservatismen fruktar mest. Å andra sidan har vänstern alltid misslyckats med att inse, tack vare sitt Rousseau-komplex, att det enda sättet att uppnå framsteg är att anta de verkställande instrument genom vilka endast förändring möjliggörs.

Vi har därför kommit fram till denna slutsats: att ni bara kan uppnå stabilitet om ni är beredda att genomföra ordnade förändringar, eftersom för att förbli stabila måste ni anpassa er till den nya tidsålderns nya fakta. Å andra sidan kan ni bara uppnå de framsteg som vänstern önskar om ni anammar de verkställande instrumenten för framsteg, nämligen auktoritet, disciplin och lojalitet, vilka alltid har ansetts tillhöra endast högern. Genom att förena dessa två principer uppnår vi grunden för fascistisk tro och fascistisk organisation.

Återigen kommer du att säga: ”Detta är återigen kejsarism eller bonapartism. Det har upphört att vara en fråga om rent individuellt ledarskap. Maskineriet vi har att göra med är alldeles för stort för att en enskild individ ska kunna hantera det ensam. Så det har blivit en kollektiv kejsarism – den

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

ledarskap för en organiserad och disciplinerad massa, sammanbunden i en frivillig disciplin av ideal om nationell och global förnyelse som passionerat inspirerar den. Men de grundläggande principerna förblir desamma; och därför, även om er fascistiska rörelse kan uppnå det syfte som kejsarismen har uppnått tidigare, kan skapa ordning ur det kaos som konflikten mellan Spartacus och reaktionen har framkallat, kan under några år eller några århundraden ge stor fred till världen, bär den ändå inom sig sitt eget förfall och uppnår inte egentligen det vi anser vara nödvändigt."

Jag tror att svaret på det fallet, vilket är det enda verkligt giltiga fallet, är att den moderna vetenskapens faktor alltid tidigare saknades. Nu har ni en helt ny faktor. Om ni kan införa en ny effektivitet i ert regeringssystem, och alla medger att sådana rörelser när de kommer till makten är åtminstone effektiva: om ni kan ge regeringen ens under några år en verkställande makt och en effektivitet som får saker gjorda, kan ni frigöra – och ni kommer att frigöra – vetenskapens fängslade geni för att utföra den uppgift som den måste utföra i den moderna världen. Oavsett våra olika synpunkter på statens och ekonomins struktur, tror jag att vi alla måste vara överens om att det skulle vara möjligt, genom en sund världsorganisation, med den moderna vetenskapens och industrins kraft att producera, att en gång för alla lösa fattigdomsproblemet och att en gång för alla avskaffa fattigdom och de värsta egenskaperna hos sjukdom och lidande från världen.

Därför, om det är möjligt att ha en effektiv regeringsform, har ni tillgång till ett sådant system, för första gången i historien, ett instrument genom vilket jordens yta kan förändras för all tid. När det väsentliga väl är gjort, när modern vetenskap och teknik har frigjorts och utfört sin uppgift, när ni har förändrat ert politiska och filosofiska system från en övergående och politisk till en permanent och teknisk grund, kommer det inte längre att finnas något behov av den politik och de kontroverser som distraherar världen idag. Fattigdomsproblemet kommer att lösas, de stora problemen kommer att förvisas så mycket de kan bli, och som alla vet att de kan bli, om modern vetenskap mobiliseras på rätt sätt. Då kommer mänskligheten att befria sig från de saker i livet som verkligen betyder något.

Därför, även om det kanske är sant att vissa av dessa fenomen i historiens eviga återkommande skeenden har setts i världen tidigare, och setts till stor nytta för mänskligheten, så har dock aldrig tidigare de stora verkställande rörelserna haft möjligheten att fullborda den uppgift som modern vetenskap och uppfinningar nu tilldelar dem.

I ett ögonblick av stor världskris, en kris som i slutändan oundvikligen kommer att fördjupas, framträder en rörelse ur en historisk bakgrund som gör dess framväxt oundviklig, bärande på vissa traditionella attribut som härrör från ett mycket ärorikt förflutet, men konfronterande med dagens fakta beväpnad med de instrument som endast denna tidsålder någonsin har skänkt mänskligheten. Genom denna nya och underbara sammanträffande av instrument och händelser kan denna tidsålders problem övervinnas, och framtiden kan säkras i en progressiv stabilitet. Möjligen är detta den sista stora världsvågen av det odödliga, den evigt återkommande kejsarrörelsen; men med vetenskapens hjälp och med inspiration från det moderna sinnet skall denna våg föra mänskligheten till den längre stranden.

Då, äntligen, kommer "Caesarismen", den mäktigaste utströmningen av den mänskliga anden i hög strävan efter varaktig prestation, att ha fullgjort sitt världsuppdrag, att ha sonat sitt offer i tidsåldrarnas kamp och att ha uppfyllt sitt historiska öde. En mänsklighet befriad från fattigdom och från många av sjukdomens fasor och plågor till njutningen av en värld som återföds genom vetenskapen, kommer fortfarande att behöva en fascistisk rörelse som omvandlats till syftet med en ny och ädlare mänsklighetsordning; men du kommer inte längre att behöva de märkliga och oroande männen ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

som, i dagar av kamp och fara och i nätter av mörker och arbete, har smidit det verktyg av stål med vilket världen ska gå vidare till högre ting.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Tyskland och hennes kvinnor av Anne Seelig-Thomann

DUNDER mitt senaste besök i England frågade många engelska kvinnor mig om kvinnornas ställning i Tredje riket. Enligt de berättelser de hade hört verkade de tro att vi inte var något annat än slavar. De sa faktiskt detta öppet och tillade att de tyckte synd om oss från djupet av sina hjärtan. Jag skulle vilja berätta för er hur vi tyska kvinnor känner inför det Nya riket, och jag ska börja med hustrurna och mödrarna.

Vi vet alla från historien att varje revolution följs av nya konstitutionella former, och på grund av det uppror som har frambringat dessa nya former finner vi i allmänhet även grundläggande förändringar i folkets samhällsliv. Det nya systemet i Tyskland, "nationalsocialismen", kom som en välkommen förändring för miljontals familjer, som hade lidit fruktansvärt av konsekvenserna av kriget som hade gjort livet till en börda för många mödrar och deras barn.

Det var Adolf Hitlers uppgift att hjälpa dem och få slut på den katastrofala idén att ”det är bättre att inte ha några barn alls”.

Vi får inte glömma att självviskhet var grunden för det gamla systemet innan Führern kom för att bygga det nya riket. Det var han som återigen fick tyska kvinnor att tro att familjen är statens väsentliga enhet, och i den är modern den levande symbolen för nationell överlevnad genom sin uppfostran av friska barn. Moderskap och kvinnlighet återfick sin gamla mening och glans.

TJÄNST FÖR MÖDRARNA

År 1934 samlades Nationalsocialistiska kvinnoförbundet för första gången för ett seriöst kooperativt arbete och grundade Rikstjänsten för mödrar. Denna tjänst administreras av varje gren av förbundet och består av särskilda undervisningskurser öppna för alla kvinnor, gifta eller ogifta, unga som gamla. Sedan 1934 har inte mindre än 600 000 tyska kvinnor deltagit i dessa kurser och fått undervisning i hushållsskötsel, matlagning och sömnad, samt i grunderna för hygien och omvårdnad. Eftersom vi tyskar tillhör en nation utan kolonier måste vi också vara försiktiga med alla slags råvaror, och i dessa kurser lär sig kvinnorna att omvandla till synes värdelösa saker till ett nyttigt ändamål. Som regel omfattar varje kurs tio kvällar, med totalt tjugofyra timmars undervisning.

Kostnaden för en sådan kurs varierar mellan två och tre mark på landet och tre till fem mark i staden. De som har råd förväntas betala hela kostnaden, men tilläggsavgifter läggs till av Arbetarfrontens kvinnosektion och den nationalsocialistiska välfärdsorganisationen för dem som inte har råd med dessa betalningar. Mycket ofta betalas hela summan av arbetsgivaren för en flicka som snart går i pension från arbetet för äktenskap. Det finns flera hundra sådana mödraskolor permanent etablerade i Tyskland, som finner en kallelse för tusentals volontärarbetare som förmyndare, lärare inom offentlig välfärd, ungdomsledare och så vidare.

Det är ett sådant arbete som ger varje tysk kvinna en möjlighet att aktivt delta i den nationalsocialistiska statens liv, ty varje kvinna inser att hon måste ta sin del sida vid sida med männen med samma ansvar för vår nations framtid.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

ARBETARKVINNAN

Ingenting har diskuterats mer av andra nationer än de yrkesverksammas – och arbetande kvinnornas – ställning i Tredje riket. Motståndarna till nationalsocialismen har insisterat på att från det ögonblick Adolf Hitler kom till makten skulle alla arbetande kvinnor med våld avlägsnas från sina yrken och ersättas av män. Ingenting kunde i själva verket strida mer mot sanningen, för alla aktiva kvinnor inom industri och yrken är organiserade inom Arbetarfronten, och de kvinnor som inte tidigare var anställda, men ville hjälpa till att bygga upp det Nya riket, gick frivilligt med i Kvinnoförbundet, under Frau Scholz-Klinks nationella ledning. I dessa två organisationer hittar vi hemmafrun, läraren, sjuksköterskan, barnmorskan, konstnären, läkaren och alla kvinnor med universitetsexamen.

Eftersom det är nationalsocialismens ideal att bevara familjen som statens väsentliga enhet, är det sant att Arbetarfronten har säkrat att kvinnor avlägsnats från fabriksarbete som är olämpligt för den kvinnliga kroppen, och ersatts med arbetslösa män. Dessa kvinnor har dock fått mer lämpligt arbete på andra ställen.

Tyska kvinnor är fortfarande anställda inom alla yrken som rör klädbranschen, och miljontals andra är lärare, sjuksköterskor och hushållsarbetare, medan det finns ett antal kvinnliga läkare, kvinnor som arkitekter och på scenen och i filmer, inte bara som skådespelerskor utan också som framstående producenter, såsom den berömda Leni Riefenstahl, som ansvarar för all fotografering vid viktiga partimöten och vid de olympiska spelen. Även miljontals kvinnor är anställda inom den allmänna industrin och utgör, som jag har sagt, en särskild del av Arbetarfronten. Det kan verkligen inte sägas att tyska kvinnor har tvingats in i hemmen.

HUSHÅLLSSERVICE

Även de som, som hushållsbiträden eller hemmafruar, är särskilt begränsade till hushållssfären har fått särskild uppmärksamhet. När Adolf Hitler kom till makten fick Kvinnoförbundet den särskilda uppgiften att övervinna den allmänna fördomen att hushållsarbete endast är ett yrke för de lägre klasserna. Nu måste varje flicka, rik eller fattig, när hon lämnar skolan klara ett strängt prov i hushållssysslor, och utöver detta anmäler sig de flesta av våra flickor vid arton års ålder, innan de börjar sitt eget yrke, frivilligt till Kvinnoarbetstjänsten, vilket ofta innebär hushållssysslor för att avlasta någon hårt arbetande mamma.

Kvinnans deltagande i den nya samhällsordningen har inte planerats utifrån den gamla parollen om "kvinnors rättigheter", utan i förhållande till den tjänst kvinnan kan ge samhället som helhet – nationen. Eftersom kvinnans inflytande alltid har varit störst i utformningen av nationens intima sociala liv, är vi inte så mycket bekymrade över var vår tjänst görs, utan hur den görs.

DEN TYSKA FLICKAN

Redan i skolan går den tyska flickan med i BDM (Bund Deutscher Mädel), som är världens största organisation i sitt slag. Ansluten till Hitlerjugendrörelsen får BDM detaljerade instruktioner i utbildning, och särskilt i inpräntandet av en sund livsfilosofi (Weltanschauung), från den nationella ungdomsledaren Baldur von Schirach.

Fyrtio skolor har byggts över hela landet med det enda syftet att undervisa flickor som

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

ungdomsledare utifrån dessa principer.

Som blivande mödrar, läkare, ekonomer, lärare, advokater etc. har alla tyska flickor en skyldighet att använda sina gåvor för det bästa nationella ändamålet, men de måste först, som grund, skaffa sig en säker social bakgrund. Var kan detta bättre erhållas än i kamratskapet inom tyskflickornas organisation, BDM? Den första nödvändigheten är fysisk träning, och därför måste varje flicka genomgå en systematisk utveckling av sin fysiska standard i enlighet med åldern. Samtidigt ges undervisning i första hjälpen och omvårdnad. Det finns BDM-läger där flickorna lär sig att hjälpa till på landet, och hushållsskolor för utbildning till barnsköterskor, dietister och annat hushållsarbete.

När flickorna slutar skolan uppmuntras de att tillbringa ett år i "Landårstjänsten" och utföra nyttigt arbete på jorden. Detta är en parallell organisation till "Arbetstjänsten" för de unga männen, och utför nyttigt arbete som inte konkurrerar med vanliga yrken. Arbete av stort ekonomiskt värde har faktiskt visat sig vara att ersätta kvinnor som är arbetsoförmögna på grund av sjukdom och ge dem tillräcklig semester för att återhämta sig. Detta har varit särskilt fördelaktigt för den överbelastade modern, vars hushållsarbete har tagits över av flickor från "Arbetstjänsten", medan hennes barn tas om hand i en lokal "dagis".

Även om statistiken för denna gigantiska organisation av tyska kvinnor är imponerande nog, ligger det verkliga värdet i de moraliska normer som skapats. Den tyska flickan i sin BDM och "Landårstjänst" får inte bara stor erfarenhet, utan får också en känsla av socialt ansvar, eftersom hon får exakt liknande föreläsningar och instruktioner om politiska och ekonomiska problem som de unga männen i deras organisationer. Den som har besökt ett kvinnligt arbetsläger har blivit förtjust i de starka, välbyggda flickorna, deras ögon glittrar av hälsa och lycka. Många av mina engelska vänner har frågat mig här: "Hur kommer det sig att hela atmosfären hos era ungdomar är så full av renhet och strålglans av styrka och liv?"

”Hur klarade du det?” Det kan bara finnas ett svar, ”Adolf Hitlers ande”!

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Vad är socialism? av

Joseph Goebbels

En mycket resonerad modern politisk uppfattning kretsar, oavsett om den erkänns eller inte, kring den centrala faktorn för all framtida utveckling – det sociala problemet.

Social nöd är mer än en vanlig fråga. Om det inte vore mer än så, skulle marxisten ha haft rätt. Proletären är inte internationell av någon kärlek till internationell blandning, utan på grund av den tragiska insikten att det tidigare inte fanns någon nationell lösning på hans existensproblem. Borgerlig självviskhet och judisk konkurrens samverkade, medvetet och omedvetet, och producerade det som stjäl från folket själva ljuset och livets ande – klasskriget.

Social nöd föder passionen för trygghet. Djupt inom proletariatet slumrar en kärlek till hemmet, jorden och fosterlandet, som finner sitt uttryck i både goda och dåliga former, alltid redo för det ädlaste offer. Även under marxismen känner proletariatet inget hat mot fosterlandet, utan endast mot den borgerliga förvrängningen av fosterlandet – systemet. Detta system skapade verkligen ett tillstånd där nationalism och kapitalism var ett och samma sak. Kampen mot internationalismen kan aldrig vinnas med fraser. Social nöd kan bara lösas genom social handling. Proletariatet kommer att fortsätta att tänka internationellt så länge de inte har någon del i nationen. Hur kan man älska och respektera något man inte känner till?

Det sociala problemet handlar om att återigen göra det internationella stadsproletariatet medvetet om sitt grundläggande förhållande till jorden. Människan kan bara slå rot i sin egen jordmån.
Han känner sig bara besläktad med det som är sitt eget. Den enda effektiva kampen mot bolsjevismen är att eliminera kapitalismen.

Det visar bristen på politisk instinkt hos medelklassen att de identifierade sig med kapitalismen, som de trots allt hade lite att göra med. Kapitalism är den omoraliska fördelningen av kapital. Kapitalism i ekonomi är samma sak som demokrati i politik: nämligen den omoraliska maktfördelningen inom staten. Båda faktorerna, kapitalism och demokrati – deras förhållande är som son till far – är svurna fiender till en ny social organisation av staten. Fram till idag har de varit nöjda med att ignorera det sociala problemet och undvikit frågan så långt som möjligt genom ett hycklande yrkande om filantropi. Det är liberalismens tragedi – filantropi: en blandning av borgerlig feghet, sentimentalitet, sadism och rädsla. Hela historien om social "förbättring" utvecklas framför våra ögon som ett fruktansvärt exempel på liberal oförmåga att hantera det sociala problemet – än mindre att förstå dess djup. Det sociala problemet har ingenting, absolut ingenting, att göra med sentimentalitet och "välgörenhet". Det är ett problem av nationell nödvändighet. Det är inte bara det faktum att några miljoner svälter som ger detta problem dess världsomfattande politiska betydelse, utan att det kan orsaka nationens kollaps. Bara det ger kontinuitet åt sociala idéer. Sentimentalitet och "välgörenhet" är fullständigt opålitliga i sig själva. Nationell nödvändighet ensam skapar fanatism och trons starka impuls. Så är det att det sociala problemet är grundat i strukturen av framtida politiska utvecklingar och ger ungdomen nya plikter och nya uppgifter.

Ur denna insikt framträder ett verkligt socialt statsbegrepp, vilket har lika lite att göra med

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Marxistisk-proletär liksom med liberal-demokratiska föreställningar. Jag tänker i social bemärkelse när jag önskar mina landsmäns förtryckta klasser uppnåendet av deras naturliga rättigheter, som rättigheter, och inte som mer eller mindre frivilliga gåvor. Jag tänker i social bemärkelse när jag kräver dessa rättigheter inte av borgerlig rädsla eller sentimentalitet, utan av förverkligandet av nationell nödvändighet och social rättvisa.

Den liberale människan tänker som en borgare; den marxistiske människan tänker som en proletär; den socialistiska människan tänker nationellt, i termer av en nationalstat utformad för att uppfylla ett gemensamt öde. För honom betyder nationellt och socialt tänkande ett och samma sak: Kärlek till nationen; tro på dess framtid; och viljan till frihet.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Världsfilosofi och utrikespolitik av Alfred Rosenberg

Jag I vardagslivet inser den genomsnittliga människan sällan att det politiska och sociala livet ytterst formas av filosofiska motiv. Uppfattningen om den borgerliga moralkoden, uppfattningen om lagen och allt annat i det dagliga livet som är förknippat med den bestäms alltid på något sätt av människans inre inställning till dem; men det är bara vid stora revolutionära händelser, som påverkar en nations liv som helhet, som människor blir tydligt medvetna om detta faktum. Man kan säga att detta är vad som händer idag över hela världen. Oavsett vad den omedelbara effekten av konflikten 1914-1918 kan vara på de politiska händelserna i de olika nationerna och staterna, finns det ett faktum som i allt större utsträckning präglar alla sinnen vars tankar inte bara är ytliga, och det är att efter en sådan enorm omvälvning kan människor inte bara återgå till sin tidigare dagliga existens som om ingenting alls hade hänt. Praktiskt taget varje nation i världen har påverkats av världskrigets stora strider, eller har åtminstone i viss mån lidit av dess konsekvenser. Miljontals och åter miljoner män står inför ett öde som överväldigat dem med en skenbar plötslighet och som gav upphov till frågor som är vitt skilda från de som hade varit viktiga i många decennier.

Före 1914 levde världen i en optimistisk atmosfär. Det är sant att de som hade ansvarsfulla positioner i de olika länderna såg att moln hopade sig gång på gång vid den politiska horisonten, men även bland statsmän fanns det många som trodde att, precis som vid tidigare liknande tillfällen, skulle det politiska systemet med dagliga kompromisser segra. Ekonomer beräknade med matematisk precision att varje konflikt mellan stora nationer skulle få så katastrofala ekonomiska och sociala resultat att en kollaps av den globala ekonomiska strukturen skulle vara oundviklig och leda till slutet på kriget inom några månader. Intellektuella optimister baserade sina förhoppningar på tron att "världsligt sunt förnuft" skulle segra och höll med de ledande ekonomerna om att nationerna aldrig skulle tolerera galenskapen i en värld...

krig.

Men liksom naturen själv utvecklades inte folkens och rasernas liv längs logikens raka väg, utan längs upphetsade känslors och vilda passioners slingrande sidovägar. Det är dessa oberäkneliga element som slutligen befriade världskatastrofen. Det är viktigt, tror jag, att vi idag inser att år 1914 inte bara markerade början på en stor militär kamp, utan att hela den gamla världen började kollapsa under de ödesdigra augustidagarna. Det faktum att nationerna och deras ledare inte kunde förhindra en sådan fruktansvärd konflikt är ett avgörande bevis på att de sociala konflikterna, hela den tidens världsekonomiska tendens och nationernas sociala struktur, inte längre var tillräckligt kraftfulla för att garantera en tydligt definierad fredspolitik. Tvärtom måste så mycket uppmärksamhet ägnas åt kaotiska massrörelser i de lägre skikten, åt politiska passioner och åt ekonomiska intressen, att rodret ofta gled ur statsmännens händer och världen ryckte mot en kollision från vilken den började återhämta sig först många år senare, efter att heroiska krafter hade förbrukats och enorma uppoffringar hade gjorts.

Det är naturligt att denna återhämtning av det allmänna medvetandet, denna kritik av det förflutna och nuet, först skulle manifestera sig i de länder där militära och politiska nederlag gjorde

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

problem mycket tydligare än i de stater som, åtminstone för tillfället, kunde leva på frukterna av sina krigssegrar. Alla de jäsningsprocesser, av vitt skilda karaktär, som ägde rum i Ryssland, Ungern, Tyskland och Turkiet, framstår för varje intelligent observatör av världspolitiken som otvetydiga tecken på den gamla ordningens kollaps, som redan nämnts, och på en strävan att skapa en ny värld, på ett eller annat sätt. Detta beror inte så mycket på det logiska insikten om vad som är lämpligt eller inte, utan på en inre karaktärsförändring som, vänd mot nuet såväl som mot det förflutna, förklarade: "Detta kan inte fortsätta längre."

Denna inre beslutsamhet är av större betydelse än något annat och kan inte uteslutas med något argument. Dessa nya mentala attityder hos nationer, vare sig de är i ena eller andra riktningen, är den avgörande orsaken till uppbyggnad eller förstörelse, beroende på vad som är fallet. Tyngdpunkten för vår nuvarande rörelse i världspolitiken är ett resultat av sammanställningen och kraften hos dessa olika mentala energier.

Vi nationalsocialister ser i en väldefinierad sinnesinställning det vi också kallar "världsfilosofi" (Weltanschauung). Detta ord, vars exakta översättning till andra språk är mycket svår, betecknar först och främst exakt vad det säger: ett särskilt sätt att se på världen, dvs. en klart begriplig inre inställning av själ, sinne och karaktär gentemot yttre ting. En inställning som bestämmer sig för "ja" eller "nej", vilken, om den är miljoners röst, formar levnadssättet, statens struktur, en ras eller ett folks plikter och privilegier. Denna inställning är därför den väsentliga grundläggande och avgörande faktorn. Om den genomsyrar alla livets olika sfärer, kan vi tala om en enad och enhetlig nation; då kan vi säga att stat, folk och "världsfilosofi" har förenats till ett. Naturligtvis händer detta bara i mycket sällsynta fall. De flesta nationer påverkas under inflytande av rasegenskaper och politiska händelser av divergerande strömningar inom livets olika sfärer, vilket ofta ger upphov till mycket allvarliga konflikter inom nationen.

”Världsfilosofi” är därför inte likvärdig med religion, men den kan innefatta den senare. En ”världsfilosofi” kan ges en särskild karaktär av religion eller av en vetenskap; den kan formas av en nations konstnärliga eller kulturella kvaliteter. Om ett folks ”världsfilosofi” är verkligt djup och genuin, kommer den att innefatta och prägla allting. Å andra sidan är den tillräckligt rymlig för att innefatta de mest skilda mentala och andliga temperamenten.

Olika nationers och framstående personers inställning till frågor som rör världsfilosofin, vare sig de är av religiös, vetenskaplig eller kulturell natur, har varit en viktig bidragande faktor för att bestämma inte bara nationernas intellektuella utan också det politiska livet genom alla gångna århundraden, och jag anser att frågan om vilken inverkan världsfilosofin har haft på utrikespolitiken under historiens stora epoker är ett av världshistoriens mest intressanta problem. Jag tvivlar verkligen på att denna fråga hittills har varit föremål för tillräckligt djupgående studier, även om den borde tilltala inte bara forskaren utan även varje statsman.

Får jag tillåtas citera några exempel för att visa hur avgörande en politisk
Kan ”världsfilosofi” påverka historiens utveckling under århundraden och årtusenden?

När den kristna religionen spred sig från Medelhavet över den europeiska kontinenten och den ena germanska stammen efter den andra blev kristen, fann man att nästan alla av dem inte accepterade den romersk-katolska dogmen utan blev arianer, dvs. anhängare av Arius, vars uppfattning om kristendomens grundares person och gudomliga ställning skilde sig väsentligt från den romersk-katolska kyrkans. Endast en viktig stam blev romersk-katolsk, på grund av sin

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

ledarens bekvämlighet, nämligen frankerna. Dessa frankier var emellertid också den starkaste stammen ur militär synvinkel och hade inte flyttat särskilt långt bort från sitt ursprungliga hem, som österskarna, och därför förknippades det gamla Rom med en hård ung viljestyrka som hädanefter vändes mot öst. Denna viljestyrka segrade både militärt och världsfilosofiskt. Arius av Alexandria (död 336 e.Kr.) lärde att Kristus inte var Gud utan skapad av honom. Hans lära förbjöds av konciliet i Nicea och därmed blev Europa inte arianskt som det först verkade troligt, utan romersk-katolskt. Här har vi alltså en seger för den ena idén över den andra, åtföljd av omätliga konsekvenser ur världshistorisk synvinkel. Om de andra, arianska, stammarna hade besegrat frankerna, skulle Europa ha fått en helt annan andlig aspekt och hela den protestantiska rörelsen som materialiserades senare skulle inte ha gjort sitt framträdande; åtminstone inte i samma form.

Ett andra exempel som visar hur en "världsfilosofi" baserad på religion påtvingade sin vilja på hela nationer, ges av islam. Denna tro förenade otaliga beduinstammar som, starka i sin tro, erövrade hela norra delen av Afrika och invaderade södra Europa. Även om den avvisades av européerna som kämpade för deras självständighet, har den muhammedanska religionen satt sitt prägel på en betydande del av den bebodda jorden: från Gibraltar över Afrika, Palestina och så vidare så långt som till Indien. Politiska rörelser och bittra fejder, som fortsätter än idag, visar hur en given "världsfilosofi" fungerar som en kontinuerlig drivkraft som tvingar alla nationer som står under dess inflytande att sprida och försvara sin speciella "världsfilosofi", sitt levnadssätt, sin uppfattning om regeringsskick, sin kultur.

Efter att den universella kyrkan hade förblivit segerrik i många århundraden, bröt våldsamma uppror mot den ut i många delar av Europa. Dessa framkallade protester hos folket som skakade världen och baserades på en gemensam ideologi. I århundraden rasade de olika protestantiska folkens kamp mot den universella kyrkan och dess militära representationer över Europa. Men mitt i denna kamp vände det europeiska kollektiva sinnet i en helt ny riktning på ett mycket karakteristiskt sätt: från att vara en i grunden religiös eller dogmatisk kamp blev kontroversen nationell. Skyddet av en nationell struktur kommer att tränga undan etiska värden, även om deras representanter är av högsta rang. Det kanske bästa exemplet på denna vändning mot en ny epok är fallet med kardinal Richelieu. Han såg i sig själv som Ludvig XIII:s ledande minister och Ludvig XI:s efterträdare, i genomförandet av planen för en nationell enande som denne hade utarbetat; å andra sidan var han biskop och senare kardinal i den romersk-katolska kyrkan. Vid hovet i Paris var det romersk-katolska inflytandet starkt och representerades främst av det spanska partiet. Roms politik gynnade utan tvekan Spanien och habsburgarna, och fullbordandet av den spansk-habsburgska segern över Frankrike skulle säkerligen ha resulterat i en renodlat katolsk överhöghet i Europa under lång tid framöver. Men Richelieu, trots att han krävde frihet för den romersk-katolska kyrkan i alla sina pakter med sina protestantiska allierade, överförde sitt stöd till den andra sidan och gjorde sitt yttersta för att mobilisera världen mot habsburgarna och bryta Spaniens makt, samtidigt som han neutraliserade påvens världsliga makt. Mot alla påvliga vänner vid det franska hovet vidtog han alla åtgärder för att befästa Frankrikes överhöghet; för att säkerställa dess oberoende förintade han protestanterna i sitt eget land men bildade allianser med Gustav Adolf och med Bernhard, hertig av Weimar. Han beordrade till och med de franska kanonerna att beskjuta de påvliga soldaterna. Jag tror att dessa skott, avfyrade mot Roms armé på order av en romersk kardinal, symboliserar Europas omvandling till en ny attityd som sedan dess aldrig har upphört att vara närvarande i livet på vår kontinent.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Under 1800-talet genomgick denna attityd en förändring mot en ny form av europeisk nationalism. Överallt i världen var den nationella idén livets befriande tanke. Bevis för detta finns i många skrifter från den tiden, och hos personer som Washington, Bolivar och Garibaldi. Samtidigt fick dock vetenskap och handel en allt större betydelse och Walter Rathenaus talesätt: "Ödet avgörs av ekonomin" blev "ledmotivet" för utarbetningen av de flesta sociala problem. En annan viktig faktor var befolkningssiffran i de olika staterna, vilket fick dem att söka marknader för produkter och råvaruförsörjning var som helst i världen. Denna attityd sponsrades och propagerades huvudsakligen av ett folk spritt över hela världen. Det förespråkades att en "världsrepublik" skulle strävas efter, och att de tidigare existerande nationalekonomiska systemen skulle ersättas av ett så kallat världsekonomiskt system, helst under central kontroll.

Det är sant att det vid sekelskiftet fanns några nationalstater av militärpolitisk karaktär, men sett ur ekonomisk synvinkel existerade en nästan hopplös förvirring av många olika ekonomiska grupper, kommersiella och industriella truster och internationella banker, som motsatte sig varandra och vars framgång eller misslyckande oundvikligen skulle påverka så många människor att den nationella politiken tvingades underordna sig dessa privata intressen och erkänna dem till största delen som av nationell betydelse.

Som en protest mot de sociala effekterna av detta rent ekonomiska system i alla avseenden reste sig miljontals människor och lyssnade till doktrinerna som predikade social frihet genom en rörelse som omfattade alla nationer, dvs. den marxistisk-kommunistiska internationalen. Alla dessa strömningar och tendenser, som ständigt komplicerades och förstärktes av nya sidofrågor, orsakade ett hinder i slutet av 1800-talet och man kan tryggt säga att Friedrich Nietzsche har varit den mest känsliga seismografen för dessa skakningar som skakade hela världen. Han hänge sig inte åt en sentimental filosofi utan upplevde en föraning om de kommande händelserna, som skulle påverka hundratals miljoner människor.

Insikten att den sociala strukturen skulle kollapsa till nihilism under påverkan av både medborgerliga och marxistiska krafter, och samtidigt hoppet om att ur denna katastrof skulle uppstå en stark ras, kännetecknar hans aforismer och alla hans skrifter. Samtidigt kände män som Paul de Lagarde och Richard Wagner att världen närmade sig sitt slut och att en ny värld skulle födas. I Ryssland målade Dostojevskij i dystra nyanser Rysslands slut. Och medan känslan av extrem osäkerhet blev universell, fann dessa idéer, utan form, acceptans i alla nationers huvudstäder. Ryssland föll, och de tendenser kom till makten som Dostojevskij förutspådde i sina "Bröderna Karamazov" och "Demonerna". Kommunismen segrade i Ryssland mot alla sociala teorier, inte genom en proletär massorganisation av städerna, utan genom det faktum att en vilja som hade brutits redan kom under inflytande av en viljestark icke-europeisk karaktär.

Om vi granskar dessa olika världsfilosofier, som ofta tycks motsätta sig varandra i en dödlig antagonism, finner vi att de alla har en gemensam egenskap. De härrör alla från en väldefinierad doktrin, vare sig den senare är av religiös, vetenskaplig eller social-etisk natur. På dessa doktriner eller trosbekännelser bygger de ett program, samlar alla som tror på detta program och strävar med alla politiska och militära krafter som står till deras förfogande för att genomföra detta doktrinära program.

Generellt och politiskt sett är denna attityd relaterad till vad som kan kallas "universalitet". Denna universalitet existerar oavsett om en individ utses till högsta mästare från vilken en världsrörelse får sina lagar, eller om den är grundad på abstrakta ...
******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

samhället eller på någon särskild teori. De senaste femton århundradena av europeisk historia visar faktiskt att alla nationer rör sig någonstans inom en sådan universellt uppfattad "världsfilosofi" och att alla stora strider mellan nationer följde sin bana inom en doktrin som hade en universell karaktär. Denna doktrin kännetecknades av religiös universalitet i den romersk-katolska "världsfilosofin"; och samma egenskap existerade i den protestantiska dogmen, om än i en annan form och trots individualistiska resultat; i liberalismens system finner vi en social-etisk universalitet, sådan som predikades under den franska revolutionen; och det var en nihilistisk universalitet som kännetecknade utlöparen av den marxistiska rörelsen, världskommunismen, som inte längre erkände nationaliteter och stater, utan endast en union av socialistiska sovjetrepubliker, till vilken när som helst andra sovjetrepubliker skulle läggas till.

Den avgörande och radikala världsfilosofiska förändringen, som vi ser den idag, består i vår fasta övertygelse om att den kommande kampen inte längre kommer att ha samma karaktär som tidigare och att nationella strider inte kommer att utkämpas inom någon given "världsfilosofi" av universalistiskt slag, utan att dessa strider kommer att utkämpas inom en nationalistisk "världsfilosofi". Med andra ord: de tendenser som tidigare var rent statliga, blir bredare och betraktas ur en världsfilosofisk synvinkel och utvecklas till en avgörande faktor för att reglera livet i dess vidaste begrepp. I början av vår nuvarande era var en universell kyrkas styre det högsta religiösa och politiska elementet. När det första upproret inträffade stod två religiösa bekännelser mot varandra. I ett senare skede av denna kamp överfördes dessa huvudfaktorer från den religiösa till den statspolitiska arenan, som först tog formen av monarki och slutligen av en republikansk idé.

I slutet av 1800-talet och början av 1900-talet finner vi att klassidén stod högst i miljontals människors medvetande. Och var och en av dessa olika faktorer bildade den grundläggande politiska principen för ett av de olika partierna, särskilt i Tyskland. Medeltidens huvudfaktor representerades av Centerpartiet; den dynastiska idén av de tidigare konservativa grupperna; den ekonomiska idén sammansmält med den republikanska idén av det demokratiska partiet; och klassidén av de marxistiska grupperna. I motsats till alla dessa grupper som existerade i Tyskland förkunnade den nationalsocialistiska rörelsen en ny, och ändå gammal, huvudfaktor, nämligen idealet om nationell heder.

Alla strider under de senaste fjorton åren, fram till 1933, har utkämpats under denna fana. Om den emellertid antog en mystisk styrka, var detta endast möjligt eftersom en stor nation, medveten om sin heder, hade lidit ett sammanbrott, varefter endast ett beslut återstod att fatta. Antingen måste de gamla politiska grupperna tolereras ytterligare som representanter för den gamla världens filosofier, eller så måste en ny politisk filosofi baserad på nya principer skapas som en grund för det tyska folkets liv. Jag behöver inte påpeka att idén om nationell heder inte är en ny idé som uppstod plötsligt; faktiskt, ända sedan ett tyskt folk existerade har hela dess konst och litteratur kretsat kring den. "Hildebrand-eposet", "Nibelungenlied" och "Gudrun-sagan" bevisar detta, och det gör även hela den tyska heroiska musiken. Dessutom låg denna idé till grund för de rättsliga lagarna i de gamla tyska "sachsiska lagarna" och "medborgarrätten" (Stadterecht), vilka för många folk blev grunden för många faktorer som slutligen ledde till enandet. Det är inte heller nödvändigt för mig att betona att det jag säger här inte är avsett som en hänvisning till, eller en kritik av, andra nationer.

Mitt enda mål är att förklara vad som har hänt här i Tyskland, och att visa att vi i detta fall inte har att göra med en av många revolutioner, utan att den avgörande revolutionen i
Tysk historia hade börjat: en revolution som inte började plötsligt utan en vars principer

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

kan hittas i de tyska bondekrigen, i de gamla "fristädernas" lagar, hos Fredrik den store, hos ledarna för de tyska befrielsekrigen 1813, och hos de stora tänkarna vid vändpunkten från 1700- till 1800-talet.

Och får jag här tillåtas förklara att denna brinnande tyska nationalism verkligen inte är ett hot mot andra folks legitima nationalism, utan att det tvärtom är just denna tyska nationalism som, genom sin andliga överlägsenhet över alla andra frågor, ensam kan garantera den rättvisa balans som hela världen längtar efter. Den auktoritära staten, idag baserad på den nationalsocialistiska rörelsen, är i stånd att eliminera en oberättigad kulturell propaganda bland människor av andra raser, såväl som en laglös ekonomisk expansion som annars mycket väl skulle kunna leda den tyska nationen från ekonomiska konflikter till politiska strider med andra nationer.

Tysk nationalism, en "världsfilosofi" baserad på ras och jordmån, är inte ett dogm relaterat till universalitet; varken dess premisser eller dess slutsatser inkluderar antagandet att den bör påverka andra och därmed olika nationer och raser. Å andra sidan anser vi att vår filosofi också utgör en återgång till en vördnadsfull beundran av naturen och dess lagar. Den nationalsocialistiska "världsfilosofin" innebär därför för oss en medveten vändning bort från de former av nationellt liv som inte ger tillräcklig vikt åt de olika folkens och rasernas egenskaper; ett förkastande av de kulturvetenskapliga doktriner som påstår sig gälla alla nationer lika; och slutligen ser vi den som ett försök att uppnå en högre och samtidigt djupare medvetenhet om våra egna drivkrafter inom samma sfärer. Vår nya "världsfilosofi", långt ifrån att förakta andra, är ett väsentligt element för att åstadkomma en ömsesidig genuin respekt mellan nationer och kulturer.

Av denna anledning har till exempel den nationalsocialistiska rörelsen den största respekt för en helt annan ras och statskonstitution, som båda har sina egna särdrag. I de två stora nationerna i Fjärran Östern ser vi strukturer som har byggts på sina egna grundvalar. För oss är Japan, vars historia går tillbaka tusentals år, beundransvärt i sitt religiösa uttryck, i sin underordning till statlig auktoritet och sin hängivenhet till nationella intressen. Den kinesiska nationen har också utvecklats från en form av "världsfilosofi", ekonomi och social etik, som, även om den verkar uppbruten idag, ännu kan återupplivas. Och vi kommer att följa detta försök att omorganisera med samma intresse och respekt som vi ger alla andra nationers ädla ambitioner.

Det är typiskt att eran av praktiskt taget okontrollerad expansion av många nationer över hela världen ledde till en konflikt och till insikten om att efter denna period av ekonomisk expansion har en period av kontraktion inträtt. I denna kommer varje nation att finna sin sanna form. Att denna kamp existerar i alla nationer utan undantag demonstreras av våldsamma sammandrabbningar av social eller världsfilosofisk natur över hela världen. De bevisar existensen av en nästan universell brist på tro och visar att nationers handlingar inte ytterst styrs av en väldefinierad idé, utan att ett antal olika system kämpar om överhöghet utan att komma fram till ett varaktigt beslut.

Om vi tolkar tecknen och kännetecknen på samtida politik rätt, verkar det som att alla nationers mentala kamp kretsar kring önskan att ersätta alla system som för ett obeslutsamt krig med ett särskilt av dessa system, eller med ett helt nytt som överträffar dem alla.

Tyskland kan mycket väl vara ett exempel i denna världskamp – och inte nödvändigtvis ett

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

ett exemplariskt exempel – för att stärka möjligheten att en så kallad "ödesdiger" utveckling inte på något sätt är dömd att sluta i kommunismen, utan att en beslutsamhet född av en stark karaktär kan övervinna det föråldrade tankesättet som inte längre överensstämmer med dagens förhållanden. Den fria och hemliga folkomröstningen i Saar har visat hela världen hur djupt den nya livsuppfattningen har genomsyrat hela den tyska nationen trots alla motstridiga strömningar, som fick utöva sitt inflytande utan hinder. Vi själva är åtminstone övertygade om att det tyska systemet, i det att det förhindrar alla privata politiska eller privata ekonomiska intressen från att få makten, ensamt är kapabelt att definiera för det tyska riket de begränsningar som är väsentliga i inte bara Tysklands utan även andra staters vitala intressen.

Detta gör det möjligt, för första gången på många långa år, att skilja mellan privata intressen, hur starka de än aldrig varit, och nationens vitala intressen som helhet. Samtidigt har vi dock möjligheten till en stabil utrikespolitik som vi anser vara av en sådan natur att de naturliga drivkrafterna i samband med de olika nationernas liv inte längre kan riktas godtyckligt mot varandra, utan kommer att stå rygg mot rygg både i de enskilda nationernas intressen och i ett organiskt samarbete mellan alla nationer. I detta komplex av stormakter kommer det då att bli möjligt för numerärt mindre nationer att inte längre vara ett instrument för snäv egoism utan enheter utrustade med lika rättigheter i de organiska aktiviteterna mellan stormakter. Får jag tillägga att när jag talar om "små nationer", syftar jag endast på deras yta och befolkning och vill inte på något sätt förringa deras intellektuella och kulturella betydelse.

Således ger den nationalsocialistiska "världsfilosofin" och det nationella idealets återfödelse upphov till en ny uppfattning om stat och nationalekonomi; en ny välreglerad statlig kontroll av individen som ensam kan skapa verklig frihet, i klar kontrast till individers missbruk som, i avsaknad av kontroll, påverkade många sfärer av livet, förgiftade och korrumperade hela nationers känslor och tankar, till nackdel inte för korrumperarna utan för nationerna.

Upprättandet av enighet mellan de olika livsformerna, överenskommelser mellan en auktoritativ stat som reglerar alla grenar av nationell verksamhet och andra stater, och mellan de grupper ("komplexe") av stater som sålunda bildats och andra enheter som bestäms av politiska, rasliga och geografiska faktorer – i motsats till de slumpmässiga element som kännetecknade 1800-talet – allt detta utgör den avgörande förändringen i vår nuvarande era. Och nationalsocialismen är beredd att tjäna dessa syften i alla nationers intresse. Således finner vi att den nya "världsfilosofin" har ett avgörande formande inflytande på det politiska tänkandet och i slutändan på den ekonomiska och utrikespolitiska verksamheten.

Vi anser att de överväganden som presenteras i denna korta sammanfattning är värda att studera närmare utifrån deras möjliga praktiska tillämpningar och effekter, med tanke på orden från en tysk som kämpade för frihet för ett sekel sedan: ”Respektera andras fädernesland, men älska ditt eget”.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Fascism, kvinnor och demokrati av Norah Elam

"Erfarenheten visar att demokratin i alla länder idag kan utveckla sin natur fritt, den mest skandalösa korruption visas upp utan att någon anser den vara till nytta för att dölja dess skurkar. Demokratin är · · överflödslandet som skrupelfria finansmän drömmer om."

— Georges Sorel, *Reflexions sur la Violence.*

TO en genuin cyniker som upplevde kampen för kvinnors rösträtt från 1906 till 1914, inget skådespel är mer underhållande än efterkrigstidens entusiaster vars enda besatthet tycks vara den påstådda faran för rösträttsberättigade kvinnor i ett fascistiskt Storbritannien.

Denna oanade omsorg finner sina mest ihärdiga förkämpar på osannolika platser, och de som var så bittra mot kampen före kriget har idag genomfört en fullständig omvändning. Våra nyfunna beskyddare är oöverträffade i sin beslutsamhet att kvinnor inte ska nekas någonting i princip, även om de i praktiken ska nekas det mesta som är väsentligt för deras existens.

För kvinnan som deltog i den historiska kampen, och som betraktade rösträtten enbart som en symbol, trodde att en ny och bättre värld med dess hjälp kunde vara möjlig, är denna typ av beskydd lika motbjudande som den var för en generation sedan. Hon anser, och med viss rätt, att det är fördomsfullt att de som under alla dessa tröttsamma år aldrig räckte upp en hand för att hjälpa henne, utan tvärtom brukade beskriva henne som en könsneutral virago eller en besviken ungmö, i framgångens stund skulle försöka utnyttja sitt kön i ett reaktionärt och dekadent systems intresse. Sådan fräckhet är möjlig endast för att de som tillgriper den helt missförstod och fortfarande missförstod innebörden av den kampen, och tolkade kravet på politisk frihet som en önskan om personlig frihet.

Tiden har kommit då de principer som låg till grund för denna anmärkningsvärda och beslutsamma manifestation av ordnad förändring, inte bara i kvinnornas ställning utan i den accepterade inställningen till dem, bör upprepas.

Vad var det då som låg till grund för den passionerade oro som rörde tusentals kvinnors hjärtan och vägledde deras huvuden under dessa stormiga år? Det var inte, som så många föreställde sig, den oädla önskan om individuellt egenintresse, eller en kamp för kvinnors räkning enbart för sitt eget kön. Tvärtom, från ledarna till de ödmjukaste bland de vanliga medlemmarna var det den grundläggande tron att i en värld befolkad av män och kvinnor och under ett politiskt system som kontrollerar båda könens öden, skulle det land som stängde ute mer än hälften av sitt folks inflytande, synpunkter och talanger från sina råd, i samma utsträckning vara handikappat i att utarbeta det bästa regeringssystemet. Om män var offer för kaotiska ekonomiska förhållanden, led kvinnorna med dem. Om de sociala förhållanden under vilka män drog ut en nästan hopplös tillvaro var outhärdliga, var de likaså det för deras kvinnor.

När de såg sig omkring på de stora städerna i sitt land, från norr till söder och från öst till väst, såg de bostadsförhållanden som män och kvinnor var överens om var en skam för den moderna civilisationen; när de betraktade arbetsmarknaden betraktade de med oro det spöke av osäkerhet som hemsöker löntagaren och som är inneboende i det gamla systemet. På det politiska området noterade de

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

att både inom inrikes- och utrikespolitiken sköttes angelägenheter på ett sådant sätt att de skräckslagit alla som brydde sig djupt om Storbritannien eller insåg den dekadens som redan hade börjat urholka alla partier i staten. De reste sig och krävde att kvinnor skulle kallas in på lika villkor som män, för att hjälpa till innan det var för sent.

Detta uppror var kort sagt en utmaning mot de gamla motsättningarna och ett krav på samarbete inom statens samlade organ.

I denna uppfattning om praktiskt medborgarskap liknar kvinnornas kamp fascismens nya filosofi. Fascismen är faktiskt den logiska, om än mycket större, uppfattningen om de betydelsefulla frågor som de militanta kvinnorna för en generation sedan tog upp. Likheterna slutar inte heller här. Kvinnorörelsen, liksom den fascistiska rörelsen, bedrevs under strikt disciplin och gick tvärs över all partilojalitet; dess anhängare kom från alla klasser och partier. Den vädjade till kvinnor att glömma egenintresset; att avstå från små personliga fördelar och de skyddade fås privilegier till förmån för de många; och att stå enade mot de fel och orättvisor som var inneboende i ett system så katastrofalt för rasens välbefinnande. Liksom den fascistiska rörelsen valde den sin ledare, och när den väl hade valt gav den denne ledaren absolut auktoritet att styra sin politik och sitt öde, och visade en lojalitet och en hängivenhet som aldrig överträffats i detta lands historia. Dessutom, liksom den fascistiska rörelsen, mötte den gatornas brutalitet; sina motståndares hån; de välvilligas missuppfattningar; och politikernas bitterhet. Den uthärdade den befintliga regeringens hat, och slutligen fängelsecellens ensamhet och fasan av tvångsmatning. Dess talare som stod på öppna platser och i gathörnen nekades rätten till yttrandefrihet; den förespråkade att sälja sin litteratur spottad på och smädad; dess delegationer misshandlades. Suffragetter blev sporten för varje stökig person som brydde sig om att ta lagen i egna händer. För att göra analogin ännu mer exakt var inget förtal för avskyvärt och inget förtal för nedärvligt för att ställa sig bakom dess ledares moraliska karaktär eller målen och syftena hos de kvinnor som var skyldiga dem trohet.

Således kom det sig att kvinnor som sammansvetsat i ett sådant umgänge inte hade några illusioner om politiska och partirelaterade skitsnack, och när de heliga orden "demokrati" och "individuell frihet" var vanliga på deras belackares läppar, kom de ihåg att dessa saker gjordes under en liberal administration, och av förespråkarna för ett parti som hade gjort det demokratiska systemet till toppen av sin politiska visdom. Att de under den klassades med brottslingar, galningar och barn. De hävdade, och med viss övertygelse, att om detta var demokrati, så hade kvinnor föga att hoppas på av den.

Deras erfarenhet som laglösa inom det demokratiska systemet var ingenting jämfört med vad de mötte när de fann sig vara hedrade medborgare under dess tvivelaktiga beskydd.
De hade visserligen förtjänat rätten till individuell frihet under en mycket kort tid en gång vart femte år, men när de hade satt det ödesdigra krysset på valsedeln och stängt dörren till vallokalen bakom sig, fann de sig från det ögonblicket fullständigt hjälplösa inför den demokratiska maskinen.

Även om vi kommer att få höra att det var detta vi hade kämpat för, kommer en stunds eftertanke att visa att detta bara betraktades som symbolen. Kvinnor gjorde aldrig det fatala misstaget att föreställa sig att eftersom män röstade var de nödvändigtvis fria. Det är kännetecknande för den ointelligenta kvinnan idag att anta att en kvinna är fri eftersom hon också röstar, eller att demokrati någonsin kan erbjuda något annat än ett noggrant och organiserat utnyttjande av män och kvinnor som tillåter den att existera.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Med begränsad rösträtt vid krigets slut beviljades kvinnor också rätt att komma in i parlamentet, och valet sent på hösten 1918 gav dem deras första möjlighet. Partisystemet började redan visa de första tecknen på förfall, och genom den obevekliga lagen om retributiv rättvisa var det parti som hade fött demokratin i Storbritannien på full reträtt inför sin otacksamma avkomma. Ändå vände sig kvinnor i den första segern till de då existerande partierna antingen som väljare eller potentiella kandidater.

Min egen misstro mot partipolitiken gjorde mig ovillig att vända mig i den här riktningen, och jag föredrog att ställa upp som oberoende kandidat och ställa upp med alla andra kvinnliga kandidater vid detta tillfälle, utom en. Undantaget var Sinn Féin-grevinnan Markievicz, som trots att hon var en ökänd och uttalad fiende till Storbritannien, fann det en helt enkel sak under det demokratiska systemet att säkra val till parlamentet i det land som hon öppet hade skrytt med att hon skulle förstöra, upplösa och misskreditera. Hon blev, om jag minns rätt, återvald utan motstånd. Nästa exempel var knappast mer uppmuntrande, för den första kvinnan som valdes till en engelsk valkrets var en amerikanskfödd medborgare som inte hade några meriter att representera brittiska kvinnor i deras eget parlament, förutom att hon hade gift sig med en brittisk medborgare som fann sig tvingad till överhuset efter sin fars död. Kritiker av kvinnorörelsen pekade med en knappast dold tillfredsställelse på denna lösning och ansträngde sig för att framhålla denna dam som ett sorgligt exempel på kvinnlig oansvarighet. De behövde inte ha varit så personliga, för hon var varken bättre eller sämre än någon annan kvinna som valts in i det brittiska underhuset, som ett resultat av de militanta kvinnornas år av ansträngningar och kamp. Det är ett sorgligt faktum, men ändå sant, att det efterföljande valet av partikvinnor till Westminster inte har gjort en minsta skillnad för vare sig män eller kvinnor, och även om många dugliga kvinnor har anslutit sig till våra valda representanter har deras inflytande varit helt försumbart på Storbritanniens eller dess imperiums öden. De, liksom sina manliga kollegor, är helt enkelt kugghjul i det demokratiska systemets partihjul, som marscherar in i lobbygrupperna vid partiets piskrörelse, hjälplösa inför den officiella maskineriets juggernaut som rullar på, krossar allt initiativ och allt oberoende inför det, och reducerar varje person som är skyldig det trohet till en enkel siffra för att genomföra dess politik och dess åtgärder. Och om detta är sant om parlamentet – och vem kan förneka det? – är det ännu mer sant om den kvinnliga väljaren. Även hon är fångad i detta obevekliga system, en veritabel slav under sin partiorganisation.

Till dem som ifrågasätter detta måste frågan ställas: Vilken makt har den kvinnliga ledamoten eller den kvinnliga väljaren, under det nuvarande systemet, att ändra någon politik hos någon hittills vald regering? Påstår den mest entusiastiska beundrare av det nuvarande systemet att kvinnor, oavsett vilket parti de tillhör, är nöjda med landets nuvarande situation? Är de villiga att se ekonomiska förhållanden där sysselsättningssiffrorna har nått den otroliga summan mellan två och tre miljoner förbli oförändrade? Är de nöjda med skådespelet av dessa övergivna områden som slår förtvivlan i hjärtat på varje levande människa? Är de likgiltiga inför jordbruksdistriktens förfall och jordbruksindustrins svåra situation och obekymrade om de fruktansvärda bostadsförhållandena som alla partier beklagar?

Om man nu vänder sig till det vidsträckta området av imperial och utrikespolitik, kan man hävda att majoriteten av de brittiska kvinnorna önskar se imperiets upplösning, eller inriktningen av den nuvarande utrikespolitiken hos den påstådda nationella regeringen, varigenom pakter och åtaganden ingås i deras namn och i hemlighet med detta lands uttalade fiender, samtidigt som vi lämnas försvarslösa, inte bara för vårt eget omedelbara försvar, utan om behovet skulle uppstå att hedra dessa åtaganden? Vet vi verkligen vad vi utsätts för?

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

begått; vad innebär denna politik för kollektiv säkerhet, eller vilken ondskefull makt dikterar den? ”Demokrati är överflödslandet som skrupelfria finansiärer drömmer om”, säger Georges Sorel. Har rösträttsberättigade kvinnor någon makt att kontrollera en inrikes- eller en utrikespolitik som dikterats i syfte att förverkliga den drömmen? Låt oss komma ihåg att när det är dags att betala notan kommer vi att drivas som får till slakt, hjälplösa inför resultaten av denna politik. Vad är värdet av så kallad frihet om den inte kan ge oss makten att förändra dessa betydelsefulla frågor?

Om det är sant att den genomsnittliga kvinnliga väljaren inte vill ha något av detta, varför tillåter hon det då, om hon är fri under det demokratiska systemet? Om hon besitter denna frihet, är hon då inte dubbelt och tre gånger skyldig till att lida dem en timme till? Detta är testet på hennes anspråk på en ansvarsfull roll i sitt lands styre. Om hon har uppnått den nödvändiga makten och friheten under det befintliga systemet, är anklagelsen att hon är oförmögen att spela en medborgarroll i sitt lands angelägenheter, och i själva verket är olämplig för ansvar, bevisad till punkt och pricka.

Inget av detta är sant. Sanningen ligger i det faktum att det inte finns någon frihet för vare sig män eller kvinnor under det nuvarande föråldrade systemet. Det som fjättrar både män och kvinnor är att partisystemet är i förfall, och detta är desto mer märkbart sedan vuxenröster beviljades under en ohämmad demokrati. Över hela världen har samma dekadens inträtt, genom tidens och omständigheternas oundvikliga gång, förändringen från en värld av fattigdom till en värld av gränslöst överflöd gör ordnad planering inte bara nödvändig utan också livsviktig för existensen. Under dessa förändringar är den gamla världens metoder föråldrade och måste ge plats åt den nya. Om kvinnor ska vara värdiga sin plats i nationens råd måste de som realister möta de nya världsförhållanden som samlas runt dem. Förr eller senare måste de välja. Beslutet är betydelsefullt, för på det kommer kvinnornas ställning att bero under en avsevärd tidsperiod. Det är därför ingen lätt sak att de väl väger världshistorien i vågskålen.

Det finns två vägar öppna för kvinnan. Den första är att hon bör kämpa vidare mot den gamla världens förfallna system, nöjd med att vara tjänarinna åt de professionella politikerna i de olika partier hon ansluter sig till. Om detta kan sägas att hon har gett det en lång och trofast prövning, och att om hon under det kunde ha åstadkommit någon praktisk förändring i riktning mot social, politisk eller ekonomisk frihet, har hon beklagligt misslyckats. Hon måste nu överväga om felet ligger hos henne själv eller i det system hon fortfarande klamrar sig fast vid. I detta sammanhang kommer hon att notera att de separata partierna själva gradvis försvinner. Liberala partiet har gått in i det förflutnas skymning; Konservativa partiet är i snabb upplösning, och vi vet, med försäkran från sin egen ledare, att det inte finns något hopp om att det ska återfå sin självständighet. Samma öde väntar Socialistpartiet, eftersom även det måste färdas längs samma väg som har sugit de andra två partierna under socialdemokratins kvicksand.

Hon måste därför leta efter ett bättre system; ett som mer överensstämmer med moderna förhållanden. Vad ska ersätta det förflutnas vacklande byggnad?

Varje politikstudent inser att frågan nu ligger mellan fascism och kommunism. Vad brittiska kvinnor beträffar är kommunismen föga tilltalande. För att inte gå längre, det är en filosofi om förstörelse och ett negation av kvinnlighetens naturliga instinkter. Det är motsatsen till varje princip och praxis som kvinnor värdesätter och kräver.

Fascismen verkar vara den enda lösningen. Den innehåller varje princip som är särskilt lämplig och anpassningsbar till den brittiska karaktärens genialitet. Den erbjuder verklig frihet och självständighet till alla människor och ...

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

kvinnor med god vilja gentemot detta land. För att det inte ska uppstå några missförstånd ska vi definiera dessa så ofta löst använda termer med ord som ingen demokrat kommer att tvista med, ty de är hämtade från den oförfalskade demokratins apostel, John Stuart Mill.

”Det enda syftet”, skrev han, ”för vilket mänskligheten individuellt eller kollektivt har rätt att inkräkta på handlingsfriheten för någon av sin mängd är självförsvar. Det enda syftet för vilket makt rättmätigt kan utövas över någon medlem av ett civiliserat samhälle mot dennes vilja är att förhindra att andra skadas.”

Detta är just den fascistiska uppfattningen om individuell frihet, och det är uppenbarligen en uppfattning som, vad gäller kvinnor, ger dem alla möjligheter som de legitimt kan kräva i sin framtida status som kvinnliga medborgare. I inget annat system finns dessa principer förkroppsligade. Dessutom garanterar fascismen i den korporativa statens maskineri kvinnor en lika status som sina män, eftersom den innehar det enda medlet varigenom de kommer att kunna styra och kontrollera de förhållanden under vilka de ska leva; således kommer fascismen ensam att fullborda det arbete som påbörjades för deras räkning av de militanta kvinnorna från 1906 till 1914. Dessutom kommer den att rädda dem från den förorenade atmosfären av korruption som är inneboende i partisystemet, och för första gången kommer den att ge en möjlighet, genom maskineriet i deras egna speciella korporationer, att med visst hopp om framgång ta itu med de stora frågor som så nära berör deras egna och deras barns liv.

Inom det ekonomiska området kommer det att garantera trygghet med lika lön för lika arbete, det eviga benet av en strid som har splittrat könen med så allvarliga konsekvenser för industrin.

Inom den sociala sfären undanröjer den alla klassbarriärer, medan den inom den politiska sfären ger rättvisa och jämställdhet för första gången i kvinnokampens historia.

Och viktigast av allt är att fascismen för alltid lägger krigets hemsökande spöke bort, genom att undanröja de grundläggande orsakerna som existerar och har sitt ursprung i internationalismen, ett instrument som skapats i syfte att göra det möjligt för "skrupellösa finansiärer" att dra nytta av det "rikedomsland" som kallas "demokrati" som de drömmer om.

För att möjliggöra allt detta kommer fascismen att kräva att kvinnor, lika mycket som män, ska erbjuda ett disciplinerat samarbete i sammansvetsningen av en ordnad stat, och fascismen kommer med rätta att lägga ansvaret och plikten på alla statens medborgare att arbeta i harmoni, inte i någon sektions eller klass intresse, utan till förmån för hela dess folk. Den kommer att uppmana kvinnor liksom män att underordna sig alla självviska individuella privilegier, så att de mindre lyckligt lottade under dess beskydd kan vara säkra från exploatering.

Detta är fascism. Allt annat är en hägring. Kan man säga att brittiska kvinnor inte kan möta denna stora händelse i sitt lands historia? De som skulle be dem att avvisa denna möjlighet är fiender inte bara till kvinnor, utan till alla framsteg och till civilisationen. De kvinnor som utstod den stora kampen före kriget har åtminstone förtjänat rätten att utmana det folk som återigen vill förslava dem i det förflutnas underkuvande och fjättra dem i ett system som förvägrar dem alla möjligheter att spela en hedervärd roll i den nödvändiga omorganisationen av sitt land. Brittiska kvinnor har aldrig misslyckats eller vacklat när Storbritannien har behövt dem. Även de, tillsammans med männen i sin generation, kommer att höja den brittiska fascismens fana och bära den högt över partisystemets kaos och smutsiga gräl, och påskynda den dag då deras nation återföds. I den triumferande timmen kommer de verkligen att ha förtjänat den stolta rätten att hylla ett återuppväckt Storbritannien och att äntligen vila i sitt suveräna folks fred, säkerhet och välstånd.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Precious Acres av Jorian Jenks

De som kan frestas att anta att Storbritannien inte har några markproblem eftersom det inte har någon markpolitik gör klokt i att noggrant överväga dessa oroande fakta.

Med undantag för Belgien och Holland är Storbritannien det mest tätbefolkade landet i världen; och eftersom andelen naturligt ofruktbar mark (t.ex. berg) är mycket högre på dessa öar än i Nederländerna, verkar det obestridligt att vi har mindre livsmedelsproducerande mark per invånare än något annat land.

Storbritannien är det enda civiliserade landet i världen utan en fastställd politik för markbevarande, återvinning och förbättring. Inte en enda regering har vidtagit några som helst åtgärder för att begränsa den årliga förlusten av jordbruksmark, som nu uppgår till över 2 miljoner tunnland, eller 7 % av den totala ytan, sedan slutet av första världskriget.

Storbritannien är unikt genom den höga andelen av sin befolkning som är separerad från all kontakt med sin hemjord, och genom den höga andelen gammal, konserverad mat i den nationella kosten.
Forskare börjar upptäcka resultaten av denna artificiella natur i form av undernäring, nervösa störningar och social oro.

En utländsk observatör skulle kunna förlåtas för att dra slutsatsen att vi på vårt perversa brittiska sätt försöker göra oss själva till föremål för ett mycket farligt experiment, nämligen att upptäcka huruvida det nationella livet kan upprätthållas på ett hälsosamt sätt i ett helt urbaniserat och praktiskt taget parasitiskt samhälle, som för själva livets nödvändigheter är beroende av andra nationers ansträngningar och välvilja. Han skulle vidare kunna anta att en så prekär situation hade tvingats på oss av vårt dåliga klimat eller vår jordmåns fattigdom. Och hans inställning gentemot oss skulle vara mer medlidande än beundran.

Hur smärtsamt är det då att behöva erkänna att denna alarmerande situation uppstår av en enda orsak, nämligen känslolös och ihållande försummelse av grundläggande principer. Låt det inte råda några tvivel om detta. Vårt klimat är inte ogynnsamt; tvärtom är det ett av de mest jämlika i världen. Vår jordmån är inte mager; tvärtom är den i genomsnitt en av de mest produktiva i världen. Men vi har, för våra synder, ett politiskt system som vägrar att se längre än till nästa val, vilket är skäggat av alla särintressen med en yxa att mala och varje vilseledd ekonom med ett akademiskt rykte att upprätthålla.

Det är ett djupaste misstag att anta att det är vårt naturliga öde att vara tillverkare, transportörer och bankirer till resten av världen och att en sådan situation innebär en ständig tribut av råvaror och livsmedel. Under en kort period blev denna hypotes förvisso färgad av det faktum att en serie lyckliga sammanträffanden gav oss ett betydande försprång gentemot andra nationer i utvecklingen av de tjänster som världen vid den tiden var beredd att betala nästan vilket pris som helst för. Men den snabba och nästan universella tillkomsten av industriell och finansiell nationalism har sopat bort vårt tillfälliga monopol och har gjort hypotesen inte bara ohållbar utan också direkt farlig. Ju längre vi klamrar oss fast vid den, desto mindre kapabla är vi att möta fakta i det moderna livet. Varje gest mot en oåterkallelig "återhämtning av internationell handel" skjuter upp den oundvikliga uppgörelsedagen då vi måste stå på egna ben och inventera våra egna...

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

resurser.

Eftersom det är den främsta källan till livsnödvändigheter är dess omsorgsfulla och upplysta utveckling en förutsättning för nationellt välstånd. Eftersom det är ett nationellt arv, kulturellt såväl som materiellt, är dess bevarande en allvarlig nationell plikt.

Det är värt att komma ihåg att dessa fakta fram till relativt modern tid var allmänt erkända, om än inte alltid korrekt tolkade. Jordägande ansågs ge inte bara stora privilegier utan också stort ansvar, både socialt och ekonomiskt. De härskande klasserna bestod nästan uteslutande av godsägarfamiljerna. Jordbruket erkändes som den stora basindustrin, och dess välfärd var en fråga av nationell betydelse.

Det var inte förrän en utarmad godsaristokrati hade ersatts av den uppkomna och i stort sett främmande plutokrati som uppstod ur Napoleontidens kaotiska finanser som den nationella inställningen till jorden försämrades allvarligt. Och det var inte förrän den viktorianska exportkapitalismen började dra sina enorma importintäkter som det brittiska jordbruket misslyckades med att hålla jämna steg med utvecklingen av brittiska manufakturer. Men när doktrinen väl etablerades att det organiserade kapitalets vinster är måttet på nationellt välstånd, kunde det oorganiserade jordbruket förgäves vända sig till Westminster för hjälp eller ledarskap.

Och så är en studie av den brittiska landsbygden idag nästan en studie av en utdöd civilisation.
Djupt skurna gränder som inte har burit hjul på en generation, vidsträckta häckar som inte har sett järn på ett decennium, gamla plogspår fortfarande synliga i tätbevuxna betesmarker, lador och stugor i alla stadier av förfall, kyrkor byggda för församlingar fem gånger så stora som de nuvarande församlingarna, tysta vattenkvarnar och sönderfallande herrgårdar: allt talar om en förlorad landsbygdsbefolkning som en gång aktivt sysselsatte sig med den manligaste av alla uppgifter.

Det är naturligtvis sant att den bättre jorden fortfarande brukas, och ofta brukas väl, även om antalet med ett direkt intresse i den krymper år för år. Och här och där hittar man modiga äventyrare som satsar allt på grisar eller fjäderfä, frukt eller mjölk. Men över en stor del av landsbygden hänger den förödande effekten av hand-till-mun-metoder, födda ur bristande självförtroende och uttryckta i försummade betesmarker som är underbefolkade med oansenlig boskap. Atmosfären är så apatisk att även den spekulativa byggarens slösaktiga och otrevliga intrång accepteras med knappast ett spår av den förbittring som en sådan vanhelgande skulle ha väckt för några generationer sedan.

Det är viktigt att inse omfattningen av den skada som har orsakats en oersättlig nationell tillgång. Teoretiskt sett är mark oförstörbar, såvida den inte naturligtvis spolas bort av havet, en process som för övrigt kan ses på flera platser längs vår kust. Men flera saker kan hända med den som gör den praktiskt taget oanvändbar ur livsmedelsproduktionens synvinkel, och det är den viktigaste synvinkeln för nationen.

För det första kan odlad mark, oavsett om den är åkermark eller betesmark, snabbt sjunka ner i ett förfallet tillstånd där den inte producerar något annat än en knapp skörd för boskap och får, och även de får brist om kaninerna anländer först. Den olycksbådande ökningen av arealen som återförs som "betesmarker" under en period då den odlade arealen stadigt har krympt visar tydligt nog vad som har ägt rum. Huvuddelen av våra betesmarker är naturligtvis bergstoppar och hedar. Men hela den senaste ökningen, och en hel del mer därtill, består av förbättringsbar mark av en typ som skulle brukas i vilket annat europeiskt land som helst eller till och med våra egna dominioner, men som inte kan brukas här på grund av ihållande officiell försummelse.

Politiker av Inskip-typen vill att vi ska tro att detta övergivna land kan föras in i ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

produktion i en nödsituation. Tydligen har de desillusionerande erfarenheterna från det senaste kriget inte lärt dem att mark inte plötsligt kan rusas till produktivitet genom att kittla den med några traktorer och lite okvalificerad arbetskraft. Markåtervinning är ett högkvalificerat arbete som kräver några års tålmodigt arbete innan resultat kan uppnås. Det kan mycket användbart införlivas i en långsiktig jordbrukspolitik; men som ett sätt att producera livsmedel i en nödsituation är det praktiskt taget värdelöst.

För det andra använder byggverksamheter, oavsett om de är bostäder eller industrier, en stor mängd mark varje år och steriliserar lika mycket som de faktiskt använder. Sedan 1929 har England och Wales ensamma förlorat 421 000 tunnland jordbruksmark, varav endast 159 000 tunnland har återuppstått som obebyggd betesmark; nästan hela de återstående 262 000 tunnlanden har övergått i byggherrens gap, mycket av det är plan och bördig åkermark i ett högt odlat tillstånd.

Man bör komma ihåg att förlusten av jordbruksmark inte stannar vid det område som faktiskt upptas av fabriker, hus och trädgårdar. Vägar och rekreationsområden måste anläggas, och det finns alltid, särskilt i nyutvecklade områden, stora ödemarksblock. Dessutom lider jordbruksmark i utkanten av ett bebyggt område eller jordbruksmark som på modernt sätt har beströits med isolerade bostäder avsevärt. Sparvar och råttor kommer i tusental; grindar och stängsel rivs ner; herrelösa hundar jagar boskap och småskador ökar enormt. Med tillkomsten av billig vägtransport och den därav följande utåtriktade utvecklingen av förortsutveckling måste det sålunda drabbade området, även om det fortfarande återförs som jordbruksmark, uppgå till hundratusentals tunnland.

Det är omöjligt att komma ifrån slutsatsen att Storbritannien slösar bort sitt nationella arv i en tid då världshändelsernas gång gör det av avgörande betydelse att landet bevarar varje tunnland. De som anser att detta är ett alarmerande uttalande rekommenderas att noggrant studera professor RG Stapledons nyligen publicerade verk, **The Land; Now and Tomorrow*.* Myndigheten anser att ”våra jordbruksarealer minskar snabbt, och minskar de oundvikligen, och om inte något beslut fattas om den minsta areal som till varje pris bör behållas för livsmedelsproduktion och lämpliga åtgärder vidtas, kan Englands jordbruksmarker om högst tvåhundra år minskas till hälften.”

Tvåhundra år kanske låter lång tid, men finns det någon djärv nog att påstå att våra barn, än mindre våra barnbarn, kommer att kunna hämta obegränsade matförråd från Amerika och Antipoderna? Vill vi gå till historien som den generation som skingrade nationalgodset och lämnade våra ättlingar att möta det elementära problemet med svält? Den viktorianska exportkapitalismen har testamenterat oss de nödställda områdena; ska vi vara ansvariga för en ny uppsättning ödelagda områden?

Vidare överväganden av de näringsmässiga och ekonomiska aspekterna av vårt markproblem skulle leda oss djupt in i en diskussion om jordbrukets många funktioner som en integrerad del av det nationella livet.
Det är därför nödvändigt att avbryta för att diskutera den lika viktiga kulturella aspekten.

Denna aspekt får visserligen redan en viss uppmärksamhet på ett spasmodiskt och ensidigt sätt under stadsplaneringsrörelsen. Men själva namnet på denna rörelse avslöjar dess begränsningar. Ett samhälle som har uppmuntrats att glömma betydelsen av sitt jordbruk och att betrakta importerade livsmedelsförsörjningar som ett naturfenomen har kommit att betrakta landsbygden som ett enkelt komplement till städerna, ett slags glorifierad offentlig park. Det finns verkligen en stor fara att landsbygden i England kan bli ett karaktärslöst "öppet område" på samma sätt som en stor del av Home Counties har blivit en karaktärslös trädgårdsförort.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Den medfödda längtan hos ett urbaniserat folk att fly från den bullriga, förorenade atmosfären i sina städer kan inte väcka något annat än sympati. Att dessa människor glatt tillbringar halva sin söndag med att svälja bensinångor på en trafikerad huvudväg för att kunna tillbringa den andra hälften i frisk luft är patetiskt betydelsefullt. Det syndsamma är att så många av dem verkar oförmögna att fånga frukten av sitt företag utan att förstöra det.

För landsbygden kan inte uppfylla sin kulturella funktion om den inte tillåts bevara sin egen karaktär, och den karaktären är oskiljaktig från dess materiella eller jordbruksmässiga funktion. Staden kan inte undkomma staden, om den tar staden med sig, lika lite som den intellektuelle kan ge sitt sinne en paus, om han tar med sig sina argument på sina promenader på landet. Synen av en by som blivit förortsbaserad av dem som har kommit för att "bo på landet" är lika patetisk som synen av en skara intellektuella som kliver fram i full pratstund medan runt omkring dem finns tiotusen aktiviteter som är mer intressanta och viktiga än deras egna. Som en bonde uttryckte det för inte så länge sedan: "Jag har inte så mycket emot att de går över mina åkrar. Jag har inte så mycket emot att de mobbar sina idioter på min bekostnad. Jag har inte ens något emot att de klättrar över grindar som ett barn kan öppna. Men när jag tänker på att de har gått över två mil av bra jordbruksmark och aldrig en enda gång tänkt på att se vad som pågår, känner jag att min artighet har varit bortkastad."

Det vi kan kalla attityden "offentlig park" tar sig uttryck på sätt som är allvarligare än likgiltighet inför landsbygdsaktiviteter. Precis som sjöborren anser att det inte är någon skam att kasta sten på ankorna när djurskötaren inte tittar, finns det tusentals utbildade vuxna som inte ser någon skam i små överträdelser när det finns liten eller ingen chans att bli upptäckta. Och den kumulativa effekten av små överträdelser skapar en obehaglig situation i områden som gynnas av stadsflyktingar.

I Tyskland planteras fruktträd i häckar längs vägkanten och marken odlas ända ut till kanten. I England är en sådan procedur fullständigt omöjlig, eftersom träden skulle bli avhuggna av organiserade plundringsgrupper och grödorna platttrampas en kedja bred. Britten är inte nödvändigtvis mindre ärlig eller mer destruktiv än tysken; han har helt enkelt blivit avruraliserad i en sådan utsträckning att hans värderingar och hans moraliska beteende upphör med den sista lyktstolpen. Personer som skulle bli chockade över tanken på att sno en penna från en butiksdisk ser inget omoraliskt i att bryta sig igenom ett halvdussin häckar för att stjäla svamp.

Landsbygden har så mycket verklig rikedom att erbjuda sina besökare att det uppenbara sättet att övervinna nuvarande beklagliga tendenser är att visa människor var denna rikedom finns. Även nu finns det många som kan och uppskattar ensamhetens helande balsam, den andliga trösten av fred och trygghet, det fängslande intresset i de ständigt föränderliga fälten och skogarna; men de är alla för få.
Ingen kommer frivilligt att skada eller vanställa något som han känner ett starkt personligt intresse i, och det första steget mot att bevara landsbygden är en nationell strävan efter att utveckla vad professor Stapledon kallar "lantligt sinnelag".

En fascistisk regering kommer naturligtvis att behöva ta itu med hela jordproblemet, eftersom jorden är en av grunderna för dess uppfattning om en levande nation. Faktum är att dess uttalade politik för jordbruksutveckling i sig kommer att skapa ett akut problem genom att stimulera spekulativ aktivitet på fastighetsmarknaden, och denna aktivitet måste tas itu med allvarliga åtgärder innan jordbrukspolitiken kan utvecklas fullt ut.

Den fascistiska inställningen till jorden kan beskrivas i några få meningar.

Mark får inte längre betraktas som en spekulativ vara. Dess värde måste värderas rättvist, och all tillväxt måste delas av dem som har bidragit till att skapa den, inklusive

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Ange.

Markanvändning måste vara föremål för noggrann långsiktig nationell planering. Byggverksamheten måste så långt som möjligt begränsas till områden med lågt jordbruksvärde.

Markägande måste vara så spridd som möjligt, med målet att skapa ett stort antal små, trygga familjeäganderätter. Det kommer dock också att medföra ansvar, och de som missbrukar sin mark kommer att betraktas som sociala fiender.

Allmänhetens tillgång till marken måste förbättras genom utökning och bättre markering av stigar, campingplatser och vägkantsraster. Samtidigt måste lagen om olaga intrång ses över och landsbygdsbefolkningen ges bättre skydd mot intrång och skador. Eventuellt kan det bli nödvändigt att inrätta en kår av vaktmästare.

Krig måste föras mot skadedjur som kaniner, råkor och duvor; och även om det inte kommer att förekomma någon diskriminering mot fältsporter, får sådana sporter inte tillåtas störa vare sig jordbruks- eller fritidsaktiviteter.

Allmänheten måste utbildas att respektera och uppskatta landsbygden och att visa ett intelligent intresse för dess aktiviteter.

Vi är som ras inte särskilt benägna att sentimentalisera om jorden. Vi använder ordet fosterland men sällan, aldrig fosterland. Ett sekel av *laissez-faire* -liberalism och finansiell konservatism har skapat en kortsiktig kommersialiserad inställning till vår jord.

Ändå är det Storbritannien vi drömmer om, den fysiska förkroppsligandet av vår nationalanda, inte ett Storbritannien av gator och fabriker eller ens av parker och offentliga byggnader, utan ett Storbritannien av leende dalar och böljande högland, av odlade åkrar och mysiga gårdar. En stad är en stad över hela världen; och världens städer tenderar årligen mot standardisering. Men landsbygdens Storbritannien är särskilt vårt eget, oskiljaktigt från vår nationella karaktär. Vi måste bevara den nitaktigt, inte i den museiliknande atmosfären i Stratford-on-Avon utan i produktivitetens naturliga kraft.

Få av oss är mer än några generationer borta från jorden. Lite omskolning genom press och radio skulle göra oss till landsmän igen, åtminstone på våra fritidsstunder: inte utbildningen hos den yrkeslärare, vars "jordbruk" består av nyttig men ganska trist elementär vetenskap, utan den utbildning som skulle skicka oss ut på vägarna och stigarna med öppna ögon och nyfikna sinnen. En introduktion till landsbygdens historia och vardagsliv skulle inte bara uppmuntra stadsbon att uppskatta jordbrukets problem utan även ge sina utflykter på landet ett fängslande intresse. Intelligent landsbygdsanda skulle kunna vara det bästa möjliga motgiftet mot stadslivets stress, för Moder Jord kan ge tröst åt både själen och kroppen.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Hitlers Berchtesgaden an Idyll of New Germany av Joan Morgan

EVEN om du känner Bayern väl, och även om du har i åtanke att Wittelbachs med hela Bayern och Führern med hela Tyskland att välja mellan valde Berchtesgaden för sina sommarhus, finns det inget som riktigt förbereder dig för denna plats som på ett och samma sätt lyckas vara både hjärtat av det gamla Bayern och själen av det nya Tyskland. Allt du drömt om Bayern när den är som mest sagolikt och nationalsocialismen när den är som bäst finns komprimerat i denna bergsomslutna marknadsstad som kan skryta med ungefär samma befolkning som Londons nyaste flerbostadshus.

Efter att tåget lämnat Bad Reichenhall kör det djupare och djupare in i bergen tills du känner att de helt kommer att omsluta dig när du slingrar dig uppför den djupa dalen som är en kil av Tyskland inträngd i Österrike. (Det är möjligt, och ganska spännande, att gå till Österrike i vilken som helst av tre riktningar.)

Det första intrycket är ett av rörelse. Alla från två år och uppåt är på tårna i ett slags förväntan. Om det beror på höjden, den bayerska uppståndelsen eller det faktum att Führern kan köra förbi när som helst har jag aldrig upptäckt; faktum kvarstår att luften pirrar av vitalitet.

Här i denna bedårande musikalisk-komiska miljö verkar nationalsocialismen vara väldigt rolig.
Förutom vid enstaka möten, som är enkla och märkligt inspirerande, är du inte så medveten om det djupa mystiska allvaret i alltihop; den ofantliga uppgiftens omfattning och den uppgift som ligger framför dig.

Du känner att SS med sin attraktiva uniform, kontakt med Führern och ett hälsosamt liv i vackra omgivningar är en mycket trevlig sysselsättning, och SS är verkligen en fantastisk organisation, öppen för alla åldrar och klasser på den gemensamma grunden patriotism.

Här, mer än någon annanstans i Tyskland, ser man hur alla, från den äldsta SS-medlemmen till det yngsta barnet som säljer vinterhjälpsmärken, har ett intresse i landet; ingen lider av den själsförstörande ångesten av att känna sig oönskad. Varje prestation är deras prestation; varje motgång deras. Man inser hur nationalsocialismen, genom att återställa hoppet och återuppliva tron på sitt lands framtid, har gett folket något att leva för.

Det sekelgamla livet på platsen fortsätter som alltid, plus nationalsocialismen; och därför är livet i Berchtesgaden en oavbruten föreställning. När ridån går ner för en akt, går en annan upp. Man hör ett monotont surrande förbi fönstret strömma hundra bondkvinnor i nationaldräkt med de små svartgrönröda stickade rockarna som de kallar Berchtesgadener. Med sig har de en präst, och de rör sig långsamt, mässande, med nedslagen blick. Senare hör man de gälla rösterna från de unga BDM (Hitlerflickorna) som marscherar fram i sina korta bruna rockar, eller en trupp Hitlerjugend, stora virila pojkar som bär fanor. Det finns alltid en marschsång i luften.

När allt annat misslyckas har de brandövning. Hundra brandmän (eller en per trettio invånare) i tunikor, hjälmar och plusfyror uppträder djärvt framför ditt fönster. Söndag är dock dagen. På Markt Platz, som är stadens topp, samlas bönderna; männen, som tävlar med varandra i de oändliga buskarna i sina gröna hattar, på ena sidan av fontänen
******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

med sitt bayerska lejon, å andra sidan kvinnorna med platta svarta hattar uppe på sina flätkronor. Klockan tio går de till Neuhaus (den lillebrodern till Hofbrauhaus) för öl och korv i soppa med sin ölträdgård under kastanjeträden, där de vädrar dina sängkläder på staketet till Wittelsbach Schloss, dess *ölstube* med sin oöverträffade gemütlichkeit, där partiledare umgås med guider; ett vitalt centrum i en vital stad.

Grand Hotel, storslaget nog för vem som helst. Kurhaus med sin utmärkta orkester och gästande musiker från München. Bondeteatern, med sin grova kvickhet och tilltalande musik. Där finns dansställena; Hofschaffer med sin intima atmosfär, sitt golv med fickdukar fyllt bortom drömmarna för en London- *hotellmästare,* och Kur Café, där de enorma, eleganta pojkarna från SS-livvakten dansar i vad som en gång var en kunglig villa tillhörande huset Bayern. Där finns konstnärerna, Fritz Richter med sina märkligt inspirerade träsnitt, och en av de förstklassiga landskapsmålarna från den moderna alpina skolan.

För att komma ut i det fria: först har vi Führerns hus, högst upp på jorden, med en glasvägg som vetter mot en procession av berg, beläget på en så brant plats att det verkar luta sig tillbaka. Huset dominerar dalen liksom Führern dominerar staden.

Där finns Königsee, den vackraste av alla alpina sjöar, djupast grön med branta berg som omsluter den på alla sidor. Där finns Zauberwald, en magisk skog, där bäcken från Hintersee forsar fram genom gröna, plyschiga klippor.

Där finns saltgruvan där man (i detta uniformernas land) klär upp sig i svart tunika och vita plusfyror (vilket inte är alls så *elegant* och passande som det låter) och åker pulka ner till en underjordisk sjö med ett ljussmycke och ett hakkors i andra änden. Där finns Schloss Platz med sitt krigsmonument.

Där finns de alpina ängarna med naturens rad av färgscheman, rosa ena veckan, blått och gult nästa, vilket skulle driva till avundsjuk distrahering bland blomsterhandlarna i London, Paris och New York.

Där finns skogarna, enhetliga, som marscherar rakt och starkt upp till snögränsen. Bergen; vackra Watzmann, näst högsta i Tyskland; dystra Goll och det karga, legendfyllda Untersberg. För de modiga finns det upplysta ishålet, 1800 meter upp i Untersberg, och även Almbach Klamm, en brusande, fantastisk ravin, där man tycks gå ner mycket mer än man gick upp, som bara slutar när man har gett upp hoppet och faller under rubriken "Emotionell upplevelse" och inte "Landskap".

I Berchtesgadenerland hälsar man er lika mycket med ”Grass Gott” och ”Heil Hitler!” Inte undra på att Gud må hälsas för att han skapat något så vackert och Hitler vare för att han bevarat det åt de människor som älskar det mer än livet.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

En nordisk världsfederation av

Vidkun Quisling

LEDARE FÖR NORSK NASJONAL SAMLING

En När den gamla världen faller, föds en ny. Samtidigt med vår tredje årliga konferens i Stavanger förra året öppnades Kommunistiska internationalens sjunde världskongress i den tidigare "adelsklubben" i Moskva, efter en övergångsperiod på sju år sedan den senaste världskongressen 1928.

Kongressen varade från 25 juli till 21 augusti. Dess främsta syfte var att granska vad den judiska internationella marxistiska konspirationen hade åstadkommit under dessa sju år inom och utanför Sovjetryssland med avseende på genomförandet av Stalins program för bolsjevisering av världen, vilket hade varit föremål för diskussion vid den föregående världskongressen.

För det andra bekräftade den taktiken i sitt program för att krossa det nationella motståndets krafter och tända elden i den kommunistiska världsrevolutionen. Särskilt betonades taktiken för den så kallade enhets- och folkfronten, som vi har sett utvecklas i Frankrike, Spanien, Belgien och på andra håll. Vi känner också väl till den här i Norge i det så kallade "krisavtalet" med bondepartiet och i Labourpartiets nya kamouflagetaktik genom dess antagande av en borgerlig och nationell förklädnad. En annan sak som berör vårt land direkt, nämligen Sovjetrysslands deltagande i Nationernas Förbund, är också ett symptom på samma folkfrontstaktik som länge har införlivats i Komintems program.

I år, när vi i Nasjonal Samling samlas för vår årliga demonstration, ser vi sammankallande av ytterligare en världskongress.

Denna gång håller aktieägarna i Nationernas Förbunds konkursdrabbade företag sin extra bolagsstämma för att diskutera företagets likvidation eller dess eventuella rekonstruktion i höst, då församlingen håller sitt sedvanliga årsmöte.

Jag nämner dessa händelser, som har inträffat samtidigt med våra två senaste nationella möten, inte bara på grund av deras stora betydelse, utan för att dessa saker mycket tydligt illustrerar den utrikespolitiska situation som vi står inför idag.

Å ena sidan har vi en outtröttligt aktiv världsbolsjevism, som ur historisk synvinkel helt enkelt är ett alarmerande symptom på den gamla världens undergång, och en ihärdig ansträngning från ondskefulla makter att tvinga världsutvecklingen in i sin egen väg mot förstörelse, det vill säga mot en universell materialistisk republik under judisk diktatur.

På andra sidan finner vi den gamla världens mållösa försök att lösa dagens tvingande krav, kraven på fred och samarbete mellan nationerna. Hela affären hindras av konflikten mellan individuella intressen, precis som det interna nationella samarbete som situationen kräver förstörs av klasskrig och självviska partikonflikter. Denna sönderfallsprocess åtföljs av oroligheter och kriser, krig och inbördeskrig.

De internationalistiska makterna ingriper och hela problemet förfaller gradvis till marxism och förstörelse på precis samma sätt som den borgerligt-liberala staten gradvis konsumeras, av ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Marxismen, som vi så tydligt ser i vårt eget land. Mitt i allt detta skjuter den ständigt ungdomliga mänskligheten nya skott; nationella rörelser för renässans och enande förebådar den nya tidsåldern, inför en ny stat och en ny världsordning. Den nya ordningen är på gång även i detta land.

SANKTIONER OCH LIGANS SAMMANBRUDD

Ett annat betydelsefullt faktum är att kollapsen av den borgerliga parlamentariska kapitalistiska institutionen, Nationernas Förbund, inte bara beror på dess egen osundhet och marxismens underjordiska verksamhet eller på de grundläggande och formella felen i Förbundets organisation.

Det har förstörts av det fascistiska Italien, en av representanterna för den nya tidens organiserade samhällen. Trots de femtio sanktionistiska staterna och motståndet från hela den demokratiska och marxistiska världen, och den världsopinion som mobiliserades mot fascismen och Italien, visade sig den nationella enheten vara den starkaste kraften.

Utan att på något sätt identifiera sig med italiensk fascism eller italienska intressen har ledarna för Nasjonal Samling från allra första början intagit en tydlig och bestämd ställning gentemot den etiopiska konflikten. De har stått för Norges neutralitet och emot dess deltagande i de så kallade sanktionerna.

I detta påverkades vi enbart av hänsyn till vårt lands intressen. Jag tror emellertid att den allmänna opinionen här, liksom på många andra platser, blev offer för propaganda som i verkligheten tjänade helt andra intressen än de höga ideal som den påstod sig ingjuta.

Vår rörelse tog emellertid ingen ställning. Vi krävde Norges neutralitet och demonstrerade hyckleriet och mållösheten i hela sanktionsspelet. Vi kan idag säga att vi bedömde situationen korrekt.

Ur militär synvinkel hade vi rätt. Trots den allmänna uppfattningen värderade vi med rätta betydelsen av modern krigsmateriel såväl som Etiopiens och Englands motståndskraft, och inte minst den oerhörda moraliska och materiella styrka som skapats hos ett folk organiserat för en enad ansträngning på en historisk och nationell grund.

Även politiskt bedömde vi korrekt. Sanktionspolitikens meningslöshet och allvarliga felberäkningar är nu uppenbara. Se på det mäktiga Englands tragiska förödelse på grund av dess kortsiktiga förbundspolitik; det är det största moraliska och praktiska nederlag som det brittiska imperiet har lidit sedan det förlorade Amerika.

Sovjetryssland, den nya och anmärkningsvärda medlemmen av Nationernas Förbund, såg i sanktionspolitiken en möjlighet att först gräla med Mussolini och sedan med Hitler, men när deras beräkningar började misslyckas drog sig de listiga bolsjevikiska judarna tyst tillbaka i bakgrunden och, efter att själva ha kommit undan utan skott, lämnade de den brittiska regeringen att bära skulden och lida skammen.

NATIONALISTISK POLITIK OCH INTERNATIONELLT SAMARBETE

För första gången sedan världskriget har Norge tvingats konfrontera verkligt hårda fakta i utrikespolitiken, vilket gör det mycket svårt att bedriva den vanliga trångsynta politiken.

I detta sammanhang vill jag betona ett faktum som tyvärr underskattas i det här landet:

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

nämligen att människornas liv domineras av utrikespolitik och inte av inrikespolitik.
Näst efter en nations egen "livsvilja" domineras dess interna förhållanden och struktur av internationella ekonomiska och maktförhållanden. Dessa förhållanden skapas av folkens och staternas primitiva och tvingande behov, av deras kamp för existens och för utrymme att leva i. Men en stats inflytande i utrikespolitiken motsvarar alltid graden av utveckling av dess inre styrka.

Således tvingar nödvändigheten av självförsörjning i händelse av krig och framför allt omformningen av världsekonomins struktur helt enkelt samhällen att organisera sig på ekonomisk basis som nationella arbetarstater. De förändrade förhållandena i hela världen tvingar varje nation att hantera sina grannar som en organiserad ekonomisk enhet med full och kapabel kontroll över alla sina resurser och makt att utnyttja dem på bästa möjliga sätt. I denna utsträckning är den nuvarande krisen huvudsakligen en kris för omställning i världsproduktion och handel.

Det finns emellertid ingen inneboende motsättning mellan tidens krav på dessa förenade och starkt präglade ekonomiska nationella enheter och kravet på planerat internationellt samarbete, vilket drivs framåt med oemotståndlig kraft av ekonomiska orsaker såväl som av hänsyn till fredens upprätthållande.

Det är just bildandet av sådana organiserade nationella personligheter som kommer att leda till ärliga och effektivt internationellt samarbete, fritt från vare sig partiskhet eller förtryck.

TVÅ FJÄNDELIGA LÄGER I EUROPA OCH I VÄRLDEN

Situationen är den att i världen och särskilt i Europa bildas två fientliga läger på samma sätt som före världskriget. Sovjetryssland, Frankrike och Tjeckoslovakien, stödda av internationell judendom, som uppviglar dem till krig mot det nationalsocialistiska Tyskland, presenterar redan en enad front mot detta land och försöker omringa Tyskland ytterligare, både politiskt och militärt.

Under dessa förhållanden är Norges ställning ytterst utsatt, belägen vid korsningen mellan Ryssland, Tyskland och England och med sin inrikespolitik redan i marxisternas makt.

Ryssland har, från att ha varit en europeisk stormakt med asiatiska intressen, blivit en asiatisk stormakt med europeiska intressen, särskilt gentemot Atlanten. Men framför allt är det basen för världsrevolutionen.

Världsbolsjevismen försöker göra Norge, och med det hela Skandinavien, till högerflygeln i sin europeiska anfallsfront mot Tyskland och England. Denna plan innehåller olycksbådande möjligheter för vårt land. I händelse av en konflikt mellan Tyskland och Sovjetryssland kommer hela arbetarpartiets syn att driva Norge att ta bolsjevikernas parti i opposition mot Tyskland, och detta kommer att strida mot vårt neutralitetslöfte.

Tranmal, den oansvarige diktatorn inom Labourpartiet, har nyligen uttalat sig tillräckligt tydligt i denna riktning. Så länge Norge och Sovjetryssland är medlemmar i det nuvarande Nationernas Förbund och Tyskland inte är det, verkar det som att vi allvarligt hotas av krig i denna riktning, ty vi är bundna att tillåta Röda armén och flygvapnet fri genomfart genom landet i händelse av en tysk-rysk konflikt.

Under de nuvarande förhållandena i Europa finns det också en möjlighet att Tyskland och England kan gå i krig. Detta kan till exempel inträffa i samband med en konflikt mellan Tyskland och

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

trippelalliansen mellan Frankrike, Tjeckoslovakien och Sovjetryssland, där Tjeckoslovakien är en nästan känsligare plats än Österrike. Att Frankrike sedan går i krig mot Tyskland skulle ge England anledning till krig, vilket är ännu säkrare nu än före flygets enorma utveckling.

Ett sådant krig mellan England och Tyskland är en katastrofal möjlighet för Norge, ty sedan världskriget är hela situationen nu helt förändrad.

Genom Nationernas Förbund som ett instrument för brittisk världspolitik borde vi då tvingas direkt in i kriget, och även om Nationernas Förbund faller sönder, borde vi, enligt en sådan auktoritet som Lord Lloyd, säkerligen utsättas för ett straffbombardemang om vi, som var fallet under världskriget, tillät vår handelsflotta att transportera varor för England, vilket hon för sin del utan tvekan skulle insistera på nu liksom hon gjorde då.

Norska arbetarpartiet – Regeringspartiet – stöder aktivt denna politik riktad mot Tyskland. Om Norge går med på detta innebär det att vi oåterkalleligt dras rakt in i denna krigspolitik mot önskan från minst 99 procent av det norska folket. Norge kan inte och kommer inte att marschera om inte vår egen frihet och våra egna gränser är i fara.

FRED MED ENGLAND OCH TYSKLAND

Jag har redan betonat att fred mellan Tyskland och England är en livsnödvändighet för vårt eget land. Vad vi framför allt måste förhindra är att Tyskland och England står på motsatta sidor i ett nytt krig. För oss skulle detta vara ödesdigert; ja, det skulle innebära förstörelse.
Därför beror det på oss att göra allt som står i vår makt för att skapa fred och förståelse mellan dessa två länder som, liksom vi själva, är av nordisk härkomst och åskådning. Även om vi inte kan göra mycket i detta avseende och måste vara noga med att inte blanda oss i andra länders angelägenheter, måste det vara vår omedelbara plikt att med alla rättmätiga medel motsätta oss dem som försöker uppvigla splittring mellan dessa våra släktingar, vanligtvis på falska och oärliga grunder.

Vi känner de makter för vars intressen dessa ansträngningar verkligen görs. En är världsbolsjevismen. Att arbeta för fred och försoning mellan Tyskland och England bör vara vårt mål för norsk utrikespolitik utan hänsyn till partiintressen. Det är i högsta grad uppenbart att Norges intressen kräver detta. Det enda sättet att undkomma krig och kaos beror på att fred och förståelse upprätthålls mellan dessa stora grannar i söder och väster, med vilka vi också har de största handelsförbindelserna.

För ungefär 40 år sedan fanns det, precis som det finns nu, en möjlighet till ett ärligt försök att skapa en varaktig förståelse mellan de stora nordiska folken. Möjligheten försummades eller avvisades, och den katastrof som följde på detta utelämnande drabbade hela världen. Den som nu vågar främja samma katastrofala politik måste göra det med öppna ögon.

Men var och en som förstår de tider vi lever i måste anstränga sig för att vidta starka och positiva motåtgärder.

En annan avgörande övervägande leder oss till samma slutsats som beträffande huvudlinjerna i vår utrikespolitik. Den dekadenta liberalismen och dess avkomma och arvtagare, marxismen, har sina mål riktade mot nationella gemenskaper, främst mot de nordiska.

Medvetet eller omedvetet är syftet med denna politik att bryta ner den naturliga nationella organisation av folken för att förverkliga den internationella världsrepubliken. ******e-bokkonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Då kommer nationernas inre sammanhållning att förstöras. De kommer att bli byte för den nation som, i motsats till alla andra nationer, är spridd över hela jorden och lever som parasiter på de andra nationerna; just därför behöver den en sådan ordning för att kunna *genomföra* sitt passionerat efterlängtade herravälde över världen. Ty i detta herravälde ligger hemligheten med judisk nationalism och imperialism.

En duell mellan judendomen och den nordiska andan är oundviklig, eftersom marxismen och internationalismen i verkligheten är judisk nationalism och imperialism, en konspiration inspirerad och ledd av judendomen mot den definitivt nordiska europeiska civilisationen. Det är tydligt att dagens förfallande processer är det allvarligaste hotet mot livsideal och att vår tids mäktigaste motsättningar har begränsats till en kamp mellan judendomen och den nordisk-europeiska principen. Med tanke på detta måste vi inse att det mest effektiva botemedlet mot den nuvarande dekadensen och den marxistiska materialismens underjordiska aktiviteter kommer att finnas i en nationell renässans för vårt folk på den vitaliserande eller vitala grunden av den nordiska rasen och det karakteristiska temperamentet.

Och å andra sidan måste det i vidaste bemärkelse finnas ett närmare kulturellt, ekonomiskt och politiskt samarbete mellan de nordiska och nordiskt bestämda folken över hela världen: i de skandinaviska länderna, i Holland, Flandern, det brittiska imperiet, Tyskland och i andra länder där medlemmar av den nordiska familjen är jämförelsevis mindre talrika.

Betydelsen av ordet ”nordisk” är därför inte begränsad till de skandinaviska folken utan gäller alla de stora nordiska raserna, och vi överväger nu inte ett osäkert nordligt samarbete.

Tvärtom är det å ena sidan en nödvändig konsekvens av insikten att upprätthållandet av nationell karaktär och organisation är den viktigaste livsfrågan för alla skapande folk. Endast på detta sätt är det möjligt att säkra en fri och fredlig utveckling för nordisk kultur och dess karaktärsdrag, både på det nationella och det universella området. Samtidigt är det en av förutsättningarna för ett djupt rotat erkännande av andra rasers värde och kulturella bidrag, och det kommer därmed att befästa alla nationer mot upplösning och kaos.

Å andra sidan är det en oundviklig konsekvens av att det internationella samarbete som måste byggas upp i dessa tider helst bör baseras på de nordiska folk som är så nära besläktade i ras, språk, kultur och intressen. De har samma levnadsstandard och en liknande livssyn, och är också geografiskt grupperade.

Även ekonomiskt är de varandras bästa kunder.

EN UNION AV NORDISKA FOLK

En blockbildning av dessa folk, en union av nordiska folk, kommer att vara oövervinnelig. En sådan union kommer att vara mycket mer kapabel än det bankrutta liberalist-marxistiska Genèveförbundet att fungera som ett skydd mot världsbolsjevismen *och* skapa garantier för världens fredliga utveckling. Vägen till organiserad mänsklighet kommer att finnas i en union av den stora nordiska folkfamiljen i en sådan blockbildning med gemensam valuta, intern frihandel och gemensam tullpolitik; det kommer att vara deras mål att dra in andra länder och maktgrupper i detta system.

En sådan utrikespolitik kommer att vara den bästa garantin för Norges position i världen och mot bolsjevismen. Och till vår egen och andras fördel kommer den att skapa ett verksamhetsfält utomlands.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

för det energiöverskott som måste förväntas i detta land om våra egna resurser är otillräckliga.

SAMARBETE GRUNDAT PÅ NATIONELLA RÖRELSER

Samtidigt som vi betonar det nordiska gemensamma ödet får vi inte underskatta betydelsen och prestationerna av andra eller av vår gemensamma mänsklighet; och framför allt får vi inte underskatta vikten av ett vanligt europeiskt och universellt samarbete. Men denna internationella gemenskap måste grundas på ett system av nationalstater. Den måste skapas genom det nationella upplyftandet av folk i Europa och i hela världen och inte som ett resultat av liberalistiska och marxistiska experiment som Nationernas Förbund, Paneuropa och Sovjetryssland, sätet för världens sovjetrepublik.

Livets historia visar att alla framsteg är beroende av förening av frihet och diskriminering med gemenskap och organisation. Universella monarkier och världsrepubliker slutar i anarki och upplösning. En enskild nations hegemoni är förödande för andra och för den själv.
En babelliknande sammansättning av alla nationer och raser, vilket är liberalismens och marxismens mål, innebär förstörelse av var och ens individuella egenskaper och värderingar. Historien lär oss att sann harmoni är resultatet av segregation och utveckling.

Mänsklighetens instinkt för organiserad formation är riktad mot nationellt liv och samarbete mellan nationella enheter. Av denna anledning har alla internationella institutioner som utgått från liberalism och marxism misslyckats med sina påstådda mål, som var att säkerställa en god förståelse mellan nationerna och främja deras framsteg.

Med tanke på misslyckandet med den liberalistiska ligans idéer och den internationella marxismen är det brådskande nödvändigt att skapa en ny gemenskap mellan nationerna med europeisk och världsomspännande karaktär, grundad på de nya idéer för organisationen av samhällena som lades fram av den nya ordningens kongress i Montreux den 16 och 17 december 1934. Kongressens första övervägande är respekten för andliga och nationella värden.

I stället för den gamla diplomatins hycklande och tekniska metoder måste ett spontant och hedervärt samarbete utvecklas mellan alla unga och friska nationella rörelser och de nationalstater som de återskapar för att uppnå en allmän andlig förnyelse och en politisk och ekonomisk återhämtning över hela världen. Men inom ramen för denna universella plan måste de nationer som härstammar från samma stam och delar samma kultur och civilisation gruppera sig i enlighet med sina närmaste intressen.

DEN NORDISKA VÄRLDSRÖRELSEN

Den huvudsakliga principen som Nasjonal Samling tar ställning efter är att vår politik, förutom att möta de krav som moderna förändringar har gjort nödvändiga, måste vara i harmoni med allt som vår nationsfamilj behöver och önskar. Det är meningslöst att förvänta sig nationell återhämtning om vi inte återuppväcker den fornnordiska andans eld och bygger på en andlig och ansvarsfull livssyn.

Inga framsteg kan förväntas om vi inte behåller den nordiska stammen oblandad; om vi inte gör det
Om vi bevarar vår särprägel, kommer vi att förlora den och gå mot nationell utrotning.

Den så kallade nordiska idén, att ett nordiskt folk bara kan återställas genom att bygga en ny stat

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

i enlighet med moderna krav och på den dubbla grunden av en nationell stammen och en andlig åskådning, har ett stadigt växande inflytande och valuta i respektive nordiska länder och spelar redan en viktig roll i den praktiska politiken.

Fröet och jorden för ett pannordiskt samarbete finns således redan. Men för att idén ska kunna spridas tillräckligt snabbt måste den finna ett tydligt och adekvat organiserat uttryck.

Under dessa omständigheter anser jag att tiden är inne för oss att gå vidare och främja ett kulturellt, ekonomiskt och politiskt samarbete mellan de nordiska folken och andra med nordisk utblick runt om i världen med följande mål:

- Skapandet av en internationell nordisk rörelse.
- Bildandet av en nordisk folkunion.

Aktivt deltagande i arbetet för världens organisation och fredliga utveckling; och för att säkerställa vårt eget lands plats och bidrag under de revolutioner och nya konstitutioner som nu pågår. Detta samarbete måste som vanligt börja på idéområdet för att politiskt kunna uppnås på en solid ekonomisk grund.

Om därför den befintliga valutans grund kunde utvidgas till en etablerad valutaunion mellan de nordiska folken, och om genom politiskt fiskalt samarbete en tullunion kunde genomföras mellan dessa folk, skulle grunden ha lagts grundligt för det politiska förverkligandet av våra uttalade mål: en stor union av nordiska folk i världsgemenskapen.

Detta ideal har under en avsevärd tid utgjort en del av Nasjonal Samlings program. Härav följer att det pannordiska samarbetet faktiskt innebär en ytterligare intensifiering av samarbetet mellan de nordliga staterna i snävare bemärkelse: Norge, Sverige, Danmark, Finland och de nordiska öarna i Nordsjön. Danmarks och Finlands ställning är så mycket mer utsatt än Norges och Sveriges att Norge i alla fall är uteslutet från att frivilligt knyta sitt öde till dessa länder utan det stöd som skulle erhållas genom en fredlig och trygg relation med England och Tyskland. Men när detta har säkrats är det också önskvärt att de nordliga länderna intar sin plats som en naturlig grupp i den nordiska världen - samarbete vid sidan av britter, tyskar, nederländare och övriga.

I detta sammanhang vill jag betona att det inte förändrar situationen om många människor i detta land finner att de måste invända mot olika detaljer i den brittiska och tyska politiken.
De förhållanden som idag kräver samarbete med och mellan dessa våra släktingar är viktigare än de som kan tendera att skilja oss åt.

Det kan också finnas de som motsätter sig att vi har någon utrikespolitik alls och anser att våra egna angelägenheter är så mycket vi kan hantera. Jag vill påminna dem om att det karakteristiska draget för vår tid är att världen håller på att bli en stor ekonomisk enhet och att inget land längre kan vara tillräckligt för sig självt; det är beroende av de andra; och om ett sådant samarbete i den nuvarande politiken är av livsviktigt intresse för vårt land, är det det lika mycket för vår rörelse. Eftersom de krafter som arbetar för vår nationella undergång är internationellt organiserade, är vi skyldiga att möta dem med en organisation som siktar bortom nationella intressen. En fullt effektiv organisation av detta slag kan endast byggas på våra folks gemensamma livsviktiga grund, den nordiska principen.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

DEN NORDISKA PRINCIPEN

Den nordiska principen vilar på nordiska traditioner, nordiskt tänkande och konstruktivt samarbete, i motsats till judisk liberalism och marxism, som främjar sina destruktiva syften genom hat, avund och klasskamp för sina egna syften. Den ena är allierad med det gudomliga; den andra med det djävulska.

Den nordiska principens andliga kraft är därför starkare och djupare än den marxistisk-materialistiska synen på existensen som hotar vår ras och civilisation med undergång. Den är i verkligheten vår inneboende nationella princip som vi måste hålla fast vid och som vi måste förverkliga med obeveklig ihärdighet.

Det är också min övertygelse att när vi inser de djupa sanningarna i det historiska förflutna såväl som det historiska nuet, och ser de stora ting som nordiska folk har åstadkommit från historiens början fram till vår tid, då de är mäktigare än någonsin tidigare; och när vi samtidigt är övertygade om att den gudomliga viljan uppenbaras i världsutvecklingens historiska gång, måste vi, utan att underskatta andras betydelse och bidrag, tillåtas att tro på de nordiska folkens fortsatta historiska och gudomliga uppdrag i världen. Liksom i förflutna måste det vara vår stora folkfamiljs uppdrag att avskaffa en föråldrad värld och skapa en ny värld som kan höja hela mänskligheten.

Nasjonal Samling inbjuder alla människor av nordisk ras och åsikt i alla länder – norrmän, svenskar, danskar, islänningar, britter, tyskar, holländare och alla andra av nordiskt blod och anda – att förena sig i en nordisk världsrörelse för att skapa fred och samarbete mellan alla nordiska folk över hela världen och att fortsätta kampen för vår civilisations frälsning och framsteg.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

En tolkning av fascismen av Claud Sutton

FASCISM, i den bemärkelse den kommer att användas i denna artikel, är en obekväm och obekväm term för att beskriva den världsrörelse som har uppstått i vår tid för att konkurrera med marxismen och liberaldemokratin om människors lojalitet. Den bör utan tvekan begränsas till att nämna den speciella form som denna rörelse har tagit i Italien. Ändå fortsätter den allmänna uppfattningen, som anser att något nytt och av världsomfattande betydelse hade uppstått i den italienska fascismen, att använda termen i en vidare bemärkelse.

Fascismen är inte internationell som kommunismen är, i den meningen att den är ett dogm som ska kastas ner i halsen på varje nation, oavsett dess historia och omständigheter. Det är snarare en underliggande likhet i synsätt som kan spåras i olika moderna nationella rörelser, och som kan ses framträda med ett slags nödvändighet ur den situation som vår europeiska kultur befinner sig i för närvarande. Vi i England delar Europas gemensamma kulturella arv; precis som vi djupt påverkades av den franska revolutionens idéer, så är vi bundna att bli djupt påverkade av den fascistiska rörelsens idéer, och att reagera på dessa idéer på vårt eget speciella nationella sätt.

De två faktorer som överallt ger upphov till denna rörelse är liberaldemokratins förfall och marxismens uppgång.

Det krävs bara en lätt bekantskap med historien för att inse att det inte finns något oundvikligt eller evigt med liberaldemokratin. Jämfört med andra regeringsformer har demokratiska regeringar varken varit vanliga eller stabila, och de har inte heller bidragit med lika mycket bestående värde till den mänskliga kulturen som aristokratiska och monarkiska regeringar. Naturligtvis är det möjligt – och görs ofta – att definiera demokrati på ett sådant sätt att den inkluderar alla tolererbara regeringsformer – till exempel att beskriva England under drottning Elizabeth eller under Pitt som en demokrati. Men detta är ett grovt språkbruk och en förnedrande av den intellektuella valutan. ”Demokrati” bör inte användas för att beteckna varje regering som styr med nästan alla styrdas samtycke; inte heller en som medvetet strävar efter hela folkets välfärd; inte heller en som tolererar en mängd olika åsikter och uppmuntrar fri diskussion; inte heller en som styr enligt etablerad och känd lag, opartiskt tillämpad. Många demokratiska regeringar har misslyckats påfallande i dessa avseenden; många icke-demokratiska regeringar har uppvisat dessa dygder i hög grad. Det är absurt att kalla ”demokrati” någon regering som inte är tyrannisk; Demokrati är en särskild historisk form av regering, som ibland har fungerat till allmän belåtenhet, ibland inte. Dess främsta kännetecken verkar vara att alla viktiga frågor avgörs med majoritetsröstning, antingen av hela folket eller av stora representativa församlingar.

Demokratin som vi känner den i Västeuropa och Amerika – som jag hädanefter kommer att kalla "liberal demokrati" – är en speciell produkt av den franska revolutionen och baserad på de säregna teorierna hos vissa inflytelserika tänkare från den eran. Den underliggande filosofin om den mänskliga naturen som den bygger på har inte alltid accepterats av tänkande människor, och det finns ingen anledning att anta att dess inflytande över människors sinnen kommer att vara evigt. Tvärtom finns det avsevärda bevis för att denna filosofi om "mänskliga och medborgares rättigheter" inte längre bär ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

övertygelse, och att det regeringssystem som bygger på den därför är dömt att försvinna.

Liksom andra politiska filosofier vann den inte allmän acceptans utan kamp. Men vem kan idag se någon skillnad mellan konservativa, liberaler och högerorienterade (icke-marxistiska) Labour när det gäller deras ideal eller den allmänna karaktären av de metoder med vilka de föreslår att förverkliga dem?

Vilka är de filosofiska antagandena, eller axiomen, i detta system av liberaldemokrati?
Det första är att alla människor är lika, åtminstone i den utsträckning att de måste ha lika stor andel i regeringen. Det andra är att regeringen endast existerar för att förhindra att någon människa inkräktar på andras lika frihet (JS Mill); eller som en student uttryckte det mer kraftfullt för mig: ”Regeringen existerar endast för att göra det möjligt för varje människa att hamna i helvetet på sitt eget sätt”. Det tredje är att sådan individuell frihet resulterar i största möjliga tillfredsställelse för alla. [1]

Fascismen bygger på förnekandet av alla dessa principer. På den första svarar den att alla människor inte är lika i sin förmåga till kooperativ företagsamhet – och att regeringen är ett kooperativt företagsamhet.
Män skiljer sig markant åt i fråga om mod, rättvisa, lojalitet, sanningsenlighet och andra karaktärsegenskaper som krävs för alla företag. Sådana egenskaper är inte monopol för någon klass, och inte heller beroende av utbildning i ordets vanliga bemärkelse. Vissa män har tydliga brister i dem – alla de gamla bolsjevikledarna till exempel, om vi ska tro på deras bekännelser; vem som helst av oss skulle försöka utesluta dem från makten i vilken organisation som helst som han var ansvarig för.

Politisk representation måste baseras på ett selektivt system av verkliga grupper vars medlemmar är personligt bekanta med varandra. Ett bra politiskt system bör inte ens försöka säkerställa att alla åsikter har lika stor vikt.

Till den andra principen påpekar den att lika frihet är omöjlig, eftersom människor inte alla vill göra samma saker; att varje rättssystem förutsätter några positiva idéer om vad som är objektivt bra eller dåligt för alla; att principen antingen är meningslös eller katastrofal.

För det tredje, att på grund av människans och samhällets natur kan största möjliga tillfredsställelse inte uppnås genom ett system med maximal individuell frihet; inte heller är detta "största lycka för det största antalet, alla ska räknas som en och ingen för mer än livets slut". Människor är och borde vara mer intresserade av sin egen familjs välfärd, sitt [2] en” – eget yrke, sitt eget grannskap, sin egen nation; och ett gott styre bör ta hänsyn till detta faktum. Vi återkommer till dessa punkter senare.

Liberaldemokratin är en lat filosofi. Istället för att bestämma sig för vad som borde göras och kämpa ihärdigt för att förverkliga det, väntar den gode demokraten och ser åt vilket håll majoriteten kommer att hoppa, trygg i sin övertygelse om att massornas röst är Guds röst. Vi får inte ens försöka övertyga dagens människor om att liberaldemokratins drivkraft överallt har sjunkit ihop. Få människor tror helhjärtat på dess slagord. Hälften av dess nuvarande förespråkare är egentligen blyga marxister. Deras uttalade mål är lika rikedom för alla, och demokrati bara ett medel för detta. De föreställer sig med glädje att detta mål kan uppnås genom att bara rösta, utan tvång, åtminstone i en avlägsen framtid. De avslöjar ofta sitt förakt för individuell frihet som sådan. De är avundsjuka, men de bryr sig om sin hud. Sådana är de liberala och labradoriska socialdemokraterna.

Vilken är den filosofiska grunden för den oheliga alliansen mellan kommunister och demokrater?
var fascismen än uppträder på scenen? Mot detta problem måste vi nu rikta vår uppmärksamhet.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Kommunismen – eller hellre marxismen, för det finns många marxister utanför kommunistpartiet – är helt och hållet en produkt av liberaldemokratins individualistiska, jämlikhetsfilosofi. Ofta i historien har det funnits revolutionära rörelser bland de mindre lyckligt lottade klasserna; denna har tagit över den säregna ideologin från den tidiga viktorianska eran, i vilken den föddes. Även den uppfattar samhället som en samling och social lycka som en summa. Den accepterar liberaldemokratins två första principer; alla människor är lika – fastän det inte finns någon Gud – och därför borde de inte bara ha lika politiska rättigheter, utan lika rikedom.3 Återigen , lycka ska uppnås genom att ge alla lika rikedom och sedan låta dem göra vad de vill med den; när ekonomisk jämlikhet väl har uppnåtts ska staten "vissa bort". Men den förkastar bestämt liberaldemokratins tredje princip, att detta lyckliga tillstånd uppstår genom att låta människor vara ifred. *Laisser-faire* är det yttersta målet, när ekonomisk jämlikhet väl har uppnåtts; men detta måste uppnås genom proletariatets, det vill säga den okvalificerade fabriksarbetarens, våldsamma diktatur.

Dess centrala doktrin är klasskriget mellan proletärer och kapitalister. Den fortsätter att fösa in hela mänskligheten i dessa två fållor, även om ingen ekonom längre tar "mervärdesteorin" som skillnaden baserades på på allvar. Hur overkliga är inte de två fållorna! Det finns verkligen konflikter mellan grupper, och sådana konflikter är själva kärnan i ett levande samhälle. Men en stor del av invånarna i den moderna staten, som lever på de gemensamma intäkterna från sitt arbete och den egendom som behövs för att göra det arbetet fruktbart, kan inte klämmas in i någon av fållorna annat än genom en kraftmätning. Och är inte intressekonflikterna mellan stadsbor och landsbor, mellan fabrikörer och finansiärer, mellan hantverkare och okvalificerade arbetare, mellan rasgrupper och religiösa grupper, lika verkliga och viktiga som denna påstådda intressekonflikter mellan kapitalister och proletariat?

Marxismens grundtanke är klasskampen, där alla metoder är tillåtna. Det är därför politiken, var den än lyfter sitt huvud, blir så bitter och så smutsig att den förstör all känsla av nationens moraliska enhet som tidigare mildrade konflikter mellan grupper. Det är därför den måste utkämpas till döds.

Men, kommer man att säga, har ingenting av värde uppnåtts genom det kommunistiska experimentet i Ryssland? Och finns det ingen likhet mellan kommunismens och fascismens "diktaturer"?

Det är omöjligt att förstå kommunismens utveckling i Ryssland, om vi inte skiljer det nuvarande skedet av "bolsjevism på reträtt", som den har kallats, från det tidigare skedet där den doktrinära kommunismen hade fullt inflytande. Detta tidigare skede präglades av en oöverträffad förstörelse, för klasskrigsteorins skull, av nationens mänskliga och materiella resurser – av bönder, tekniker och lärare, av boskap, maskiner, byggnader och konstskatter. Samma fenomen har manifesterat sig i Spanien och på andra håll, varhelst bolsjevismen har tagit makten. När produktionen efter cirka tio år hade nått en så låg nivå att det verkade som att gränsen för mänsklig uthållighet hade nåtts, övergavs doktrinerna i stort sett; och med hjälp av kapitalistiska krediter, utländska tekniker och maskiner, och stakhanovistisk drivkraft mot arbetarna, började man bygga upp igen. Förvisso är förändringen i sinnet långt ifrån fullständig. Ett symptom på den verkar vara den nuvarande konflikten mellan Stalin, den robuste och odoktrinära rövaren från Kaukasus, och det judiska gänget som hittills kontrollerade Ryssland och nu i stort sett är eliminerade. Ryssland har inte övergett Komintern och det marxistiska idealet om världsrevolution. Men självt verkar det underförstått ha övergett utjämningen av rikedom och proletariatets diktatur, och bygga upp en mäktig ...

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

nationalistisk stat. Under Stalin finns det tecken på ett slags skamset fascism med dåligt samvete som framträder. Om detta skulle bli slutet, till vilket pris har det uppnåtts! [4]

”Fascism” har uppstått ur liberaldemokratins förfall och som svar på bolsjevismens hot. Till skillnad från bolsjevismen var det inte ett praktiskt omsättande av en akademisk teori; den uppstod som svar på en faktisk situation och kan därför bara förstås i ljuset av de två världsrörelser som den är ämnad att ersätta. Ursprungligen var det en sorts instinktiv reaktion från den europeiska människan på oordningens krafter, materialism, plutokrati och kosmopolitism. Den är ett med kommunismen i att absolut förneka att det finns en förutbestämd harmoni som gör att den största lyckan av alla härrör från den största friheten för var och en. Men detta är allt den har gemensamt med kommunismen. Den har en radikalt annorlunda syn än både kommunismen och liberaldemokratin när det gäller den ”lycka” som staten ska säkra. För den uppfattar nationen som en organisk enhet av många olika funktionella grupper; var och en av dessa representerar ett visst unikt bidrag till nationen, med sin egen typ av liv som måste främjas. Om de rätta relationerna mellan dessa grupper störs, kan det inte finnas någon bestående lycka eller sundhet i staten. ”Vi skulle kunna”, sa Platon, ”göra våra krukmakare mycket lyckligare genom att låta dem ligga på soffor framför elden, äta och dricka och snurra på sin drejskiva när de kände för det. Men råd oss inte att göra detta, för våra krukmakare skulle inte längre vara krukmakare, inte heller våra bönder bönder.” [5]

...

Dessutom uppfattar den nationen, med Burkes ord, som ”ett partnerskap inte bara mellan de levande, utan mellan de levande och de döda och de som ännu inte är födda”. Om det är något som består, med mänskliga och naturliga resurser, som kan slösas bort eller som kan göras mer fruktbara.

En rörelse har kommit till makten i vart och ett av de "fascistiska" länderna med en vilja att göra det bästa av den nationella egendomen, liksom den gamle adlige godsägaren gjorde av sin egen familj och egendom.
Detta är vad som har kallats blodets och jordens religion.

Det är uppenbart att dessa rörelser inte kan erkänna majoriteternas obegränsade rättigheter. De kan till exempel inte tillåta en nuvarande majoritet av stadsbor att utplåna landsmännen ur existens, inte heller att åtnjuta största möjliga nuvarande rikedom på bekostnad av framtida makt. De onda problem som kortsynta majoriteters styre medför – förfallet av offentlig hederlighet och självhjälpsanda, förfallet av familjen, av mental och fysisk kondition, förfallet av mark, skogar och fartyg – kan bara botas genom att ge ledarna stort utrymme och oberoende.

Fascismen måste uppenbarligen, och gör det också, ägna sina främsta ansträngningar åt att stärka de svagaste länkarna i den nationella kedjan, det vill säga att förbättra villkoren för de grupper som är hårdast pressade. Den kan emellertid inte erkänna jämlikhet mellan lata och aktiva, mellan fantasifullt och rutinmässigt arbete, ens som ett avlägset ideal. ”Fascismen bekräftar människornas oföränderliga, nyttiga och fruktbara ojämlikhet.” (Mussolini.)

Liberaldemokratin är förlamad av rivaliteten mellan funktionella grupper, vars existens den låtsas ignorera. Fascismen erkänner dessa och baserar sitt representativa system på dem, i tron att den kan bemästra deras potentiella konflikter genom den stärkta nationella känslan av enhet och "ledarskapsprincipen", principen om individuellt ansvar. "Demokratin" – principen om kontroll av anonyma majoriteter – "ställs på prov på det industriella området lika lite som på det politiska." [6]

Inom den ekonomiska sfären är fascismens mål, i enlighet med dess allmänna synsätt, att uppnå största möjliga säkerhet och stabilitet för alla producenter – inte maximal valfrihet.
******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

för konsumenterna. För detta ändamål måste internationell handel reduceras till en underordnad och hjälpande position, i den nationella planeringens intresse. Och etiska överväganden – överväganden om vilken typ av liv som bör uppmuntras eller avskräckas – måste ofta åsidosätta ekonomiska.

Det finns ingenting i den fascistiska nationalismen som är oförenlig med andra nationers väl förstådda intressen. Dess utrikespolitik bygger på principen att sköta sina egna angelägenheter och vara verkligt beredd att kämpa för vissa välkända vitala intressen och endast dessa. Den står naturligtvis emot Nationernas Förbunds demokratiska, jämlika och universalistiska principer. Den vill ha ett vänskapligt samarbete med de koordinerade nationer med vilka den faktiskt har gemensamma intressen, baserat på ett planerat eliminerande av möjliga orsaker till friktion. Den vill ha ledarskap i internationella angelägenheter liksom på hemmaplan. I Europa är dess uppgift att återuppbygga Europakonserten som Nationernas Förbunds grundare förstörde.

Slutligen kan vi försöka besvara den så ofta hörda invändningen att fascismen underordnar individen fullständigt staten, en levande varelse en overklig abstraktion. Svaret på detta är implicit i det föregående. Statsskick, uppfattar fascisten, existerar inte bara för att öka de enskilda medborgarnas lycka. Det är en förvaltare av den bestående nationella kulturen och av de materiella resurser som utgör dess nödvändiga grund. Utan detta skulle individen vara ingenting; inte heller kan han avyttra sig den ens om han lämnar statens territorium; det är hela summan av förfäders traditioner som skiljer honom från en stenåldersmänniska. En stat som säkerställer den harmoniska utvecklingen av de olika kulturbärande grupperna och förhindrar att de förintar varandra har ett anspråk på vår trohet. Men staten är bara en maskin, bara en "behållare", som Hitler sa, för folket, uppfattad som en bestående biologisk och kulturell enhet. Fascism är inte *étatiste;* till skillnad från hegelianerna dyrkar den inte staten som sådan.

Historiskt sett presenterar den analogier med den forntida europeiska statsformen som den var "innan Orontes började rinna ut i Tibern" – före uppkomsten av abstrakt individualism och önskan om frälsning i ett annat liv. Återigen presenterar den analogier med feodalismen, med dess uppfattning att regeringen måste baseras på människans personliga lojalitet till människan – den ursprungliga germanska idén om *comitatus.* Vidare påminner den om de medeltida gillens mål att reglera produktionen i alla kategoriers producenters intresse. Liksom varje stor rörelse har den sina rötter i det förflutna. Men den är inte bara en återblick på föråldrade system. Den är obegriplig bortsett från de i huvudsak moderna uppfattningarna om nationalitet, ras, frivilliga branschorganisationer, separationen mellan ägande och ledning, idén om ansvar utan skuld, samverkande kulturer i motsats till en "enspårig" civilisation – och många andra.

[7] Den är rakt igenom modern, och en varelse av vår tid. För fem år sedan verkade det för många av oss som att det inte fanns något annat val än mellan de inte särskilt tilltalande alternativen individualistisk liberaldemokrati och marxistisk socialism. Nu finns det ett tredje alternativ.

---

[1] Detta tredje axiom, som M. Haldv har påpekat, tar sig två uttryck. Enligt den ena versionen är maximal social tillfredsställelse automatiskt ett resultat av maximal individuell frihet, oavsett samhällets lagar och institutioner. Å andra sidan är vissa juridiska begränsningar nödvändiga för att uppnå denna största möjliga mängd tillfredsställelser. De flesta författare håller sig inte helt konsekvent till den ena eller andra versionen; men de tvivlar inte på målet, inte heller på medlen – individuell frihet begränsad så lite som möjligt.
(E. Halevy: Den filosofiska radikalismens framväxt.)

[2] J. Bentham: Principer för moral och lagstiftning. Follett: Den nya staten, s. 27.

[3] Jämför detta med Aristoteles. *Politik* III, 9 och 12: Rättvisa är att ge likabehandling till jämlika och ojämlik behandling till ojämlika. Människor utelämnar den ena eller andra faktorn, allt eftersom det passar dem; ty de är inte bra domare i sin egen sak." Men detta bör inte befria oss från plikten att döma så bra som vi kan.

[4] Stalin själv verkar vara en helt annan typ än de "gamla bolsjevikiska" judiska bossarna i Ryssland. Det är slående att de två verkligen

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

de stora män som den ryska revolutionen har producerat 'har inte varit judar. Men vi vet inte omfattningen av Stalins inflytande svärfar, Lazarus Moiseivitch Kaganovitch, som verkar vara den andre mannen i staten.

[5] Platon: Sep. 420e. Burke: Reflektioner över den franska revolutionen.

[6] Miller och Campbell: Finansiell demokrati, en nyligen genomförd forskning av två ekonomer vid Liverpools universitet om hur brittiska industriföretag.

[7] A. Toynbee: *En studie av historia.* Vol. I, s. 149 fl.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Kriget i Spanien
av generalmajor JFC Fuller

Eftersom jag som soldat eller journalist har deltagit i fyra krig, nämligen Sydafrikanska kriget, världskriget, Italiensk-abessinska kriget och slutligen det nuvarande spanska kriget, har jag funnit att vart och ett av dem är utomordentligt olika.

Anledningen till detta är uppenbar, det är att deras orsaker skiljer sig åt; men i den allmänna uppfattningen är det inte så uppenbart att dessa orsaker i sin tur i hög grad påverkar hur ett krig tar sig form.

Till exempel, i fallet med det sista av dessa krig, är det allmänt accepterat att dess orsaker är politiska; det vill säga att det är en kollision mellan två regeringssystem med tydligt definierade men oförenliga åsikter. Är detta sant? Jag tror inte det; för även om politik spelar en inte obetydlig roll, så är det säkert kulturen som spelar huvudrollen, vilket, om jag har rätt, betyder att orsakerna till detta krig är mycket djupare än det politiska skum som täcker dess yta.
Därför anser jag att vi inte kommer att förstå vad som händer, om vi inte ser det som en kollision mellan kulturer såväl som en kollision mellan politiska teorier och väpnade styrkor.
Av dessa kulturer finns det tre:

För det första, historiens reaktionära Spanien – en stagnerande kyrka, en uttömmande aristokrati och en döende borgarklass. För det andra, det revolutionära Spanien – reaktionen mot denna tröghet representerad av socialisterna, anarkisterna och kommunisterna som till stor del har lånat sina ideal från utländska källor – Marx, Bakunin, Trotskij och andra. För det tredje, det hypotetiska framtidens Spanien; inte drömt om av Primo de Rivera, som var föga mer än en militärdiktator, utan av hans son José Antonio som för en kort tid sedan mördades av den röda regeringen.

År 1933 konsoliderade denne unge man, trots att han inte själva skapade den spanska fascistiska rörelsen, *Falange Espanola de las* JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista – Kommittéer av aktiva nationella syndikalister) och gav den liv och form. Dess stadgar utarbetade han i tjugosju punkter som kan sammanfattas under fyra huvudrubriker enligt följande:

Nationella grundvalar. Spanien är den högsta verkligheten för alla spanjorer. All separatism är ett brott.
Därför är Spaniens enighet målet, och denna enighet medger inte bara varken internationell isolering eller utländska medlingar, utan den kräver också inpräntning av militära dygder och skapandet av en mäktig armé och flotta.

Politiska grundvalar. Staten ska vara totalitär till sin karaktär, där alla politiska partier ska avskaffas. Det korporativa systemet ska ersätta det parlamentariska. Politisk disciplin krävs, men privat initiativ är avgörande så länge det är förenligt med den nationalsyndikalistiska statens kollektiva intressen.

Ekonomiska grunder. Det kapitalistiska systemet ”som ignorerar folkets behov, avhumaniserar privat egendom och reducerar arbetarna till formlösa massor utsatta för elände och förtvivlan” förkastas. Detsamma gäller marxismen.
De starka ska inte längre dominera de svaga.
Privat äganderätt erkänns liksom rätten till arbete. Böndernas levnadsstandard ska höjas genom att etablera familjejordbruk och jordbruk och boskapsuppfödning ska rationaliseras.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Moraliska grunder. Statens grundvalar är enighet, disciplin och militär utbildning.
Utbildningen ska organiseras ”så att ingen talang går förlorad på grund av brist på ekonomiska medel.” Den katolska andan, befriad från politik, ska införlivas, och livet ska betraktas som en plikt ”som ska levas i en anda av upphöjd tjänst och uppoffring.”

KRIGET I SPANIEN

I motsats till mycket som har skrivits i brittisk press hade denna rörelse föga att göra med upprorets utbrott i juli förra året. Vid den tiden var den fortfarande i sin linda, men under de senaste åtta månaderna har dess tillväxt varit mirakulös. Idag uppgår dess medlemmar och sympatisörer till miljoner, varav 180 000 är bildade i en milis. Omfattningen av denna tillväxt illustreras väl av det faktum att rörelsen nu publicerar nitton dagstidningar och trettio veckotidningar.

När upproret bröt ut verkar general Francos syfte ha varit något vagt.
Det var ett uppror mot outhärdliga förhållanden – i själva verket ett uppror mot anarki; liv och egendom respekterades inte längre och kyrkor plundrades eller brändes dagligen. Hans mål, verkar det som, var nästan uteslutande militärt, nämligen att återställa ordningen, men vilken regeringsform det skulle vara är osäkert. Om hans seger hade varit snabb skulle den med all sannolikhet ha lett till upprättandet av en militärdiktatur av Primo de Riveras typ.

Vid landstigningen i Spanien möttes han inte bara av fullständig förvirring, utan också av en fullständig brist på enighet och målsättning bland de fraktioner som sökte hans stöd. Till exempel var Accion Popular, eller Gil Robles-partiet, innerligt katolska och influerade av kristen socialism; det hade ingen definierad politik, var politiskt formlöst och kyrkans verktyg. Sedan fanns det Requetes, eller Carlisterna, vars motto är "Gud, land och kung". De trodde på absolut suveränitet, den korporativa staten och var våldsamt antiparlamentariker. Förutom dessa fanns det monarkister - och andra fraktioner, varav den viktigaste var Falangen. Alla dessa olika partier och rörelser var han tvungen att ta till sig.

För tillfället var detta inte svårt, för de röda tvingade fram konsolidering. En blandning av demokrater, republikaner, kommunister, anarkister och så vidare, deras enda fiende Spanien dras därför till Tyskland och dess allierade Italien, precis som Frankrike dras till Ryssland och dess halvallierade England. Faktum är att återigen ett ockult krig utkämpas mot Tyskland för att säkra Frankrike, precis som det utkämpades för ett år sedan under den italiensk-abessinska konflikten.

Om denna inre kamp hörs föga i pressen; men dess namn är "icke-intervention", vilket i verkligheten betyder icke-samarbete med Burgos och franskt samarbete med Valencia för att slå till mot Tyskland. Om den internationella "blockaden" av Spanien vore opartisk, råder det föga tvivel om att den skulle gynna den nationalistiska saken; men det är långt ifrån så, eftersom ärlighet inte är ett kännetecken för det moderna Frankrike.

Även om det alltid är mycket svårt, särskilt under krigstid, att fastställa sanningen, råder det föga tvivel om att det franska biståndet till de röda har varit överdrivet och lönsamt, för varje bistånd har betalats i guld. Vart man än går i Vita Spanien hörs samma historia, nämligen att det franska biståndet till de röda har varit mycket viktigare än det ryska. Att Frankrike sedan juli förra året har passerat Pyrenéerna trettio till fyrtio tusen röda internationella krigare, och att denna handel fortfarande pågår. Att fransmännen har tryckt spanska pass, enbart i Bordeaux, och att de tillhandahåller förhandsdaterade kontrakt för "specialiserade" arbetare för att göra det möjligt för dem att komma in i Röda Spanien. Vidare, att ett stort antal internationella passeras över ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

gränsen som repatrierade flyktingar, eller skickas till Kataloniens hamnar som medlemmar av de lastbåtar de färdas i. Ammunition skickas genom Andorra; lastbilar med bensin korsar dagligen gränsen; det finns en röd flygskola i Frankrike, och vapen smugglas till Bilbao.

Trots allt detta är chansen definitivt stor att Nationella Spanien vinner; eftersom Francos politik är kreativ medan de Rödas politik inte är det.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

General Francos tal

Sändes den 1 oktober 1936, om övertagandet av statschefens befogenheter

Hälsningar till er alla, som lyssnar i era hem till krigsnyheterna, eller vid fronten, tänker på era hem, eller i de röda områdena, som med längtan ser efter våra truppers ankomst, eller bortom våra gränser, och ängsligt följer vår öde – hälsningar från Radio Castilias mikrofon!

Jag tänker inte tala om kriget, ty de statliga skyldigheter som jag åtar mig gör det nödvändigt att berätta något om det arbete som ligger framför oss.

Vi behöver inte diskutera någon utopi, och inte heller dela upp uppfyllandet av våra förhoppningar i strikta etapper. För att tala om våra avsikter är det dock nödvändigt att först kortfattat granska det förflutna, både för att dra nytta av våra erfarenheter och för att genomföra våra beslut på ett användbart sätt.

Spanien, vars namn jag åkallar med all min själs hängivenhet, har i många år lidit av många problem, inte minst skadliga av vilka varit inflytandet från obalanserade intellektuella, som har försökt sänka prestigen för vår ras tänkare och har sett bortom våra gränser för att introducera alla möjliga exotiska och destruktiva idéer som höll på att slå rot i andra länder i Spanien. Demoraliserande litteratur, demagogiska doktriner, bitter rasism, infiltration av defaitistiska idéer och förvrängning av historien – allt detta och mycket mer tjänade till att skaka grunden för vår patriotism, så att vi förlorade vårt folks viktigaste kännetecken, skämdes över vår nutid, glömde vårt förflutna och var rädda för vår framtid.

Efter att ha åstadkommit moralisk nedgång för folket var det inte svårt för dessa människor att lägga ut landet på auktion och sälja det till högstbjudande utländska budgivare. Vår handel började visa en debetbalans istället för en kreditbalans, och frukterna av vår jord behandlades som om de vore från någon erövrad koloni, medan en pseudo-pacifism uppmuntrades för att försvaga svärdsarmen hos varje möjlig befriare. Falska profeter uppstod som, medan de sådde hat och klasskrig, lovade jorden till bönderna, diktatur till arbetarna och autonomi till våra provinser.

Dessa fullständigt cyniska människor skulle, om de hade fått makten, ha tagit jorden från bönderna, friheten från arbetarna och allt hopp om autonom flexibilitet från provinserna.

Och nu går vårt Nya Spanien, som inser omfattningen av sin uppgift, framåt mot sin befrielse, fast beslutet att i en anda av socialt samarbete visa att återupprättandet av lag och ordning är det första villkoret och den säkra vägen till frihet, vars fördelar kommer att tillfalla hela dess folk, inom och utanför moderlandets gränser.

Spanien organiserar sig till stor del under ett totalitärt koncept, där dess inhemska institutioner kommer att säkerställa dess nationalitet, dess enhet och dess kontinuitet. Tillämpningen av dessa nya maktmetoder innebär inte att vår regim kommer att vara av uteslutande militär karaktär; tvärtom kommer vårt system att etablera en hierarkisk regim där landets alla förmågor och energier kommer att finna sitt uttryck.

De spanska provinsernas personlighet måste respekteras, i enlighet med den gamla nationella traditionen under vår storhetstid; alltid förutsatt att detta bidrar till nationell enhet.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Den spanska kommunen kommer att återuppta sin historiska betydelse för att kunna utföra sina uppgifter.
dess urgamla funktioner som en enhet i vårt offentliga liv.

Efter att ha avskaffat den allmänna rösträtten, med dess katastrofala lokala och nationella effekter, och dess förtryck genom fackföreningar och politiska intressen, skall vi se till att nationens vilja uttrycks genom de tekniska och korporativa organ där landets behov och ideal bäst utvecklas.

Allt eftersom den nya spanska statens styrka växer, kommer decentralisering att uppnås, så att distrikt, kommuner, föreningar och individer kommer att åtnjuta största möjliga frihet inom ramen för statens högsta intressen.

I sin sociala aspekt kommer arbetet att få en absolut garanti för att det inte kommer att vara en slav under kapitalismen, förutsatt att det inte anammar de bittra och stridslystna metoder som omöjliggör ömsesidigt samarbete. Arbetaren är värd sin lön: inte bara kommer lönegaranti att upprättas, utan alla hittills säkrade löneförskott kommer att bibehållas. Med arbetarens rättigheter härmed erkända kommer hans ansvar att lojalt samarbeta med de element som skapar den nationella rikedomen att stå kvar.

Alla spanjorer kommer att vara tvungna att arbeta efter sin förmåga. Den nya staten kan inte
tillåta eventuella parasiter.

Staten kommer att ge den katolska kyrkan dess rättigheter och privilegier, och därmed respektera vår tradition och den stora majoriteten av det spanska folkets tro; men staten kommer inte att tillåta någon extern makts intrång i regeringens specifika funktioner.

När det gäller intäkterna ska staten organisera en rättvis fördelning av skatter och se till att
deras börda vilar på de axlar som bäst kan bära den.

Beträffande jordbruket kommer familjejordbruk att förverkligas genom att jordbrukaren etableras på marken, inte genom något hypotetiskt ägandesystem utan genom direkt och konstant hjälp, vars syfte ska vara att ge bonden hans självständighet. En permanent del av vårt arbete kommer att inriktas på detta mål. Jordbruksarbetaren ska få en del av vad staden absorberar idag som betalning för sina kommersiella och kontorsmässiga tjänster.

När det gäller internationella angelägenheter hoppas vi kunna leva i fred med alla folk och öppna upp en vid horisont av vänskap med hela världen. Från detta finns ett tydligt undantag: vi ska inte ha någon kontakt med Unionen av Socialistiska Sovjetrepubliker, vars politik har haft så katastrofala resultat för mänskligheten och civilisationen.

Jag är säker på att detta hjältarnas och martyrernas land, när det möter sina svårigheter, kommer att skriva ännu en ärorik sida i historien och finna en lösning som varken kommer från öst eller väst, utan som ska vara genuint spansk.

Spanjorer, länge leve Spanien!

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Mot en ekonomisk ortologi av Ezra Pound

DTVIVEL om den *så kallade* ortodoxa ekonomins natur , dvs. om den ska betraktas som uppriktig undersökning eller som en kriminell och vilseledande förfalskning, kan idag sägas vara minst 50 år gammal. Idag kan ortodoxin bara inkludera de enkla, de blinda och karriärister som handlar i ond tro.

Den som på allvar undersöker ett ämne kan inte ta 15 år på sig att bli medveten om synliga och vanliga fenomen.

Att säga att ekonomi inte är en vetenskap är ren defaitism och kan bara orsaka förvirring. I mitten av förra seklet kunde flygteknik och radio ännu inte kallas vetenskap (även om en viss Loomis i slutet av 1864 lyckades överföra elektriska signaler från en båt till en annan utan att använda ledningar).

Vad seriösa människor kan göra idag är att skilja mellan den del av ekonomin som är vetenskap (kunskapsområde – episteme) och den del som är *techne* eller skicklighetens område (alltför ofta knowledge).

Man skulle kunna säga att konsten att framföra ett fartyg inte är en sann vetenskap: ändå är vetenskapen om navigering existerar och fulländas: från den enkla skeppskompassen till gyroskopet.

Det verkar naturligt nog att förvirring frodas i ekonomiska artiklar när man betänker att studiet av ekonomi faktiskt har utförts av empiriker, av män som saknar en seriös terminologisk förberedelse. Tänk till exempel på de seriösa och ärliga författarna i den anglosaxiska världen som har byggt upp en levande ekonomisk vetenskap. Soddy, Nobelpriset i fysik; Douglas, ingenjör, chef för Westinghouse i Indien; Larranaga, vägingenjör; Orage, journalist som omvändes av Douglas; Kitson, uppfinnaren av Kitson-lampan; Gesell, affärsman; etc. Alla praktiska män!

Att säga att de har upptäckt månen skulle inte betyda någonting, men de har återupptäckt den riktiga månen, medan professorerna fortsätter sin barnsliga lek med en rekvisitamåne; illusionister, som bara kan lura allmänheten inne i sina bås.

För att få en uppfattning om mentaliteten hos grundarna av den så kallade ortodoxa ekonomin, låt oss ta till exempel en fras från Ricardo (utan att förbise det faktum, naturligtvis, att han insåg värdet av papperspengar): ”Det finns ingen vara som inte är föremål för att kräva mer eller mindre arbetskraft för sin produktion.” Det verkar som att David Ricardo aldrig hade varit i ett hönshus, och att ägget hade uteslutits från hans ekonomiska system. Enbart som ett mått på näringsvärde (livsvärde) föregick ägget prisindexet. Genom direkt observation av naturfenomen gör den genomsnittliga människan mindre fel än genom att ha huvudet fyllt med logaritmer och bankmytologi. Och jag skämtar inte! Äggets värde växer och minskar i förhållande till hunger och mättnadskänsla.

Aristoteles gav oss ett ord av obskyr och komplex betydelse: *Xpeia,* nytta, åtråvärdhet, vilket Rackham, naturligtvis från Cambridge, översätter efterfrågan. Scholiasten upplyser oss inte. Aristoteles hade rätt, men avsåg att säga att värdet av en monetär enhet "är värt vad man kan få för den". Helt sant, men man kan inte kalla det vetenskaplig terminologi.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Studenten kan gå till biblioteket och konsultera 500 påhittade avhandlingar om ekonomi utan att hitta en som börjar med en euklidisk tabell med definitioner av de vanligaste, grundläggande och nödvändiga termerna för diskussion om ekonomiska frågor.

Låt oss till exempel börja med termen ”pengar”. Aristoteles definierar det dåligt, eller snarare definierar det inte alls, utan talar om det utan att verkligen definiera det. Och människan har i 20 århundraden förblivit i detta tillstånd av halvt obemärkthet.

Jag ska försöka ge några definitioner, även om jag är medveten om att de inte kan vara till någon större nytta förrän någon akademi eller kongress, eller ännu hellre, en grupp seriösa och auktoritativa specialister, erkänner giltigheten av detta lexikografiska verk.

Osminat guld är inte pengar; utbytet av monetärt guld mot andra varor är i grunden ett slags byteshandel: byteshandel av en viss mängd varor eller en viss vikt av varor, mot metall som har vägts och mätts i förväg.

Pengars väsentliga egenskap är att de kan mätas och fungera som ett mått. Även när man byter en skiva av ädelmetall mot varor är det statens avtryck som avgör att de är pengar. En regering som säger: "Vi kan inte bygga vägar eftersom vi inte har några pengar" skulle vara lika löjlig som en regering som säger: "Vi kan inte bygga vägar eftersom vi inte har några kilometer."

Låt oss försöka definiera vad pengar är. ”Pengar är en uppmätt anspråksrätt.” Pengar är en titel eller ett uppmätt anspråk. ”Pengar är en allmän anspråksrätt.” Pengar är en titel som inte är specifik (som en järnvägsbiljett, en check från ett värdshus, en ångbåtsbiljett som ger rätt till transport, mat, hytt etc.). De är allmänna. Pengar är dessutom utbytbara, det vill säga de kan överföras från en person till en annan utan formaliteter. De bär inte ränta som en statsobligation, en järnvägsobligation eller obligationen från något ”societé anonyme” (eller ”societé anonyme”).

Låt oss betrakta termen ”kredit”. Det sägs att en man har kredit när man tror att han kommer att kunna betala kontant och när det antas att han inte kommer att försöka undvika eller skjuta upp betalningen. ”Skuld” är inte raka motsatsen till ”kredit”. Faktum är att kredit ofta är möjligheten att skuldsätta sig, och betyder inte alltid nödvändigtvis motsatsen till en skuld som redan är uppkommen. Vi står därför inför en tvetydig term.

Låt oss slutligen betrakta "inflation". Bland de ortodoxa förevändningarnas halvsanningar finns det några få som är baserade på naturliga och upprepade fenomen. Så kallad inflation måste först och främst skiljas från sann inflation, som sker när pengar ges ut "motsvarande" varor eller tjänster som ingen vill ha eller i överskott av den önskade kvantiteten. Pengar har inget värde när de ges ut "mot" (det vill säga i pseudo-korrespondens med) varor eller tjänster som inte kan levereras eller anskaffas. Att till exempel ge ut pengar "mot" en granat som exploderade 1917 skulle vara inflation, och pengarna i sig skulle inte ha något värde, eftersom ingen vill ha granaten, och ingen kan leverera den.

En kort lista med giltiga definitioner skulle göra det möjligt för gemene man att undgå de stora ockerarnas och monopolisternas bedrägerier och absolut fördömliga och ruttna förräderi.

Faktum är att Soddy, med en definition, eller snarare med ett seriöst och rättvist begrepp om *pengar,* skriver, efter att ha publicerat en mängd obskyra böcker (obskyra, det vill säga för läsaren, men extremt djupsinniga och kära för professor Soddy) i *Tomorrow's Money* ”Precis som det är otänkbart att privatpersoner skulle ha makten att ta ut skatter, så är det absurt att bankerna, trots alla konstitutionella skyddsåtgärder mot det, genom ett enkelt trick skulle tillskansa sig funktionen.”

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

av parlamentet och, utan någon som helst befogenhet, göra tvångsutgifter på samhällets förmögenhet.”

Låt oss skilja mellan den italienska situationen idag och situationen i de anglosaxiska länderna. Låt oss skilja mellan länder där överflöd av rikedom skapar kriser, och länder där det råder en allvarlig brist på vissa material; låt oss gå tillbaka lite för att skissera historien om den "nya ekonomin", som ändå innehåller så mycket av gammal kunskap eller medvetande.

Det finns fyra levande strömningar inom dagens ekonomiska tänkande: (1) Douglasism; (2) Gesellism; (3) kanonisk ekonomi som har sitt ursprung i Sankt Ambrosius och utvecklades med Sankt Antonino; (4) Företagsekonomi med dess förbättringspolitik (träskdränering etc.), la battaglia del grano, sparande, familjecheckar, matcheckar, arbetscheckar, statlig kontroll, ansamling etc.

Den ortologiska ekonomi som vi bör initiera måste beakta vissa fakta som fördunklas av så kallad ortodoxi. Varor har olika hållbarhet, stolar, ost: verk av Pheidias, Praxiteles eller Botticelli har varierande hållbarhet. Den primitiva människan använde ett instrument där den civiliserade människan använder ett dussin.

Vi måste, synes det mig, göra en lista över de seriösa män som idag samarbetar inom en ekonomisk vetenskap, även om de är empirister, även om de har gjort en enda upptäckt i sin verksamhet och inte är i färd med att samordna den med historien och med de rättmätiga och giltiga idéerna från andra skolor, eller från andra tider, eller andra ekonomiska sekter.

Låt oss genast inse att den och den observerade ångans förmåga att lyfta locket på en tekittel. Detta är värdefullt, även om uppfinnaren inte publicerade ett uppslagsverk eller en omfattande avhandling om fysik.

Låt oss inse att C.H. Douglas själv upptäckte otillräckligheten i den köpkraft som distribuerades av (och inom) det industriella systemet. Hans fabrik distribuerade köpkraften långsammare än den skapade "priser", det vill säga på varor som släpptes ut på marknaden. Därför skapades en mängd priser under en månad som var större än den köpkraft som distribuerades.

Den försumlige, den imbecille och monopolisten, som lever på andras svält, skulle vilja skära människan efter sin rock. Douglas såg istället möjligheten att ge ut köpkraft motsvarande den mängd varor som kunde levereras och önskas av folket. I det fanns det lite som var nytt och mycket som var ärligt. David Hume hade redan sett att välstånd inte berodde på den mängd pengar som en given nation ägde, utan på det faktum att denna kvantitet borde öka. Låt oss specificera att ökningen måste vara långsam och konstant.

Bland användbara författare kan vi nämna MacNair Wilson, som har utbildat sin allmänhet att inse att bankerna inte lånar ut pengar utan bara lovar att betala. *(Löftet att betala.)* Gesell, med utgångspunkt i det fria utbytet, återuppmanade de medeltida biskoparnas *brakteater .*
Med sin demurrageavgift (frimärkena, som måste fästas på sedeln varje månad för att bibehålla dess deklarerade värde) avsåg han att stimulera cirkulationshastigheten, och borgmästare Unterguggenberger i Wörgl demonstrerade effektiviteten i detta system.

Gesell krossade den döda delen av Marx med sin lapidära fras: ”Marx ifrågasatte aldrig pengar.” Det vill säga, Marx ifrågasatte aldrig pengars natur, och analyserade dem inte heller.

Fördelarna med Gesell-systemet är åtminstone följande: (1) i pseudodemokratiska länder kan det befria nationen; det vill säga regeringen och folket (inklusive alla producenter, vare sig de är arbetsgivare eller anställda) från bankernas och ockrarnas makt.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Ändå har ingen renrasig gesellit någonsin övervägt demurrage-pengar ur statligt – och företags – perspektiv.

Med ett frimärke proportionellt mot en procent av sedelns värde som läggs till varje månad, skulle en upplaga på 8ÿ miljarder ge staten en intäkt på en miljard per år, praktiskt taget utan några utgifter för insamlingen, vilken skulle vara automatisk och nästan helt fri från byråkratiskt plundrande eller inblandning.

Istället för att lägga på sig skulder (astronomiska skulder) med nationella obligationer som Roosevelt har gjort, skulle varje statsskuld, varje rätt till statens förmögenhet, istället för att fördubblas, avskrivas på 100 månader. (Engelsmännen betalar fortfarande skatt för slaget vid Waterloo.)

Statsobligationer skulle kunna fortsätta att hållas i privata ägor, som ett sätt att spara för dem som vill försörja sig för ålderdomen och för sina familjer, men de skulle betraktas som en statlig utdelning till en värdig klass av medborgare, inte som en oundviklig nödvändighet för en regering som vill använda sin kredit.

Jag insisterar: staten behöver inte betala "hyra" för sin kredit; det vill säga, den behöver inte låna från de stora professionella ockerarna, vilket görs i nästan alla länder, på grund av okunnighet och förutfattade fördomar; till exempel i mitt olyckliga land, i Frankrike i dess nuvarande allvarliga moraliska kris, i England genom kraften av traditioner som accepterats utan medvetenhet om nya händelser i världen.

Den andra generationen av sociala fordringsägare, efter empiristerna och uppfinnarna, har lett till Butchart, som, stimulerad av A.R. Orage, publicerade den första boken inom ekonomisk ortologi, *Money.* Med sin andra volym, *To-morrow's Money,* har Butchart varit mindre framgångsrik; han har faktiskt samlat sju författare med olika åsikter, alla berömvärda, men han har misslyckats med att få de enskilda författarna att läsa varandras essäer och korrelera dem. Boken är värdefull främst för omtrycket av några av Douglas skrifter och för en sida av Soddy som redan citerats i denna artikel.

Bland populära författare måste Irving Fisher och Christopher Hollis nämnas. Men man måste skilja på; Fisher är en journalist (officiellt professor, men i hjärtat journalist) som skriver väl.
Fyrtio sidor av hans *stämpelskrift* förtjänar varje seriös mans uppmärksamhet, såväl som professorers.
Fisher engagerar sig inte särskilt djupt i striden. Kanske är han optimistisk och försöker övertala de stora amerikanska ockerarna att nöja sig med ett halvt pund kött istället för att slänga den sista biten och grammet.

Christopher Hollis har skrivit en värdefull bok, **The Two Nations**, och har fortsatt kampen för allmänheten i olika böcker, där han kan sägas ha ett glatt handlag; han är faktiskt bland de få ekonomer som lyckas behandla monetärvetenskap och ockerräntornas olika problem på ett sådant sätt att deras böcker säljer och når en tredje upplaga. Dessa faser tillhör folkbildningen, vilket är tillräckligt nödvändigt i länder där så kallade "majoritets"-regeringar kvarstår.

Wyndham Lewis kallar den engelska regeringen *för falsk antikvitet.* Även om han främst är en litterär man, en satiriker, har han nyligen bidragit med en bok av högt sociologiskt värde, avsedd för en utvald publik: *Räkna era döda, de lever* (förberedelse för ett nytt stort krig om ingenting). Jag citerar den inte som ekonomi, utan för att antyda den rytm med vilken dessa problem tränger in i verken av levande författare av första rang. De fyra bästa amerikanska poeterna idag är bekymrade över monetära problem (inte längre med den gamla "rosa" Webbite, Fabian, Manchester eller Villardian) som de stora författarna som Dante, Shakespeare, Aristoteles, Hume, Berkeley, Montesquieu, etc. faktiskt var. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

En annan tankeströmning som riktar sig mot dessa idéer framträder i skrifterna av dem som lade nytt liv i grunden för den nordamerikanska republiken, det vill säga skrifterna av Jefferson, Jackson, Van Buren. Min *Jefferson och/ eller Mussolini,* WL Woodwards böcker, A New *American History,* artiklarna av Fader Coughlin och Buck eller mer specifikt den bästa delen av Coughlins bok som heter *Money* (s. 211-213).

Det skulle vara svårt att säga vilka engelska och amerikanska recensioner en utlänning bör läsa, för det intellektuella livet i dessa länder manifesterar sig i kortlivade publikationer som bara varar två eller tre år (eller ännu mindre) och sedan plötsligt upphör att existera eller urartar till ett slags litterär eller ideologisk byråkrati, antar en skyddande färg och finner sin ro i fabricerade idéer. Vi måste dock påpeka att de engelska fascisterna för ett år sedan började publicera en socioekonomisk tidskrift med hög vitalitet: *The Fascist Quarterly.* Detta är den enda engelska recensionen där jag har kunnat läsa de andra medarbetarnas skrifter, bland vilka general Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, AK Chesterton, J. Jenks.

Hugo Fack, som har den stora förtjänsten att ha publicerat **The Natural Economic Order** av Geseli i Texas, på egen bekostnad, när de stora förlagen inte ansåg att sådan utgivning var en god affär, färgar sin lilla tidning, *The Way Out*, med idéerna som blivit kvar från *Scarcity Economics*, trots publiceringen av Loebs *Chart of Plenty* (se Odon Pors återpublicering i *Rivista del Lavoro*, mars 1936).

Yttrandefrihet existerar inte bland dessa sekter av liberal ras. Varken geselliternas publikationer eller douglasismens officiella publikationer tillåter öppen diskussion om ekonomiska idéer. De verkar vara hypnotiserade och stela likt dekadenta musslor. De grälar sinsemellan. Douglas anser att stämplarna på demurrage-pengarna utgör en förtryckande skatt – värdelös och evig, men mer begriplig än "annulleringen" av Douglas-krediten eller än hans rabatt och andra sätt att annullera den utfärdade krediten.

Geselliter blir nästan sadistiskt rasande vid tanken att hela folket kan dra nytta av de redan dödas arbete och av vetenskapliga upptäckter. (Värde härrör från arbete, men en stor mängd arbete har utförts av våra föregångare som inte åt här för att konsumera dess frukt.)

Fikonträdet *(Douglasite)* pekar inte ut icke-Douglasiternas framsteg – till geselliter eller till det korporativa systemet. *New English Weekly* är nedsänkt i det engelska förortstemperamentet och är därför missfärgat av det bleka livet snarare än av en specifik och definierad ideologi. *New Democracy* (New York) var användbar, men existerar inte längre. Coughlin utför ett folkbildningsarbete genom en veckotidning för allmänheten, inte för de invigda *(Social Justice).* Men i juni månad anno XV hittar jag i hans tidning nyheter som antingen inte trycks någon annanstans eller bara ges några rader, gömda bland spalter av skandaler och kamouflage. Från redaktörer för den allmänna tidskriften Press får jag ofta inbjudan: *Kan ni inte skriva om något annat än ekonomi?*

Jag längtar efter den seriösa läsarens överseende: jag har talat om alltför olika saker.

Denna artikel består av två delar: i den första har jag nästan bett ekonomer att överväga det akuta behovet av en exakt terminologi; i den andra har jag kortfattat angett vissa verk, fragmentariska men uppriktiga, valda bland ett antal spridda författare, som inte är, men skulle kunna vara, samordnade, om en kärna kunde hittas bestående av tekniker redo att ta på sig ett lexikografiskt ansvar.

Jag säger med eftertryck att utan en sund etik kan det inte finnas någon förnuftig, ingen vetenskaplig ******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

ekonomi. Att betrakta ren dynamik, utan att ta hänsyn till målet och syftet med en penningpolitik, skulle leda till kaos. Viljans inriktning är en av komponenterna i studiet inom ekonomivetenskapen. Badoglio, som säger: "Vårt guld är våra soldaters vilja och vapen", är mer ekonom än alla professorer i London.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Orsakerna till lågkonjunkturen av A. Raven Thomson

Jag HAR vid flera tillfällen skrivit *i Fascist Quarterly* och *British Union Quarterly* om den kommande depressionen, som oundvikligen skulle följa den kortlivade återhämtningsboom som stimulerades av de gamla gängekonomerna.

Jag visade hur handelscykeln med hög- och lågkonjunktur hade pågått under de senaste hundra åren, ända sedan kapitalismen grundades, och hade visat en regelbunden period på nio år i genomsnitt, som ibland föll till sju eller steg till elva. I genomsnitt borde nästa krisår ha varit 1938, med sannolikhet för uppskjutning till 1939, på grund av depressionens ovanliga djup. I själva verket har krisen utlösts ett år tidigare än vanligt, och nästa lågkonjunktur har redan börjat 1937.

Detta har kommit som en överraskning även för oss som var övertygade om att "välstånd" inte kunde bestå. Först i förra numret av *Quarterly* diskuterade jag effekten av upprustning och billiga pengar på den kommande krisen, och även om jag insåg att överdriven spekulation hade skapat en för tidig högkonjunktur, ansåg jag att upprustningens drivkraft skulle hålla oss fram till hösten 1938 i alla fall, då jag hävdade att ett krig för att förbruka ackumulerade vapen ensamt skulle förhindra en nedgång. Jag varnade faktiskt för faran med att finansiärer avsiktligt söker krig som ett alternativ till nedgång.

Egentligen hade jag underskattat den vikt som amerikansk ekonomi har i den krympande världen av finansdemokrati, och avsaknaden av något större upprustningsprogram i Amerika.
Det är från Amerika, liksom under den senaste depressionen, som den nya depressionen strålar ut, och all uppmuntran till upprustningsvinster är otillräcklig för att hindra Throgmorton Street från att reagera på det dramatiska fallet av aktiekurserna på Wall Street.

Även om denna för tidiga nedgång, liksom den 1907, kan vara av mindre intensitet, och därmed vara ett mindre slag mot den kapitalistiska stabiliteten än ett senare och mer intensivt bakslag, har den en fördel, att den har inträffat innan krigshetsarna, trots alla sina ansträngningar, har kunnat kasta oss in i krig. Allt eftersom depressionen intensifieras kommer det allmänna intresset att återgå från utrikesfrågor till angelägna inrikesfrågor, och faran för internationell konflikt kommer att minska. Faran för krig som ett förebyggande medel mot nedgång är redan över.

PANIK PÅ WALL STREET

Trots vår press försök att mörklägga det har paniken på Wall Street varit lika illa i höst som den var hösten 1929. Nedgången i efterfrågan på stål för kapitalarbeten har varit den avgörande faktorn, och United States Steel och andra stålaktier har lett värdefallet. Tidigt i år noterades US Steel till 129¼ för 100-dollarsaktien. Även efter guldkrisen i april låg värdet långt över 100. Den stadiga nedgången i september förde US...

Stålpriset upp till 80. Sedan kom oktobernedgången, med värden som kraschade dag efter dag. Nedåt gick USA Stålpriset steg genom 70-talet till 68. En kort uppgång, och sedan på "svarta tisdagen", fick panikförsäljning priset att stiga till 54. Sedan dess har det skett en ytterligare återhämtning, vilket förde US Steel tillbaka till cirka 65, men redan i november sjunker priset igen till 50-talet på grund av nya rapporter om minskad stålproduktion, som nu är mindre än 50 procent av kapaciteten.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Allt detta kan inte avfärdas som ren börsoro. Det finns grundläggande orsaker bakom Wall Street-nedgången. Efterfrågan på konsumtionsvaror må vara väl upprätthållen ännu, men efterfrågan på kapitalvaror minskar snabbt. Överproduktion, om än inte verklig, är i alla fall potentiell, och industrialister slutar att bygga ut anläggningar. Som ett resultat är producenter av kapitalvaror, där stål nu ingår i allt större andel, redan hårt drabbade, och fallet i värdet på stålaktier, som har desorganiserat marknaden, är inte bara en marknadsmanöver, utan en rimlig förväntan om minskade vinster på minskad produktion.

KAN ROOSEVELT HJÄLPA TILL?

I stålstäderna, som Pittsburgh, ökar arbetslösheten redan, vilket naturligtvis kommer att påverka efterfrågan på konsumtionsvaror, med fördubblade konsekvenser för investeringar.
Amerika är återigen på god väg in i en klassisk depression, innan landet ordentligt har återhämtat sig från den förra. Om Roosevelt ingriper, vilket han ännu verkar ovillig att göra, kommer han att simma mot strömmen, precis som Hoover strävade efter att göra 1929 till 1932. Den här gången blir det ingen lätt uppgift, som det var 1933, att få Amerika med på strömmen av allmän världsåterhämtning. Den här gången måste den mäktige presidenten använda sin fulla styrka.

Monetär manipulation, offentliga arbeten och så vidare kommer att vara otillräckliga för att möta krisen, ja, inom sitt mandat kan Roosevelt bara hjälpa till genom gigantiska statliga inköp, vilka kan behöva bli så intensiva att huvuddelen av den amerikanska industrin hamnar i statligt ägo.
Eftersom Roosevelt inte har någon makt att genomdriva det fascistiska alternativet med statlig kontroll över industrin, och hans New Deal misskrediteras och till stor del förstörs av Högsta domstolens beslut, kan han mycket väl tvingas till den kommunistiska metoden för att införa statskapitalism. Hur långt hans judiska rådgivare arbetar i denna riktning har vi ännu inte sett. USA och Sovjetunionen kan komma att dras ännu närmare varandra som de två stora materialistiska republikerna, där judisk kontroll är av största vikt.

BRITISK REAKTION

Våra konservativa politiker, trots alla bevis på en börskollaps, försäkrar oss om att det inte finns några tecken på en kommande "recession" (ett särskilt ord myntat för att lugna allmänheten), att Storbritannien inte drabbas av samma ekonomiska problem som Amerika, och att en upprustning kommer att bära oss igenom. Allt detta är nonsens, eftersom alla finansiella demokratier är nära sammanlänkade av internationell finans, och Wall Street är, och förblir, världens finansiella centrum.
Vad som än händer där kommer oundvikligen att få sina återverkningar på andra håll, lika mycket 1937 som 1929. Har vi inte trots allt betonat "föreningen av de stora demokratierna" genom ett trepartsavtal? Förhandlar inte vår regering, mitt bland applåderna från "gamla gängets" partier, om närmare handelsförbindelser med Amerika? Denna sista manöver verkar ungefär lika användbar som en simmare, som avsiktligt omfamnar en drunknande man, bra om vårt mål är att rädda den judisk-amerikanska finansvärlden, dålig om vi vill rädda Storbritannien från att sjunka i vågorna av en ny depression.

Vad gäller upprustning, så har den långt ifrån räddat oss från depression, utan tvekan lett till problem, inte bara här utan även i Amerika. Spekulanter, som naturligtvis åtnjuter demokratins fulla frihet, såg otaliga vinstmöjligheter i upprustning och möjligheten till krig, och utnyttjade exceptionellt billiga pengar och började köpa upp alla de slag av aktier som de ansåg att upprustningsnationerna behövde, eller som kunde bli knappa i krigstid.

Som ett resultat steg priserna på alla råvaror, särskilt metaller, inom arton månader med belopp som i vissa fall nådde 100 procent: en spekulativ boom utan motstycke i historien under en ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

fredsperiod, som faktiskt bara överträffades under de värsta perioderna av det senaste kriget.

Som tur var för oss gick spekulanterna överstyr. Kriget de förväntade sig begränsades till Spanien och Kina, trots vänsterkrigshetsarnas ansträngningar, och liksom alla som försöker tränga sig in i produkter blev de snart generade av förnyad produktion, lockade av mer lönsamma prisnivåer. De underskattade faktiskt fullständigt den moderna industrins enorma produktionskapacitet och sveptes med av den flod av varor som de högre priserna producerade. Mycket lite stimulans krävs nu för att producera överproduktion i förhållande till den nuvarande konsumtionen. Den enorma stimulansen från en exempellös prisökning har fullständigt översvämmat, inte bara spekulanterna själva, utan även den legitima handeln, som trots upprustning inte kan klara av överflödet. Faktum är att det redan finns förnyade krav på minskade produktionskvoter, innan depressionen ens är i full gång. Hur sådana minskningar kommer att reagera i form av arbetslöshet och därmed brist på köpkraft, låter vi våra läsare föreställa sig.

Det finns redan 80 000 fler arbetslösa än i augusti.

UNDERLIGGANDE ORSAK

Under alla dessa yttre symptom, med deras reaktion på upprustning och krigsskräck, ligger en grundläggande orsak, nämligen den kroniska skillnaden mellan modern industriproduktion och allmän folklig konsumtion. Så länge denna absurda skillnad existerar är vårt ekonomiska system uppenbarligen föremål för en inneboende instabilitet, vilket involverar det i finanskapitalismens återkommande hög- och lågkonjunkturer. Faktum är att i takt med att vetenskapen ökar produktionskraften och fackföreningarna är maktlösa att ytterligare öka arbetarnas löner mot finansföreningarnas växande motstånd, blir skillnaden allt större, och, som Mosley har påpekat, blir högkonjunkturerna kortare och kortare, och lågkonjunkturerna längre och längre, i takt med att kapitalismen går ner.

Den grundläggande orsaken till detta, liksom vid varje depression, är brist på köpkraft hos folkmassorna, och krisen utlöses ovanligt tidigt denna gång av den exempellösa prisökningen, som inte bara har uppmuntrat ett överskott av produktionen, utan också ytterligare begränsat folkets köpkraft, vars löner inte har hållit jämna steg med de ökande levnadskostnaderna. Den resulterande nedgången kan bara korrigeras permanent, inte genom ekonomi och lönesänkningar, som det "gamla gänget" tror, utan genom offentliga arbeten och konstruktiva löneökningar, tills staten och folket tillsammans konsumerar den moderna industrins produktion. Visserligen konsumerar staten för närvarande, genom upprustning, produktionen i en ovanlig takt, men inte ens detta kompenserar på något sätt för bristen på köpkraft hos huvuddelen av folket, utarmade som de är av de senaste höjningarna av råvarupriserna.

ÅTGÄRDER

De botemedel som generellt övervägs är monetära reformer och ekonomisk planering. Det första har förlorat sitt starkaste argument, eftersom pengar är lika billiga 1937 som de var dyra 1929, och ändå är nedgången lika illa som tidigare. Monetära problem är uppenbarligen sekundära till det primära problemet med ekonomisk missanpassning av konsumtion till produktion, och ingen form av monetär teori är bra som inte förklarar hur pengarna ska nå konsumenten. Socialkredit har sitt intresse i denna riktning och förtjänar övervägande, men anhängare av socialkredit måste inse behovet av extrem auktoritet för att störta den nuvarande finansiella diktaturen. I detta sammanhang är de åtgärder som vidtagits av socialkreditregeringen i Alberta för att kontrollera bankerna, och till och med pressen, mycket betydelsefulla.
******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

Ekonomisk planering är uppenbarligen nödvändig, men återigen krävs auktoritet, och frågan uppstår hur denna auktoritet ska få sin titel. Enligt finansiärerna, som liksom Israel Moses Sieff förespråkar PEP, den industriella och distributionsmässiga kombinationen, ska myndigheten att planera komma genom kapitalistiskt köp och sammanslagning. *Planering genom köp* i själva verket. Enligt socialisterna, som förespråkar nationalisering av produktions-, distributions- och utbytesmedlen, ska myndigheten att planera komma genom statlig konfiskering under den offentliga förvaltningen. *Planering genom konfiskering* i detta fall.

Den brittiska unionen förespråkar ett mindre materialistiskt sätt att få auktoritet att planera, inte genom kombinerat kapitalistiskt köp eller statskapitalistisk konfiskering av privat egendom, vilka är mycket nära besläktade, utan genom folkets tillstånd att påtvinga en ekonomisk plan på både privat och offentlig företagsamhet. *Planering genom samtycke.* De sätt på vilka statlig auktoritet och privat ägande slås samman till ett i stort sett självstyrande ekonomiskt system kan studeras i ett antal böcker, redan publicerade, om den korporativa staten. Vad man emellertid måste förstå är att den korporativa staten existerar för att distribuera industrins produkter till folket, och finans är helt underordnad detta huvudsakliga mål. Särskilt all spekulation och överdriven avkastning på kapital är förbjuden för att förhindra instabilitet och för att möjliggöra att en rättvis andel av produkten övergår till producenten.

ISOLERING FRÅN YTTERLIGARE SVAMPAR

Inte bara måste den korporativa staten balansera produktionen av kapital och konsumtionsvaror, få slut på instabiliteten i spekulativa investeringar och göra det möjligt för folket att konsumera produktionen av modern vetenskap; den måste också skydda nationen mot extern konkurrens från billig utländsk arbetskraft, såsom den som för närvarande kommer från Japan. För detta ändamål måste en isolerad imperiumpolitik införas, som reserverar kejserliga marknader för hemmamarknaden och den kejserliga industrin, och erbjuder domäner och kolonier en helt skyddad andel av hemmamarknadens efterfrågan på råvaror.

Endast på dessa sätt kan en fullständig plan för våra ekonomiska angelägenheter genomföras, och endast på så sätt kan vi garantera vårt folk mot en upprepning av den fruktansvärda nedgång som de nu hotas av. Aldrig mer bör en panik på Wall Street tillåtas kasta den brittiska industrin in i en depression. Låt oss isolera oss, som Tyskland har gjort, mot de vansinniga svängningarna i den kapitalistiska världen, och planera våra angelägenheter i full vetskap om att ingen okänd faktor utanför vår kontroll plötsligt kan förstöra allt vi har gjort. Enbart den brittiska unionspolitiken med en korporativ stat inom ett isolerat imperium erbjuder säkerhet mot högkonjunktur och nedgång, och fördelningen av frukterna av moderna vetenskapliga uppfinningar till det brittiska folket.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Revolutionen förrådd av Ezra Pound

Den revolution som har förråts är i grunden ”vår” amerikanska revolution 1776, inte i dess lokala och specifika faser, och definitivt inte som en helt onödig splittring av den engelska rasen.

Oavsett vad gott den uppdelningen kunde ha lett till eller inte lett till, var uppdelningen fullständigt onödig och till stor del ofrivillig. Den var sannerligen ingen fördel för Storbritannien. Det var kanske det första stora såret som tillfogades ert land av pantlånarna som Cromwell släppte in.

1800-talet var allt som La Tour du Pin kallade det, allt som Maurras och de franska rojalistiska clownerna har försökt glömma att La Tour du Pin kallade det. Det var ockerns århundrade. Det var förruttnelsens århundrade. Det var ett århundrade lägre än något annat jag kan tänka mig som en tid av SVÄRKERI mot termer, förvirringen och förvirringen av ordens betydelser.

Den FÖRRÅDADE REVOLUTIONEN är ingen revolution som förrådts på ett eller två år av ett eller två felsteg från Joe Stalins eller någon annan regerings sida.

Den revolution som förråddes var den revolution som föddes ur Leopoldinernas reformer i Toscana, och som var tydlig i Jeffersons process, vilken kulminerade med Andy Jacksons och Martin van Burens – alltför kortlivade – segrar.

Före dem hade de leopoldinska reformerna utvecklats till konceptet autorki, och till en övertygelse om att en nations SPANNMÅL främst existerade för att nationen (i var och en av sina medborgare) skulle ÄTA.

Den revolutionen har helt klart förråts av generationerna av Dan Websters, Biddles, Morgans, Baruchs, kamouflagemakare av alla möjliga slag, Trotskij, Wallaces, Perkinses, de två stimlarna av Roosevelts rådgivare, organismer som Morgenthau, genomsyrade från vaggan av ockerförutsedda meningar, de små, ockeraktiga aryio-kikes.

Denna term insisterar jag på. Det semitiska giftet finns i semiten mildrat av semitisk instabilitet, genom semitens vacklan från ett överflöd till ett annat.

Denna instabilitet gör honom till en fara för statiska och förlamade raser. Men i hela Roosevelts hemska, farliga och subversiva entourage har det varit juden, herr Ezekiel, som först har släpat sig mot ÖVERFLÖDSENS ekonomi med sina *2 500 dollar om året.*

Den här boken är obehaglig, den är så undvikande som någon semitisk text kan vara, den undviker det verkliga pengaproblemet. Det är en judisk kompromiss, den har hela J. Simons önskan om en smidig uppgörelse och allmän lugn, MEN den är bättre än Wallace och Perkins. Och vilken rimlig objektiv antisemit som helst kommer också att erkänna att de fakta med vilka Mordokaj Hesekiel försöker kompromissa framgår av rapporten från en kommitté ledd av den sportslige juden Loeb (Mr. Hemingways blygsamme).

Om du anser att en hel ras bör straffas för synderna hos vissa av dess medlemmar, medger jag att utvisningen av de två miljoner judarna i New York inte skulle vara ett orimligt straff för den skada som den judiska finanssektorn har orsakat den engelska rasen i Amerika.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Vad kamrat Wyndham Lewis än må ha sagt om judar som styr England ganska väl, så styr INTE judar Amerika på ett tillfredsställande sätt, men den judiske finansmannen är inte vårt värsta onda.

Vårt värsta onda är aryio-kike som kan ta en smutsig linje och hålla fast vid den utan avvikelse eller skugga av vändning, utan några av judarnas ögonblick av medlidande, upphetsning eller behov av överdådig uppvisning.

En ras kan möjligen hållas ansvarig för sina värsta individer. Den judiska rasen har inte på evigheter tagit ansvar för att upprätthålla sin egen lag. I evangelieberättelsen, oavsett om man tar den som fakta eller som illustrativ fiktion, genomfördes avrättningen av Jesus genom att man skjuter över ansvaret. Lagstiftningen var upp till romarna. Om en man ska vara antisemit, låt honom vara objektivt antisemit. Låt honom samla så många fakta som möjligt, och inte blunda för dem.

Juden har ådragit sig antisemitism genom brist på organisation, genom vägran att
ta ansvar.

Om juden vill leva i en grannskapsväldig värld bland UPPLYSTA folk, måste han ta på sig disciplinen från de mindre tilltalande brytarna mot judisk lag. Så vitt jag vet har han i 2 000 år varit helt ovillig att göra detta. Ingen annan ras ber om att få ett land som kandiderar för det, eller erövras för det, åtminstone inte i västern. Om brahminer gör det, förtjänar de namnet "smutsiga negrer", och det gör kanske även vissa kinesiska epigoner, icke-konfucianer.

Roosevelts kabinett har två sjukdomar. New Yorks ocker, som är kopplat till all ocker i London och därifrån till Basel och kloaker i Paris.

Men den har också Perkins aryio-kike snålhet och snålhet. Detta är "rundhuvens" snålhet och har rundhuvens ihärdighet, snålhetens falska moral, troligen född ur avund men i alla fall fördömlig.

De ”dussin ekonomer” som *NY Tribune* listade i november 1937 som rådgivare åt Roosevelt att få ett slut på den rådande krisen förtjänar inget mänskligt medlidande för de råd de gav, oavsett om de gavs av ren okunskap eller illvilja.

”Stärka allmänhetens förtroende”, etc. Dessa män hade chansen att ta itu med problemet med att likställa den allmänna köpkraften med tillgängliga varor, och misslyckades med att ta den, och de är lika lite värda medkänsla som Neimeyer, Baruch eller någon annan svärson till aktieägarränta.

Se på det ena och det andra!

Om vi vänder oss till den organiserade staten har vi en avgift på INkorporerat kapital.

Detta enorma drag orsakade knappast några ringar i vattnet på den hållna pressen i pseudodemokratiska länder. De gnälliga röda hyllade det inte som en idéernas triumf. Lånekapitalpapperen presenterade det som om det vore en avgift på privat egendom.

INGEN av de stora dagstidningarna har gjort skillnad mellan egendom (mark, hus, möbler) och ett anspråk mot "ränta plus egendom" eller mot ränta "och på fullständig besittning om räntan inte betalas omedelbart". Naturligtvis har de inte gjort det, de är ett arv, en död och rutten hand från graven, från 1800-talets vanliga dike.

Det århundradet var ordens förrädare. Det befläckade varje lysande idé från århundradet före det. Voltaire, deisten, avfärdades som ateist.

FRIHET, - vilket innebar rätten att göra det som INTE skadar andra, var utklädd till
rätt att utlösa andras
blod. ******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

JÄMLIKHET i Jeffersons mun innebar att män hade samma rättigheter enligt lag; att ingen människa föddes med ett oöverstigligt handikapp. Det hade en antydan av Burns "en man är en man för en sak", men det innebar inte, på Jeffersons tid, ens allmän rösträtt. Rösträtt kunde vara en belöning för förtjänst.
Det definierades inte så strikt som partimedlemskap, men det kastades inte över svinen.
Innan dessa sinnesförstånd kunde förtalas och besudlas var det nödvändigt för ockerhärdarna att förråda själva kommunikationsmedlet. Språket måste torpederas. Varje ord som hade adlats måste urholkas för att täcka de smygande gangstrarna i bankutgivningen, 'Leihkapital'.

FRIHET är omöjlig utan ordning, och ordning kommer av organisation.

En jordbruksnation, som Jeffersons mestadels var, behövde inte omedelbart en gilleorganisation som de medeltida städerna hade behövt den och utvecklat den. Inget system är idiotsäkert och tidssäkert. Utveckla en perfekt social mekanism och sätt den i verket, och helvetets söner kommer att börja mejsla; iglar kommer att börja suga blod och ohyra kommer att infektera obevakade hörn.

I vilken utsträckning den ständigt förvirrade pressen den anglosaxiska läsaren i England och USA framgår av ett brev som kom igår och nu ligger på mitt skrivbord, från en man som på intet sätt är en idiot. Jag citerar det för att visa vad som kan vara:

I sin senaste bok säger Christopher Hollis att Mussolini har gett Italien ett hyfsat penningsystem genom att ta från privatbankirerna makten att skapa pengar eller kredit godtyckligt med en reservoarpenna. Han antyder att regeringen kontrollerar och *orsakar* penningutgivningen där.
Jag är ovillig att lita på hans ord ensamt för en sådan revolutionerande reform av den nationella ekonomin, som bankirerna måste bekämpa med näbbar och klor, och frågar er om så är fallet. Om så är fallet, borde Italien vara en plats att åka till.

Detta är daterat november 1937; dvs. två år efter den italienska bankreformen. Fakta finns där, men den unge mannen har blivit så påverkad av Leihkapital-pressen att han helt enkelt inte kan tro på dem utan att få höra något personligt från en vän.

Gent, som just setts på kaféet nedanför, precis från England, visste inte att skatten gällde BOLIGKAPITAL, inte privatkapital. Han trodde att han visste vad som hade hänt. Han hade läst det korta, obetonade meddelandet i sin Londontidning.

Den ryska revolutionen var slutet på en cykel. Den fortsatte 1800-talets svek mot ord, den använde falska formuleringar, som i "proletariatets diktatur", för att betyda ett fåtal människors diktatur, etc. Bolsjierna vill inte ens nu definiera ord. De vill inte ha revolution. Åtminstone ingen av dem jag har stött på i tryck, eller på den tiden då de bad om svar, vill det. De vill inte ta upp kampen för tydliga termer, för en tydlig definition av betydelser, så att hur mycket man än ogillade vissa saker de ville förstöra, kan man helt enkelt inte fortsätta att stå still, förankrad i dem.

Vi kan inte, eller åtminstone inte jag, i nuläget, få någon tydlig information från Ryssland om vad Stalin menar monetärt. Ingen påstår ens att han, Stalin, vet. Åtminstone har jag inte sett något sådant påstående, och hans motståndare, herr Bronstein, är inte tydligare. Därav den rosa intelligentsian.

De går INTE in på att definiera ord. De går INTE in på att samla in information. De försöker inte rapportera om faktiska händelser på denna halvö, såsom Rossonis handlingar och tydliga...
uttalanden.

”I *spannmålsförrådet* finns det vidare ett politiskt skäl: Bröd bör garanteras varje italienare, utan absurda prishöjningar, utan omoraliska spekulationer.” Rossoni medger att

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Detta är inte en ny ekonomi, eller snarare är hans ord ”vi uppnår inte en ny ekonomi”. Vi HAR dock definitivt kommit VIDARE från moroten-före-näsan-ismen *(”jakten”* på lycka).

På ett sätt är detta mer eller mindre en återgång till det niofältssystem som Mencius beundrade. Å den negativa sidan likställer det inte DIREKT pengar med en mängd konsumtionsvaror. Men å andra sidan är det effektivt, eftersom varje ärlig priskontroll för allmänheten, och det allmänna bästa, påverkar köpkraften hos sådana pengar som existerar. För två år sedan skrev en italienare, lika välkänd som Rossoni eller kanske mer känd, men inte i regeringen, till mig:

”Det moderna samhällets två sjukdomar är legaliseringen av ocker via bankerna, och legalisering av stöld i aktiebolagslagen.”

Det var ett privat brev och jag hade aldrig riktigt vetat om jag var fri att citera det. Nu känner jag mig helt fri att göra det, eftersom en sådan idé inte längre är oförsiktig. Oavsett om brevet ursprungligen var en privat åsikt eller en indikation på vad som skulle bli offentligt vid lämplig tidpunkt, har grundidén gått i praktiken I ITALIEN.

Du kan mäta den fascistiska kursen i grader:

1. I Consegna, anno XII: ”disciplinera de ekonomiska krafterna och likställa dem med nationens behov.”
2. Milanotalet följande höst: ”produktionen löst, ekonomerna pussade på av staten borde lösa distributionsproblemet.”
3. Autarki. C.H. Douglas doktrin. Analogi med Jeffersons politik. Grunden för sund ekonomi har varit densamma i årtusenden. 'En nation kan sannerligen INTE betala utdelning på ett korrekt och ärligt sätt förrän den har det att dela ut.'

De olika möjliga metoderna för att fördela köpkraften skulle kräva en hel fråga om denna tidskrift för att beskriva dem.

För att hålla berömmet i rätt mått måste antidemokraten erkänna att den amerikanska konstitutionen ger den amerikanska regeringen full rätt att centralisera sin egen valuta. Det är inget annat än Rooseveltskt dreglande och Baruchskt struntprat att blåsa upp ballonger om konstitutionalitet. Den amerikanska kongressen, om den vore ärlig och antog att den innehöll några dussin män bland sina hundratals apor, SKULLE imorgon fastställa dollarns köpkraft till en bushel eller vad som helst vete, till sex pund bästa nötkött, till två yards serge eller fyra pund ull av en viss kvalitet, eller vad som nu återfanns efter en ordentlig undersökning av nationella resurser.

Ingen annan än en lögnare eller en man som driver personlig politisk vinning kan försöka dölja detta. I USA är det INTE en defekt i regeringens verbala instrument utan en rotlös viljestyrdhet eller ren bestialisk okunnighet som hindrar dessa reformer.

Om en sådan reform är fascism, måste det vara Jacksonsk fascism. Alla länder behöver någon form av ordning. Spansk-amerikanska kriget, när vi barn (barn på min tid) drillades, introducerade en jargong om öppen ordning. Det kan vara så att de yttersta öarna och den amerikanska kontinenten kräver en ÖPPEN ordning, inte anpassad till Europa som kontinent. Men låt oss i vilket fall som helst försöka se vad som är och vad som har varit, och låt oss försöka hålla dessa realiteter separerade från vad herrarna Bunkum och Wunkum berättar för oss, och får oss att höra i sina tidningar.

Disciplinen hos trupper i öppen formation skiljer sig från truppernas under Braddock, som försökte bekämpa indianer före 1776. Jag ber om ursäkt för militära jämförelser om det handlar om manér.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

för mig att göra det. Men jag skulle vilja få fram min poäng på något sätt. Jag skulle vilja etablera en sann avgränsning för orden "frihet", "ordning", "ansvar", "skiftande".

Mussolinis nyligen gjorda uttalande att ”Kapitalet står i statens tjänst” är svaret på Adam Smiths mening: ”Människor inom samma yrke möts aldrig utan en konspiration mot allmänheten.”

Det fördömliga med den bevarade pressen och de anlitade pseudoekonomerna är att de aldrig belyser den verkliga storheten hos de författare som de påstår sig beundra och som de tillskriver sina skadliga teorier. Den meningen från Smith var sann.

1800-talet stod aldrig inför det. Det behövdes hundra år och smedsonen från Romagna för att hitta svaret och balansen. Därav olika corporazioni, eller höga centrala gillesorganisationer, inklusive corporazione för "Framsynthet och kredit". Krediten utropades till livsnerven.

Resten av den här artikeln används för att besvara diverse påståenden från ärliga skribenter.
Någon måste kunna korrelera nuvarande tankar, måste försöka undanröja vissa missförstånd, även om *de inte alla hör* till samma del av ämnet.

Som fotnot i svaret på brevet där man frågar om Italiens skapande av sina egna pengar. Italien skapar sina egna pengar, men kredit är en naturlig mänsklig produkt. Så länge en människa litar på en annan, kan ingen stat någonsin HELT förhindra att små fläckar av individuell kredit växer upp som gräset, av naturen, välgörande och broderligt.

Italien har INGEN statsstyre. Uttrycket "statsdyrkan" har myntats i okunskap och i propagandasyfte.

Man kan förstå det rakt på sak. Staten i Italien är inte här för att undertrycka individuella initiativ, utan för att förhindra missbruk och för att hitta en rättvis åtgärd när motstridiga intressen inte har tillräckligt med förnuft för att hitta sin egen lösning.

Som svar till ett dussin korrespondenter och slutet av två dussin samtal, JA, det finns brister i den italienska företagsstaten just nu OCH de beror på vidskepelse, kvarlevor, de smutsiga vanorna hos tidigare monopolister. Det finns i Italien, liksom i alla länder, mänskliga svin och slarviga och slöa sinnen som fortfarande lever vidare i den gamla träsken, försöker sabotera, försöker lura sina grannar, hindrar enkla och naiva personer från att uppnå maximala resultat för sig själva och för så stor del av allmänheten som deras aktiviteter kan påverka.

Men det är min fasta övertygelse att dessa brister kommer att åtgärdas i vederbörlig ordning. Jag har ännu aldrig funnit någon tendens att avskräcka någon som på egen hand ger sig ut för att bekämpa dessa minskande hinder, eller "väderkvarnar".

”Den romerska donationen är mått”, vilket jag menar att det romerska geniet för 2 000 och
fler år har varit ett geni vad gäller mått.

Det finns gränser för statens makt (oavsett vilken teori den styrs utifrån), vissa saker kan staten INTE göra. Det omåttliga ryska experimentet är nu upptaget med att illustrera vad som händer när staten försöker ladda för mycket över sin Plimsoll.

1800-talsstaten försökte klara sig utan barlast. Mussolinis Italien är kanske den första staten som på allvar frågar sig hur mycket frihet som kan lämnas i privata händer utan att det blir frö till undergång.
Jag menar att ingen annan stat någonsin på allvar granskade denna fråga.

Jeffersons gäng attackerade privilegiernas ondska och den centraliserade finanspolitikens röta.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

tyranni. De visste att de under sin tid inte skulle kunna gå för långt i motsatsen.

Om jag inte trodde att fascismen i Italien innebar den fullständiga utvecklingen och det maximala fältet av individuell frihet förenlig med en sund samhällsordning, skulle jag vara lika antifascistisk som de svindlande pojkarna och de franska pseudolitteraterna, som ännu inte vet att något har börjat i Italien. Man får tro på frihet genom ordning. Det är mycket mer sannolikt att man får den med hyggliga trafikregler än via hönshuvud eller disinvoltura, som hjälten som lyckades skjuta sin egen kamel under en kamelattack.

Jag är lika orolig nu över bristen på förmedling av ekonomiska och politiska nyheter, eller säg nyheter om det ekonomiska tänkandets tillstånd, som jag för 25 år sedan brukade vara över bristen på riktiga nyheter om böcker. Det fanns då ingenstans där man bekvämt kunde veta vad som skrevs utomlands. En seriös antifascist skulle idag vilja veta vad han ställdes inför, och om hans kära hat korresponderade med en befintlig och objektiv verklighet.

”Det finns”, säger Karl Winter i oktobernumret av Civilta Fascista, ”en antifascism i den demokratiska världen som bara är ståndpunkt och ond tro; det finns också en antifascism som är okunnig och i god tro.”

Jag rekommenderar Winters artikel och vad han har att säga om vänstern som ett konstruktivt element i totalitära länder. Beniamino de Ritis bidrar också till det numret av "CF" med en artikel om försvinnandet av fientligheten mellan (nord och syd) i USA, en artikel som kan få en att tänka på möjligheterna till ett nytt och läkt Europa.

Jag har upprepade gånger sagt att den som vill älska eller hata det nya Italien på ett intelligent sätt måste läsa åtminstone några av de italienska månadstidskrifterna, såsom Rossonis *La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista* eller *Rassegna Monet aria, redigerad* av professor Spinedi, senator Bevione och Furio Lenzi.

Slutligen finns det ett uttryck i Montague Fordhams beundransvärda artikel i BUQ i december som jag skulle vilja se tydligare definierat. När han ”tvivlar på värdet av särskilda penningemissioner för konsumenterna som sådana” är jag inte helt säker på vad han menar. Skulle inte vissa läsare kunna tro att sådana emissioner var en del av Douglas grundläggande tes? Det gör de inte.

Bara att likställa den totala köpkraften med tillgängliga eftertraktade varor, skulle skillnaden, när en sådan finns, teoretiskt sett kunna kompenseras på den omedelbara marknaden av vem som helst som skulle kunna skapa och spendera nya pengar (eller kredit).

Många antidouglasister har insett att distribution till de mest behövande innebär de snabbaste utgifterna. Det brittiska (förbannade) stödet ges verkligen till personer som INTE är sysselsatta i produktion, det vill säga till pro tem-icke-producenter. "Pro tem" är en ganska tunn teori när det gäller män som varit åtta år utan arbete.

Men Douglas-utdelningen ges, som jag tycks minnas att majoren har berättat för oss, till aktieägare som sådana i nationen. Den ges för arbete (främst uppfinningsrikt, men även fabriksbyggande arbete) som utförts av våra förfäder, det vill säga av arbetare som inte längre är närvarande för att äta mat och använda hus.

Jag vet inte om Mr. Fordham anser att barnbidraget i Italien ges till framtida producenter eller till icke-producenter pro tem; det ges definitivt till omedelbara konsumenter och pro tem icke-producenter.

Det finns åtminstone följande alternativ, som uppfyller följande villkor.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Kreditemission – om den inte görs som en direkt emission av icke-räntebärande "uppmätta fordringar", dvs. statsobligationer (såsom de förstods åtminstone av Jefferson 1816 och av alla informerade ekonomer sedan dess) – emitteras genom att låna och betala ränta, och jag skulle vilja veta vem Mr. F. anser bör få sådan ränta, även om den är så låg som den Mr. Roosevelt förväntas betala till anhängare av gamla idéer.

Emissioner av lånade krediter bokförs som skuld.

Emission av obelånad kredit är pengafrågor.

Herr Fordham säger ”särskilda penningfrågor”, och jag vill inte orättvist tolka in detta som vilket betyder "utgivningar av speciella slag" av pengar.

Jag vill emellertid klargöra att en utgivning av moneta d'Avigliano- eller Gesellite-skuldebrev med tillhörande demurrageavgift är en utgivning av avmätta fordringar som försvinner på 100 månader och inte lämnar någon skuld.

Douglas kallar de månatliga frimärkena för en skatt, men jag påpekar återigen att staten, genom att tillhandahålla ett byte som också är en utbytbar fordran, faktiskt utför en tjänst och att det månatliga frimärket kan betraktas som en ersättning för sådan tjänst. Det eliminerar i vilket fall som helst behovet av annan beskattning upp till ett belopp som motsvarar 12 procent av de sedlar som är i omlopp per år.

Det är mer lättförståeligt än något av Douglas annulleringsscheman. Dess pedagogiska värde är enormt. Jag menar att även ganska enkla människor som har använt sådana pengar har en mycket tydligare uppfattning om vad pengar ÄR än den allmänna skaran av Cambridge-studenter inom "ekonomi".

Det finns många alternativa system för demurrageavgifter på outnyttjad köpkraft, men ingen av dem är lika allmänt utbildande. Milhaud-planen, till exempel, skulle bara utbilda ett fåtal exportörer och importörer och ett fåtal av deras tjänstemän.

Naturligtvis, om man ger ut kredit eller pengar eller till och med speciella typer av pengar utöver tillgängliga EFTERLYSNA varor, har man en inflation, det vill säga en sjukdom, som omintetgör syftet med utgivningen, OM man inte har statlig prissättning, vilket Douglas och OPERATIVE kräver i Italien idag.

Devalvering är fusk och dessutom en drastisk minskning av köpkraften i stort. Den som väljer tidpunkten för en devalvering kan alltid lura någon annan.
Även om hans avsikt är anständig, frestar och nästan framtvingar han spekulation från skurkar och hårt pressade män som kämpar för att leva i merchantilismens vällning och en helvetes merkantilistisk ockermiljö.

Guldägarna, som på långa vägar är smartare, listigare och blodsugande än allmänheten, har, helt naturligt, och (om vi inte vore sådana idioter) lärorikt, inrättat stabiliseringsfonder för att ta hand om SINA intressen.

EN SLAV är en som väntar på att någon ska befria honom.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Marxismen, förfallsläran av Francis Mcevoy

MARXISM är den lära om universell förintelse som förespråkades av den tyske juden Karl Marx, och som har funnit politiskt uttryck i Ryssland under beteckningen "kommunism".
Detta senare bedrägeri, avskalat från sin pseudovetenskapliga jargong om dialektisk materialism och sitt mumbojumbo för bedragare – proletariatets diktatur, mänsklighetens brödraskap och resten – avslöjar sig som inget annat än en regim av despotisk statskapitalism, upprätthållen av mord och terror. I sitt system av kollektivisering är kollektiv vampyrism den dominerande faktorn.

Det behöver knappast sägas att den avnationaliserade intellektuellas utopiska jämlikhet aldrig har existerat någonstans, men det är inte den så kallade politiska kommunismen som hotar detta land med omedelbar fara. Det skulle vara den slutgiltiga fullbordan, men innan de orientaliska kommissarierna kan komma till sin rätt måste de blivande offrens sinnen förberedas för händelsen, det vill säga förvrängas och förgiftas i nödvändig grad av mottaglighet. Häri ligger kulturmarxismens uppgift, den preliminära bolsjeviseringen av sinnet, underlättad av liberalismens urskillningslösa toleranspsykos, inneboende i socialdemokratin och som leder till dess slutgiltiga oundvikliga kollaps.

I Ryssland har således marxismen för närvarande politisk dominans och kontrollerar därmed alla verksamhetssfärer, medan dess korrupta inflytande här, och i andra demokratier, ännu främst är uppenbart i det sociala och kulturella livet. Detta är långt mer lömskt och fundamentalt destruktivt än någon ren doktrinär politisk aktivitet, ty den subversiva materialismens trosbekännelse, subtilt införd i ett folks liv, är förintelsen av all andlighet, moraliska värderingar och nationell kultur. Det är, för att citera Mommsens ord, "en aktiv jäsning av kosmopolitism och nationell nedbrytning". Många människor, både motståndare till och lurendrejare av den politiska kommunismen, såväl som stora delar av de ytliga massorna, driver omedvetet ner i Saragossasjön av kulturbolsjevism på de många ohälsosamma strömningar som infekterar det samtida livet.

Talrika är ondskans blommor som lockar sensationssökarna och hedonisterna av
de moderna städerna, med iriserandet av deras förruttnelse!

Jämför det som kallas konst idag med de hänförande prestationerna under den elisabetanska eran, eller med de från andra och mindre epoker, ända fram till början av detta århundrade. Folkets förlamning *satte* in på allvar med den industriella revolutionens tillkomst och den därmed sammanhängande förstörelsen av bönderna. Eftersom den nu har blivit formlös är den oförmögen att reagera mot andlig smitta. Trots allt kunde dock 1800-talet i sin nedgång fortfarande uppvisa några stora författare och poeter, goda målare och skickliga kompositörer.

Vad är dagens intellektuella föda för folket, vår välsignade demokratis ambrosia?
Surrealistisk målning och skulptur, en orgie av morbida och förvrängda föreställningar, som finner sin kakofoniska motsvarighet i nynnande och heta rytmer – djungelmusik befläckad av nattklubbens neuros. Filmer laddade med kittling, kosmopolitism och propaganda. Böcker och tidskrifter antingen sensationella eller sexuella, eller båda. Tidningar fulla av lögner, trivialiteter och fotografier mer avsedda att dra uppmärksamhet till kvinnors kroppar än till deras ansikten. Det är märkligt att så många "vackra och glamorösa fröknar så-och-så" skulle dra upp sina kjolar för att

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

bli fotograferad.

Inom den ekonomiska sfären ger liberalismen, som är det filosofiska ledmotivet för alla demokratiska partier, obehindrat spelrum åt rovgiriga instinkter och de starkas dominans eller utrotning av de svaga och mindre listiga. De apokryfiska humanisterna som indignerat fördömer varje tillflykt till fysiskt våld kräver inga begränsningar av utövandet av masspenningmakt eller den skrupelfria "affärsförmågans" ekonomiska tyranni. Och ändå kan det finnas andra och mer avskyvärda former av mobbning än grovt fysiskt våld.

Slaveri och underkastelse är inte alltid bara fysiska. Individer som inte har en enda frälsande nåd, och ingen talang utöver ren merkantil slughet, kan, och gör, tvinga andra oändligt mer värdiga och begåvade människor in i ett tillstånd av djupt ekonomiskt beroende. De har fört kampen till den terräng där de vet att de är säkra på att vinna, där Mammons kodex är alltmer rådande. Under penningdiktaturen är vinst nödvändigtvis det första och slutgiltiga målet, och massstandardisering i varje fas av livet erbjuder den mest rationaliserade och därför lukrativa metoden för att tömma den offentliga mjölkkon. Nationen finner sig alltmer dominerad av det finansiella och kommersiella kedjesystemet från vaggan till graven. Moraliska, andliga och kulturella ideal är inte "lönande förslag". De kan inte "uppfostras" eller "bäras" på börserna. Även människor som besitter dem saknar den nödvändiga fogligheten och apatin för att bli medhjälpare för standardiserad exploatering och duperi.

Således marscherar marxistisk andlig subversion hand i hand med kommersiell materialism, och "tjänar pengar" på dårskap och dekadens. Ett prejudikat vidgar sig till ett annat (en fras som kristalliserar det moderna demokratiska sinnets sammanbrott) frihetsberövande som föder ytterligare frihetsberövande och kulminerar i okontrollerat missbruk. Den klassiska tunna änden av kilen trängdes in här, där och överallt, och sprickan vidgades, tills den "riktiga" nationen vacklar mot sin undergång.

Förfallets apostlar kallar detta för "framsteg". Det är det, men framsteg på sin egen utsedda väg till Gehenna. Den andliga bolsjevismens kratta framsteg, marxismens ruttnande tarmar som fräter ner nationens vitala organ – ett olycksbådande afrodisiakum som administreras av dekadensens häxdoktorer under olika beteckningar som demokratisk frihet, självuttryck och avancerat tänkande. "Man måste följa med i tiden" är det meningslösa slagordet, som om den nuvarande sociala anarkin var resultatet av "force majeure", och det hade blivit det brittiska folkets obotliga öde att duka under i ett virrvarr av kosmopolitisk degeneration.

I sällskap med den moraliska och kulturella förruttnelsen träder läran om rasatrofi och blandras in i det samtida fältet, och samma giftspritarar är främsta i kampanjen för rasbegränsning och avskaffandet av hudfärgsgränsen. Landsbygdsfolket, källan till nationell hälsa och kultur, stryps ekonomiskt, och barriären för deras instinktiva motstånd avlägsnas. De sista resterna samlas in i städerna för att skapa en artificiell och onaturlig miljö som gör dem till en del av den uppryckta megapolitiska massan, avskild från naturen, och som ökar antalet passiva, blinda offer för finansdemokratin för större vinst för de internationella butikskedjorna och biograferna.

Varken helgresor till landet eller till havet, eller bebyggelsen av parhus i trädgårdsförorter, kan kompensera för den totala avrasningen av folket, den nästan totala förstörelsen av den engelska bönderna, för bortsett från de ekonomiska farorna är de moraliska, fysiska och kulturella effekterna oöverskådliga. Inför det skriande behovet av en fullständig omorientering och omplanering av vår nationella ekonomi ger socialdemokratin oss "gröna bälten" och "nationella fitnesskampanjer". Barnsliga palliativa behandlingar, sandslott och fantasier. Helgflyktingarna

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

från en mekaniserad civilisation ta staden med sig i sina tankar och reflektera den i deras undermedvetna handlingar. Den ackompanjerar dem i deras tal och litteratur, deras jazzskivor för bärbara grammofoner och deras trådlösa apparater, i deras stadsmässiga elegans och deras affektioner.
Smarta Alick ersätter den sedan länge bortglömda Amyntas, och en steatotisk judinna i shorts är hans Amaryllis. (”Åh Persefones sångerska.”) De söker Arkadien och finner en värdshus. De hör inte Pans pipor i lummiga gläntor, utan jämrar sig en negroid jazzsång, eller Internationalen, i övergivna fält som väntar på ”utveckling”, från vilka älvorna har flytt.

I en sådan atmosfär av förfall frodas marxismen likt Döda havets frukt, medan mänsklighet, svaghet, girighet, fåfänga och last tilltalas och utnyttjas. Ohälsosamma smaker och tendenser uppviglas av förslag och propaganda för att "ge ledningen", och kallas sedan cyniskt för "offentlig efterfrågan". De vackraste av våra flickor visar sina lockelser på film, i internationella danstrupper eller "strip tease" på utländska kabaréer inför mänsklighetens mångfärgade avskum.

Den nationella degenerationens apotheos, om den inte kontrolleras, är kontroll genom politisk bolsjevism. Den marxistiska planen är att i smyg påtvinga den under masken av en pseudoidealistisk socialism, när det kollektiva sinnet har förgiftats tillräckligt av det kollektiva förfallets virus. Marxismens hantlangare undergräver med intensiteten av en myskaråttpest, och varje oansvarig nöjessökare, varje apatisk egoist och varje dumdristig idiot som tycker att det är modernt eller smart att fördöma allt traditionellt, patriotiskt och hälsosamt bidrar till att öka momentumet i vår nationella nedgång.

Texten är på väggen. Har folket ögon för ingenting annat än börsrapporter, sportresultat, det dagliga programmet med ynkliga nöjen, hetsande övergrepp och förföljelse, och den antifascistiska litanian av hat? Det är betydelsefullt att det är just mot dem som har sett och förstått förebudet i den texten som allt detta hyenliknande morrande är riktat.

Marxismen tjänar på varje dårskap och svaghet, söker leden i all rustning och kräver tolerans och ännu mer tolerans, tills tiden är inne för att påtvinga sin egen omätliga intolerans.

Även om dess onda verk förblir bara halvfärdigt, skulle säkerligen förstörelsen av Storbritanniens själ vara ett alltför stort offer på Antikrists altare.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Fienden är liberalismen
av J.K. Heydon

DEL ETT

Nationen är en naturlig enhet, som fungerar som en levande organism i kraft av en gemensam kärlek som binder samman de individer som utgör den. Den existerar av naturen, ty människan är av naturen social såväl som individuell; den existerar för det gemensamma bästa, vilket, som Aristoteles erkände, är mer sublimt än det individuella bästa; och den utgör därför ett liv som i vissa avseenden överskrider livet för de individer som utgör den i varje givet ögonblick.

Jag säger ”i vissa avseenden”, eftersom sanningen alltid balanseras mellan fel som överdriver en aspekt av den och bortser från en annan. Det är ett fel att säga, med Hegel, att nationen överskrider individen i alla avseenden, precis som det är ett fel att säga, med liberalerna, att nationen inte är mer än den aritmetiska summan av sina individer. Sanningen ligger mellan dessa fel. Nationen är en enhet som består av delar, och därför har den större varande än sina delar; eftersom det som är sammansatt har större varande än det den är sammansatt av. Den har en princip om sammansättning, i det aktuella fallet kärlek, som aktualiserar potentialen hos sina beståndsdelar och därmed utgör ett större varande. Dessutom är nationens större varande uppenbart på många sätt.

Nationen har en viss naturlig odödlighet som dess individer inte har; den har ett visst mått av skaparkraft, hänförd till dess grundläggande enheter, familjerna; den har rätt att ta individens liv för en tillräcklig sak, vilket ingen individ har. Därför är det uppenbart att nationen, det perfekta samhället, överskrider de individer som utgör det.

Men allt detta gäller endast i naturens ordning, vilket är den ordning i vilken nationen existerar. Människan, individen, är till skillnad från nationen en övernaturlig varelse. Han har inget naturligt mål, strikt sett; han har endast ett övernaturligt mål, till vilket hela hans naturliga liv, vare sig det är personligt eller socialt, är underordnat. Därav följer att nationen, som endast är i den naturliga ordningen, är underordnad individen i fråga om slutgiltighet. Den existerar av naturen, just för att dess individer ska kunna bli till, och sedan kunna uppnå det övernaturliga mål för vilket de har blivit till.

Denna fråga är av yttersta vikt och fascisterna gör klokt i att hålla den helt klar i sina tankar, annars riskerar de att äventyra själva kärnan i sin saks styrka. Användningen av ordet "totalitär" bör föraktas, eftersom det är mycket tvetydigt, särskilt om den distinktion som jag just har dragit inte är tydlig i åtanke. Medan kommunismen är strikt totalitär och förnekar att individen har ett övernaturligt syfte eller några rättigheter gentemot den civila makten, nöjer sig fascisterna ibland med ett nedlåtande sätt att bemöta religion, som om de med rätta kunde hävda en absolut totalitarism men storsint avstå från den när det gäller religiösa utövningar. Om detta representerade deras verkliga inställning, skulle det krossa hela styrkan i deras sak och rättfärdiga anklagelsen att fascismen inte skiljer sig från kommunismen i sitt väsen. Låt oss hålla det klart som middagstid att vi anser att den nationella organismen är större än individerna, endast i naturens ordning och i syfte att uppnå det gemensamma bästa, vilket gemensamt bästa ska förstås i ljuset av individernas övernaturliga öde.

Även med detta klargjort bör användningen av "totalitär" fortfarande avskrivas, eftersom det leder till ******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

missförstånd. Det antyder att staten, i betydelsen härskarens civila makt, skulle kunna göra anspråk på rätten att göra sådant som att ta barn från sina föräldrars kontroll, om det anses lämpligt, även om föräldrarna kanske inte har gjort något för att förverka sin naturliga rätt att uppfostra sina barn. Staten kan naturligtvis inte göra anspråk på någon sådan rätt, eftersom det är mot naturen att förstöra familjen, och därför kan det omöjligt vara för det gemensamma bästa. Fascister avser inte att göra något sådant onaturligt påstående som detta; men de kallar sig ibland totalitära för betoning, i syfte att göra anspråk på total auktoritet att styra för det gemensamma bästa. Denna användning av ordet är försvarbar; men den är alltför öppen för felaktig framställning, och till och med för oskyldiga missförstånd.

Dessutom är den avsedda betoningen helt onödig. Den sunda läran om civilmakt behöver ingen betoning, ty den går ut på att härskaren har *full* makt för det civila bästa enligt naturlagen. Ingen makt kan vara mer fullständig än full, och där är det bäst att lämna frågan, förutom för att överväga vad som menas med det civila bästa.

I detta avseende bör det noteras att den nationella organismen inte saknar inre struktur. Tvärtom är den organisk i hela sin massa. Kärleken är dess livsprincip, från äktenskaplig och föräldrakärlek i familjen upp till patriotismen som ger personlighet åt nationen som helhet; och mellan dessa begränsande manifestationer bildar den mellanliggande koncentrationer av alla slag och slag, politiska, kulturella och ekonomiska, som motsvarar nationens behov, eller individernas behov i olika sociala men subnationella funktioner. En man kan samtidigt vara make, väljare i nationell och subnationell politik, läkare, aktieägare i flera företag, golfare, naturalist, konstälskare och många fler saker; och i varje funktion, vissa av nationell betydelse och vissa inte, finner han sig förenad med andra individer genom bandet av en gemensam kärlek.

Vissa av de organiska koncentrationerna inom nationen är av så avgörande betydelse att vi bara kan likna dem vid en människas viktigaste organ, medan andra är mer prydnadsvärda. Således är härskaren helt klart nationens överhuvud, jordbruk och industri är dess händer, och transporter är dess röda blod; publicitet är nationens öra, och armén är den skyddande huden; polisen är kanske fagocyterna, och så vidare. Kungliga akademin, å andra sidan, är en vacker grop, åtråvärd och tjänar ett syfte för hälsa och lycka, men av mindre brådska.

Eftersom den nationella organismens liv är sådant, följer det att friheten för varje individ består i att han har möjlighet att åstadkomma en harmonisk balans mellan alla de aspekter av sitt liv som är egendomliga för honom med tanke på hans allmänna och speciella natur, oavsett om dessa aspekter är individuella eller sociala, viktiga eller oviktiga. Och dessutom ska möjligheten i detta sammanhang förstås i positiv bemärkelse, eftersom kärleken är principen för det sociala livet.
Möjlighet är inte bara en *laissez faire* att göra en anpassning som kan vara en praktisk omöjlighet, utan samhället måste ge alla möjliga hjälpmedel och uppmuntran för en man att uppnå harmoni i alla aspekter av sitt liv, så att ingenting annat än hans egen brist på kärlek kan hindra honom.

Möjlighet, i den andra bemärkelsen av ren frånvaro av aktivt förebyggande, kan kanske kallas frihet, men det är långt ifrån frihet. Till exempel erbjuder etiken olika kriterier genom vilka vi kan uppskatta, åtminstone ungefärligt, vad som är en arbetares rättmätiga lön under givna omständigheter.
Denna lön kan under inga omständigheter vara lägre än den lön som kommer att försörja mannen och hans familj i sparsam komfort, och den kommer att vara mer än detta om den rikedom som produceras, delvis genom mannens arbete, är mer än tillräcklig för att ge en ren ersättning till alla mänskliga aktörer som är involverade i produktionen av rikedomen. Men den liberala teorin bortser från den rättvisa etiska lönen och betraktar arbete som en vara som ska köpas så billigt som möjligt på arbetsmarknaden; den räknar med att en naturlig lön kommer att uppstå ur det fria samspelet mellan utbud och efterfrågan på arbetskraft;

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

och detta är den löneteori som förkroppsligas i hela den liberala organisationen i England idag, även om absolut *laissez faire* avsevärt har begränsats av sociallagstiftning. Under dessa omständigheter är det kanske inte rent nonsens att säga att arbetaren är *fri* att vägra marknadslönen och kräva den rättvisa lönen, att arbetsgivaren är *fri* att betala den rättvisa lönen och att bortse från marknadslönen. Ekonomer talar om löneavtalet som ett fritt kontrakt, och detta kan ha en betydelse, precis som det har en betydelse att säga att jag är fri att klättra upp till månen. Arbetaren är fri att acceptera en orättvis lön eller ansluta sig till de arbetslösa; i vårt fria land är det inte straffbart att vara arbetslös. Och likaså är arbetsgivaren fri att betala en orättvis lön eller ge efter för sina rivalers fria konkurrens och upphöra att fullgöra sin sociala funktion som arbetsgivare. Men varken arbetaren eller arbetsgivaren kan kräva eller skipa rättvisa och ändå fortsätta länge att fullgöra sin sociala funktion. Därför åtnjuter ingen av dem frihet.

Frihet kräver som sitt absoluta minimum att rättvisa skipas i utförandet av sociala funktioner, ty rättvisa kommer före kärlek. Om kärlek är den sociala organismens livsprincip och den inte kan visa sig i ren social rättvisa, då måste den sociala organismen uppenbarligen vara sjuk och friheten begränsad. Frihet är social hälsa, en social miljö där individen har alla möjligheter och uppmuntran att åstadkomma harmoni i alla aspekter av sitt liv.

Detta är den sanna frihetsteorin, och låt oss jämföra den med den falska liberala teorin, mitt i vars dödsångest den anglosaxiska civilisationen fortfarande manligt och ynkligt försöker blomstra. I bästa fall identifierar den liberala teorin inte frihet med *laissez faire;* denna identifiering var en naturlig utveckling från en teori som ursprungligen var mindre uppenbart falsk. I bästa och mest presentabla fall betraktar den liberala teorin frihet som en balans mellan personlig handlingsfrihet och skyldigheter som uppstår enligt ett socialt kontrakt som medborgarna anses ha ingått sinsemellan för god ordnings skull, vars villkor ska fastställas med hänvisning till den allmänna opinionen, ty folkets röst är Guds röst.

Individuellt egenintresse är den enda kraft som erkänns som verksam, nämligen vanligt egenintresse när personlig frihet beaktas, och ett upplyst slags egenintresse när de nödvändiga begränsningarna av personlig frihet beaktas. Kärlek spelar inte alls in, eftersom all uppoffring av personlig frihet som kan vara nödvändig för ordningens skull anses vara tillräckligt redovisad av upplyst egenintresse.

Nu skulle den här teorin kunna fungera mycket bra om människorna vore perfekta. Den skulle vara artificiell och helt enkelt falsk i sin formulering, men jag ser ingen anledning till varför den inte skulle ge samma resultat som den sanna teorin; eftersom egenintresse, i sin fullkomlighet, har samma mål som kärlek, nämligen valet av det högsta goda.

Men vi är inte perfekta. Vi är i grunden goda och sanningsälskande, men inte perfekta; vi är definitivt förvrängda mot egenintresse av det slag som kallas självviskhet, vilket är motsatsen till kärlek. Förvrängningen är inte tillräckligt för att göra oss till något annat än goda och vackra till sin natur, men det är en distinkt och obestridlig skavank. Ingen förnekar eller kan förneka dess existens, oavsett om han ansluter sig till den kristna läran om syndafallet eller betraktar oss som att vi utvecklats från apor till övermänniskor.

Med tanke på detta kan man förvänta sig att den liberala teorin avviker från perfekt funktion lika mycket, men inte mer, som mänskligheten avviker från perfekt upplysning i sin uppfattning om egenintresse; och man kan fråga sig vilken bättre arbetshypotes vi kan förvänta oss eller hoppas på i en ofullkomlig värld. Det är mycket vackert att tala om kärlek som samhällets livsprincip; men eftersom kärleksteorins funktion kommer att påverkas av vår tendens till självviskhet lika mycket som teorin om upplyst egenintresse, vad vinner jag på att ersätta den ena teorin med den andra?

Ett sådant resonemang kan vara falskt, men det skulle vara falskt, för kärleksteorin är sann medan ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

Den upplysta egenintresseteorin, vad vinner jag på att den falska teorin fungerar bättre än en helt enkelt falsk teori borde, eftersom kärleken fortfarande finns kvar för att hjälpa den; och jag medger att den sanna teorin inte kommer att fungera så bra som den borde, eftersom kärleken är besudlad av självviskhet. Men trots allt detta är det fortfarande sant att den liberala teorin är en falsk teori, och en falsk teori i mänskliga angelägenheter måste, eftersom vi är ofullkomliga, leda till undergång i längden. Det måste vara så, utifrån abstrakta principer.

Men jag behöver inte förlita mig på abstrakt resonemang. Den liberala teorin har funnits med oss tillräckligt länge för att vi ska kunna observera den förödande process som faktiskt är i praktiken. När den först formulerades var kanske dess ofullkomlighet inte större än mänsklighetens ofullkomlighet. Faktum är att den inte hade någon betydande funktion alls; det var först när teorin fann uttryck i ekonomisk doktrin, och i politisk handling baserad därpå, som dess funktion växte till den liberala samhällsorganisation som nu har oss nästan hjälplösa i sitt grepp.

Uttrycket av liberalismens rent teoretiska hypotes inom ekonomin, och i den politik som baserades därpå, var en fråga om resonemang; och detta resonemang var början på den degenerativa processen. Så länge hjärtat var fritt att åsidosätta den falska teorin, kunde det inte finnas några resultat som var lägre än mänsklighetens låghet; men resonemang utifrån en falsk teori kan leda till låghet utan gräns. Till en början var kanske den förmodade balansen mellan personlig handlingsfrihet och uppoffringar för ordningens skull bara lite förvrängd mot den personliga frihetens sida; men när människor vande sig vid den falska balansen och började resonera om saken, fann deras strimma av självviskhet lätt ursäkter för att kasta balansen lite mer till förmån för personlig frihet. Och så fortsatte processen tills vi kom fram till naken *laissez faire,* som högtidligt uttalades som den högsta ekonomiska och politiska visdomen.

Vid den tiden var vi slavar under den falska teorin, åtminstone i vår egenskap av individer. Det var ingen idé att en människa var godhjärtad; obegränsad konkurrens var dagens ordning och skyddades av landets lagar och hela samhällets organisation; en godhjärtad människa kunde bara sucka och intala sig själv att affärer var affärer, att ekonomins lagar var djungelns obevekliga lagar – ät eller bli uppäten.

Men den mänskliga naturen förblev god och vacker, och resultaten av *laissez faire* var öppet chockerande. Individen kunde inte göra någonting för att förändra den, men samhället som helhet kunde begränsa djungelns lagar; och sålunda kom det sig att människor vände sig till politiska åtgärder, från vilka de tidigare hade krävt att industrin skulle lämnas ifred och uppmanat den att ingripa mer och mer genom social lagstiftning.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Nationalsocialist av William Joyce

THOMAS CARLYLE rankas först bland de brittiska tänkarna som föregick honom och visade i sina skrifter några av de viktigaste tendenserna inom den fascistiska filosofin, och bland dem bidrog Shakespeare och Goldsmith mycket; men i hela Carlyles stora omfattning finns det inget som kan betraktas som något annat än produkten av ett nationalsocialistiskt sinnelag. Han själv hade nationalsocialismens anda långt innan namnet existerade. Hans ord är alltid en patriots ord. Hans passionerade kärlek till landet kunde, på sin egen tid, inte ha uppfyllt patriotismens krav, eftersom det inte var någon abstraktion han älskade, det var folket; och häri ligger just den grundläggande skillnaden mellan den gamla patriotismen och den nya. Det gamla sysslar med idéer och yttre drag: det nya sysslar med folkets själva verklighet och är patriotism eftersom det är socialism i den enda hedervärda bemärkelse som kan fästas vid termen.

Syftet med denna korta artikel är inte att skriva om Carlyle, att kritisera honom och lägga till den redan tunga massa generaliseringar som oundvikligen måste vävas runt varje stor författare. Ännu mindre är det vår avsikt att diskutera vad de oförsiktiga skulle beskriva som "Carlyles politik". Låt de som har överflöd av tid ge sig in i forskning som syftar till att visa att den store författaren var en Whig eller en Tory. Att visa att han var endera skulle vara svårt; men bortsett från svårigheten skulle det vara meningslöst eftersom dessa gamla termer inte betecknar något av det som existerar i brittisk politik idag. Istället för att försöka bevisa vår tes kommer vi därför helt enkelt att introducera Thomas Carlyle en gång till.

Till dem som oklokt nog tagit ett långt avsked från honom, låt honom tala för sig själv, och hans ord kommer att ge nationalsocialisten både inspiration och bekräftelse på den fascistiska teorin. Varje förespråkare för fascistisk nationalsocialism är medveten om den anklagelse som ständigt riktas mot hans rörelse: att han konspirerar för att förstöra friheten. Kanske riktas ingen anklagelse oftare mot den nationalsocialistiska trosbekännelsen.

När vi ögnar igenom sidorna i *Dåtid och Nutid* läser vi:—

> ”Frihet? En människas sanna frihet skulle man säga består i att hon finner, eller tvingas finna, den rätta vägen och vandrar på den. Att lära sig eller bli undervisad i vilket arbete hon faktiskt var kapabel till, och sedan genom tillåtelse, övertalning och till och med tvång, börja göra detsamma. Det är den sanna välsignelsen, äran, 'friheten' och det maximala välbefinnandet. Om frihet inte är det, så bryr jag mig föga om frihet.”

Det har förmodligen aldrig funnits ett tydligare uttalande att utan disciplin är frihet omöjlig.

Likaså ser vi här ett tydligt krav på rätten att handla. Som Sir Oswald Mosley säger: ”Frihetens början är slutet på ekonomiskt kaos. Men hur kan ekonomiskt kaos övervinnas utan makten att handla? Konstitutionell frihet måste bevaras, men den friheten uttrycks i folkets makt att välja parlament och regering, och därmed välja den form av ledarskap som det önskar. Bortom det kan det inte gå.” Eller för att citera det officiella manifestet för

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Brittiska unionen: Fascism är ett ledarskap för nationen. Det är inte diktatur i ordets gamla bemärkelse, vilket innebär en regering mot folkets vilja. Det är diktatur i ordets moderna bemärkelse, vilket innebär en regering beväpnad av folket med fullständig handlingskraft för att övervinna problem som måste lösas om nationen ska överleva.

Carlyles doktrin om ledarskap och auktoritet innefattar inte någon av de attityder gentemot klass som de gamla partierna antog. Lika motbjudande för honom är snobbism och klasskamp. Långa citat kan knappast rättfärdigas om de inte är av exceptionellt värde, men här tar vi oss friheten att citera ett långt stycke eftersom det är ett av de största som någonsin skrivits på vårt språk:

> "Två män hedrar jag, och ingen tredje. Först, den slitne hantverkaren som med jordgjorda redskap mödosamt erövrar jorden och gör sin mans. Vördnadsvärd för mig är den hårda handen; krokig, grov; vari oaktat ligger en listig dygd, okuvligt kunglig, som denna planets spira. Vördnadsvärd är också det robusta ansiktet, allvädersbrunt, nedsmutsat, med sin råa intelligens; ty det är ansiktet av en man som lever människolikt."
> Åh, men desto mer vördnadsvärd för din oförskämdhet, och även för att vi måste tycka synd om dig såväl som älska dig! Knappast bönfallande broder! För oss var din rygg så böjd, för oss var dina raka lemmar och fingrar deformerade: du var vår värnpliktige, på vilken lotten föll, och våra strider var så vanhelgade. Ty även i dig låg en gudaskapad form, men den skulle inte vecklas ut; inbäddad måste den stå med arbetets tjocka sammanväxningar och vanhelgningar; och din kropp, liksom din själ, skulle inte känna frihet. Ändå arbeta vidare, arbeta vidare: du är i din plikt, var utanför den vem som vill; du arbetar för det helt oumbärliga, för ditt dagliga bröd.
>
> En andra man hedrar jag, och ännu högre: Honom som ses arbeta för det andligt oumbärliga; inte dagligt bröd, utan Livets Bröd. Är inte även han i sin plikt; strävar efter inre harmoni; uppenbarar detta, genom handling eller genom ord, genom alla sina yttre strävanden, vare sig de är höga eller låga? Högst av allt, när hans yttre och inre strävan är ett: när vi kan kalla honom Konstnär; inte bara jordisk Hantverkare, utan inspirerad Tänkare, som med himmelskt skapat redskap erövrar Himlen för oss! Om de fattiga och ödmjuka sliter för att vi ska ha Mat, måste då inte det höga och härliga slitet för honom i gengäld, så att han har Ljus, har Vägledning, Frihet, Odödlighet? Dessa två, i alla sina grader, hedrar jag: allt annat är agnar och stoft, som låter vinden blåsa vart den vill."

Arbetets värdighet har aldrig uttryckts mer troget än i dessa rader, vilka ensamma utropar Carlyle till en stor nationalsocialistisk tänkare. Mycket har skrivits om samma ämne av otaliga socialistiska skrivare, men inte en enda av dem behandlar temat på detta sätt. I bästa fall framställs arbete som en umbäranden, och i värsta fall som en förbannelse, med den allmänna inställningen att arbete är en ändamålsenlig och oundviklig orättvisa som tillfogas människan, som måste lösa sig från skam genom att kräva högsta pris för sina tjänster. Men oavsett hur högt pris han får, kommer han i socialistisk filosofi bara att vara en "löneslav". Det är därför intressant att läsa vad Carlyle har att säga om motiven för hjältemod och prestationer. Han skriver: "Det är en förtal mot människor att säga att de manas till heroisk handling av lätthet, hopp om njutning, belöning – ett sockerplommon av vilket slag som helst i denna

> värld eller nästa. I den elakaste dödliga finns något ädlare. Den stackars svärjande soldaten, anlitad för att bli skjuten, har sin heder som soldat annorlunda än exercisregler och en shilling om dagen. Det är inte att smaka söta saker, utan att göra ädla och sanna saker, och rättfärdiga sig själv under Guds himmel som en gudaskapad människa, som Adams fattigaste son vagt längtar efter. Visa

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

honom sättet att göra det, det tråkigaste dagsarbetet tänder till en hjälte. De förorättar kraftigt mannen som säger att han ska förföras av lätthet. Svårigheter, förnekelse, martyrdöd, död är de lockelser som verkar på människans hjärta. Tänd hennes inre geniala liv, du har en låga som bränner upp alla lägre betraktelser."

Sådana känslor som dessa skulle aldrig kunna ha sitt ursprung i finansdemokratin eller dess beundrare. Det bör noteras att Carlyle här diskuterar motiv för hjältemod, inte för enbart arbete. Han slår till roten av den gamla marxistiska dogmen som kallas arbetsvärdeteori och förintar den. Han visar den tydligaste förståelsen av vad Marx aldrig skulle förstå: att kreativt intellekt och heroisk handling är helt ojämförliga med arbetsprocessernas vanliga processer; och att människans ädlaste och därför viktigaste prestationer inte på något sätt kan placeras inom kategorin ren mekanisk ansträngning.

Carlyle, kan man invända, framställer bara människan som en oförnuftig eller oresonlig varelse. Om så är fallet har Carlyle rätt.

I vissa samhällen krymper hjältemod till de allra lägsta gränserna. I dagens finansdemokratiska länder förnekas och hatas det till och med av de judiska finansiärerna eftersom det skulle ge den nationella karaktären den stolthet som kräver nationell självständighet; men att det heroiska motivet kan vara regel snarare än undantag har demonstrerats i Tyskland och Italien, där, trots att hela syftet med det fascistiska systemet är att oigenkännligt förbättra folkets öde, den stora majoriteten av människor är beredda att offra allt, inte för materiell vinning, utan för de principer som de håller heliga.

Vår författare visar i ett mycket slående avsnitt det verkliga förhållandet mellan arbete och imperium. När det hävdas att Thomas Carlyle bara var socialist, måste vi tänka på den propaganda som den internationella socialismen i så många år har bedrivit mot imperialismen, och åberopa ett av de mest slående avsnitten i Sartor Resartus:

"Sant, du Guld-Hofrath", ropar professorn på ett annat ställe: "alltför trångt." Under tiden, vilken del av denna oansenliga terrakvåda jordklot har ni egentligen odlat och grävt, tills den inte längre växer? Hur tät är er befolkning på Amerikas pampas och savanner; runt det forntida Karthago och i Afrikas inland; på båda sluttningarna av den Altaiska bergskedjan, på Asiens centrala plattform; i Spanien, Grekland, Turkiet, Grim Tartary, Curragh i Kildare? En man, på ett år, som jag har förstått det, om ni lånar honom jorden, kommer att föda sig själv och nio andra. Ack, var är nu hengisterna och alarikerna i vårt fortfarande glödande, fortfarande expanderande Europa; som, när deras hem blir för trångt, kommer att värva sig, och, likt eldpelare, leda framåt de överflödiga massorna av okuvlig levande tapperhet; utrustade inte nu med stridsyxa och stridsvagn, utan med ångmaskin och plogbill? Var är de? – Bevarar sitt vilt?

Det är intressant att notera ett exempel här på den inställning till aristokrati som Carlyle upprepar vid nästan varje tillfälle. Han var en alltför djup tänkare och oändligt alltför ärlig för att låtsas att aristokrati var onödigt. Om och om igen klargörs det genom hela hans författarskap att han inte kan föreställa sig något folk som agerar som ett samhälle förutom under ledning av en klass av ledare. Men vad han förväntar sig av denna klass görs också mycket tydligt och står i skarp kontrast till vad folket på hans tid fick och vad folket på vår egen tid fortfarande, under en mycket kort tid, är bundna att få. Han ville bygga ett verkligt brittiskt imperium, och denna önskan är tydligt skriven med hans egna ord:

"England, inom kort kommer denna vår ö bara att rymma en liten bråkdel av engelsmännen."

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

> I Amerika, i Nya Holland, öster och väster till själva Antipoderna, kommer det att finnas ett saxiskt rike som täcker stora delar av jordklotet. Och vad är det nu som kan hålla alla dessa samman till praktiskt taget en nation, så att de inte råkar i konflikt och slåss, utan lever i fred och broderlig samhörighet? Detta betraktas med rätta som det största praktiska problemet, det som alla slags suveräniteter och regeringar är här för att åstadkomma.
> Vad är det som kommer att åstadkomma detta? Parlamentslagar, administrativa premiärministrar kan inte. Amerika är skilt från oss så långt som parlamentet kunde skilja det åt. Kalla det inte fantastiskt, för det finns mycket verklighet i det. Här, säger jag, är en engelsk kung, som ingen tid eller slump parlamentet eller kombination av parlament kan avsätta. Denne kung, Shakespeare, lyser han inte med krönt suveränitet över oss alla som det ädlaste, mildaste, men ändå starkaste av samlingstecken; oförstörbar?”

Slutsatsen är naturligtvis inte att vi skulle ha Shakespeare som en fascistisk kejsare, utan att de starkaste banden verkligen måste ha sin styrka i vårt folks andliga kultur, oavsett var på jorden de befinner sig; och i slutändan betyder detta påstående inte mer än att folkens uppförande och öde bestäms av de filosofier de hyser. Att vara grundligt informerad om den ädlaste filosofin är att utföra ädla gärningar; att förnedras med en bastardkorruption av negroid och semitisk kultur är att den vite mannen blir ruinerad.

Carlyle visste att varken fördrag eller konferenser kunde skapa den världsenhet han så önskade. Dess uppnående kunde endast möjliggöras genom andlig enhet. Som vi har skrivit vid ett annat tillfälle: ”Där det inte finns någon kollektiv anda, kan det inte finnas någon kollektiv säkerhet.” Men denna källa till andlig kraft, denna kultur och filosofi, kan bara komma från en sann aristokrati som inte bygger på sådana klasskonventioner som de som existerar i finansiell demokrati. Å andra sidan betonade Carlyle med rätta sambandet mellan äganderätten till mark och makten att påverka en nations kultur. I *dåtid och nutid* sägs det väl att ”Jorden är den rätta grunden för en aristokrati; den som äger jorden, han är, mer eftertryckligt än någon annan, härskare, ställföreträdare för folket på landet. Det är i dessa dagar som det var i Henry Plantagenets och abbot Samsons dagar, som det kommer att vara i alla dagar. Jorden är allas vår moder; den ger näring, skyddar, glädjer, berikar oss kärleksfullt: på hur många sätt, från vårt första uppvaknande till vår sista sömn i sitt välsignade moderliga sköte, omsluter hon oss alla, liksom med välsignade moderliga armar.”

Carlyle förutsåg emellertid inte helt effekterna av den industriella revolutionen. Han kunde knappast föreställa sig den dag då allt skulle vara förstört och jordbrukaren, bonden, markägaren hänförd till en position av miserabel vanmakt, belastad med den judiska ockerns bojor.
Han skulle inte ha trott att godsägaren i detta ynkliga tillstånd kunde spela rollen som en välvillig aristokrat; för honom var aristokrati makt, och makt innebar ansvar och tjänst. ”En hög klass”, skriver han, ”utan plikter att göra är som ett träd planterat på stup; från vars rötter hela jorden har fallit sönder. Naturen äger ingen människa som inte är en martyr. Vad är meningen med ädelhet om detta är ädel? I ett tappert lidande för andra, inte i ett lathet att låta andra lida för oss, låg ädelheten någonsin.”

Timvis kan man läsa avsnitt i Carlyle som handlar om förhållandena på hans tid, vilka skulle vara lika tillämpliga på våra. Man kan knappast låta bli att undra om något har hänt med parlamentet under de senaste hundra åren när man läser:

”Parlamentet kommer, oavsett ansträngning, att behöva lyfta sig ur de djupa hjulspåren av att inte göra någonting-rutin; och lära sig att säga, från alla håll, något mer uppbyggligt än Laissez-faire. Om parlamentet inte kan lära sig det, vad ska då bli av parlamentet? De arbetande miljonerna i England frågar sin ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Det engelska parlamentet framför allt, kan du styra oss eller inte? Parlamentet med sina privilegier är starkt; men nöden och naturlagarna är starkare än det. Om parlamentet inte kan göra detta, profeterar vi att parlamentet kommer att göra något annat och saker som, på det märkligaste och inte det lyckligaste sättet, kommer att främja dess genomförande – förmodligen inte till stor fördel för parlamentet! Gört på ett eller annat sätt måste det göras."

Som Adolf Hitler sa: "Etwas muss geschehen." Eller som Oswald Mosley har observerat: "Resultatet av båda systemen med statens två stora organisationspartier är i slutändan detsamma, stabilitet förväxlad med reaktion och motstånd mot förändring, tillsammans med framsteg förväxlad med hindrande debatt och kommittéansvarslöshet, slutar lika i kaos. Båda är instrument för att förhindra att saker görs och det första kravet i den moderna tiden är att saker ska göras." Detta avsnitt från The Greater Britain visar en överensstämmelse med Carlyle som går bortom övertygelse till uttrycksmetod.

Vilket slumpmässigt stycke som helst kan väljas från vår författare för att illustrera hans hat mot det smutsiga materialismen i Manchesterskolan:

"I dessa komplicerade tider", skriver han, "med kontant betalning som enda förbindelse mellan människa och människa, förklarar mänskligheten arbetande klasser, på sitt förvirrade men mest eftertryckliga sätt, till de oarbetande att de kommer att styras; att de måste, under straff för chartismer, ligister, rickbränningar och till och med svartare saker än de som kontant betalning är den enda förbindelsen; och det finns så många saker som kontanter inte kan köpa! Kontanter är ett stort mirakel, men de har inte all makt i himlen, inte ens på jorden."

Med tanke på allt som Carlyle skrev, och allt som har skrivits om honom, vore det fåfängt och förmätet att i en så kort artikel försöka göra en fullständig analys av hans verk. Det vore till och med förhastat att välja ut avsnitt ur hans skrifter och behandla dem som bekännelser av ren politisk tro. Det är av denna anledning som vi har anammat den andra och mer direkta metoden att slumpmässigt välja ut avsnitt ur hans enorma verk som inte är avsedda att begränsas av termer av ren politisk doktrin; utan som i anda och förnuft är uttryck för nationalsocialistiskt tänkande som vilken fascist som helst mycket väl kan vara stolt över.

Om det antyds att urvalet har försämrats av partiskhet, är det enda svaret att ingen ansvarsfull person någonsin har anklagat Carlyle för inkonsekvens. Den filosofi som vi hittar på en sida, hittar vi på en annan, och så till slutet av boken. Istället för att anta att vårt ursprungliga påstående har bevisats till läsarens belåtenhet, skulle vi mycket hellre föredra att han själv söker bevisen i vidare studier av Thomas Carlyle, vars hårdhet och renhet i tanken borde föregå med gott exempel för dem som håller fast vid järnålderns ståltrosbekännelse, som, med Mosleys ord: "skär igenom illusionens ordval till uppnåendet av en ny verklighet".

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

William Morris - Nationalsocialist av Arthur Reade

De engelska socialisternas inställning till William Morris har länge orsakat förvåning och besvikelse bland hans beundrare. Här var en man, bland 1800-talets största, som på sin makts höjdpunkt försummade många av sina tidigare intressen och kastade sig in i den socialistiska rörelsen. Ingen engelsman av samma kaliber hade någonsin anslutit sig till dess led.
Och ändå har han på sätt och vis alltid förblivit en främling i rörelsen och uppfattas som en sådan av sina socialistkollegor. Hans storhet har ibland blivit obehagligt erkänd av dem, läpparnas bekännelse har givits hans arbete och prestationer, men de har aldrig gett honom sina hjärtan, har aldrig betraktat honom som en av dem, och som sin inspirerade ledare. Den positionen har reserverats för den tysk-judiske Karl Marx.

Detta är ett faktum som kastar avsevärt ljus över den förlägenhet som orsakades av Morris närvaro bland socialisterna. Han var verkligen enig med dem i sin önskan att få ett slut på den smutsiga fattigdomen och dess därav följande ondska, och i sin tro att socialismen, i någon form, erbjöd vägen ut. Men hans livssyn och hans vision av socialismen skilde sig i många viktiga avseenden från "kamraternas" och han kände i sina ben att ett samhälle som ansåg sig vara ett fängelse för honom själv. Han kämpade plikttroget med Marx och försökte samvetsgrant absorbera honom. Han hade till och med sina stunder av entusiasm för "Kapitalen". Men i det långa loppet gjorde något inom honom, starkare än hans ytliga jag, uppror. Han ville ha en revolution – ja, men detta marxistiska samhälle var inte det sätt att leva som motsvarade hans vision. Det var alldeles för mekaniskt för honom, för abstrakt, för urbant; för kosmopolitiskt, för oengelskt.

Mellan Marx och Morris livssyn fanns det verkligen en stor klyfta. Marx var en kosmopolitisk jude, Morris var en sydstatsengelsman. Marx var en man av studier, Morris en man av friluftsliv och verkstad. Marx omfamnade staden, Morris drömde alltid om en landsbygd renad från "den frustande ångan och kolvslaget" och om ett London "litet, vitt och rent". Marx var en maskinentusiast, Morris önskade återuppliva det individuella hantverk som hade gjort England vackert. Marx var materialist med visioner om en mekaniserad samhällsorganisation, Morris var poet och som sådan lite av en anarkist. Marx predikade klasshat och inbördeskrig. Morris hjärtas rop var efter gemenskap. "Gemenskap är himmelskt, och brist på gemenskap är helvetet: gemenskap är liv, och brist på gemenskap är död! Och de gärningar ni gör på jorden, det är för gemenskapens skull ni gör dem."

Morris var alltså, hur mycket han än försökte, aldrig innerst inne marxist. Kosmopolitanism, vare sig det gällde internationell socialism eller internationell finans, var en styggelse för honom. Inte bara som drömmare föddes han för sent, utan också som socialist. Som socialist var han en föregångare till något som fortfarande låg i tidens sköte. Hans andliga samhörighet var med en rörelse som uppstod och samlades först långt efter hans död. Hans verkliga plats är inte bland marxisterna utan bland nationalsocialisterna.

För Morris var en man med starka passioner och ingen under hela hans liv var starkare eller mer bestående än hans passion för England. Hur kärleksfullt och förstående skriver han inte om hennes yttre utseende.

"Landet är ett litet land, alltför instängt i de smala haven, som det verkar, för att ha mycket utrymme för att växa till enormhet; det finns inga stora ödemarker som är överväldigande i sin dysterhet, inga

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

stora skogsområden, inga fruktansvärda otrampade bergsväggar: allt är mätt, blandat, varierat, glider lätt över i det andra; små floder, små slätter som sväller snabbt föränderliga högland, allt omgärdat av vackra, ordnade träd; små kullar, små berg, täckta av fårhagarnas murar: varken fängelse eller palats, utan ett anständigt hem.

Samma kärleksfulla uppskattning genomsyrar de vackra beskrivningarna av engelska landskap i inledningarna, månad för månad, till berättelserna i "Det jordiska paradiset" och är ett ständigt ackompanjemang av den dröm om ett förnyat och väckt England som är temat i "Nyheter från ingenstans", och ger sådan färg och glöd åt "En dröm om John Ball". Morris socialism var verkligen till stor del inspirerad av längtan att rädda eller återfå de gamla engelska värderingarna, arkitekturens glans, landskapets skönhet, det individuella hantverk som gjorde även dess ödmjukaste folk till hantverkare, dess folks karaktär "lantliga och trångsynta, men allvarliga, sanningsenliga och med enkla vanor". I ett avsides hörn av Upper Themsen, berättade han en gång för en publik i Birmingham, hade han just sett ett halvdussin ”små bykyrkor, som alla är ett vackert konstverk. Dessa är verk av Themsen-sidans landsbygdsnördar, som ni skulle kalla oss – inget större än så. Om samma sorts människor skulle designa och bygga dem nu skulle de inte kunna göra något bättre än de vanliga enkla små nonkonformistiska kapellen som man ser utspridda i nya stadsdelar. Det är vad de motsvarar ...” Och om Westminster skrev han att ”författarna till detta stora epos i sig har inte lämnat några namn efter sig. För det är verkligen inte ett verk av en enda människa utan av folket i sydöstra England. Det var ett verk av den oskiljaktiga viljan hos en mängd män, som arbetade, som de levde, eftersom de inte kunde göra något annat ...” Att i termer av det moderna livet hitta någon motsvarighet till den prestationen, den andan i ett tidigare, lyckligare England – detta var drivkraften bakom Morris socialism.

Hans verkliga plats är alltså i en socialism som har upphört att vara kosmopolitisk och har blivit nationell. Och genomdränkt som han är av medeltiden, måste han ha känt ett särskilt intresse för alla dessa aspekter av nationalsocialismen som påminner om de medeltida hantverksgillen. Att den korporativa staten skulle basera medborgarskapet inte bara på en territoriell grund utan på aktivt medlemskap i ett stort arbetargil, skulle ha framstått som det högsta sunda förnuftet för honom.

Han skulle visserligen ha beklagat att medeltidens individuella hantverkare i så hög grad hade ersatts av ingenjören och teknikern. Men han skulle ha känt att den korporativa staten, genom att erkänna de organiserade arbetarnas betydelse som sådana, var inspirerad av den rätta idén.
Alltför länge hade politiken varit separerad från den vanliga människans behov och önskningar och lämnats i de specialiserade händerna på de jurister, skurkar som förekommit och återupprättats, vars monopol den arga befolkningen i "A Dream of John Ball" är så ivrig att bli av med. I "News from Nowhere" är parlamentet bara en intressant relik. England styrs av och för engelsmännen och har upphört att vara en bricka för de ekonomiska intressen som idag manipulerar dess partipolitik i Westminster.

Ett annat drag hos nationalsocialismen som skulle ha fått Morris helhjärtade gillande är dess betoning av jordbrukets grundläggande betydelse. Morris, liksom dagens nationalsocialister, föreställde sig ett lyckligt samhälle inte i form av stora städer utan av ett samhälle som huvudsakligen var jordbruksbaserat. Marken är för honom en passion. "Jorden och dess tillväxt och dess liv! Om jag bara kunde säga eller visa hur jag älskar den!"

Men inte bara som något att skriva dikter om. Också som något att odla och vårda en stark ras. En av de vackraste sevärdheterna i världen för Morris var "de grönväxande tunnlanden med påbörjad ökning" och i ett av sina brev talar han om augusti, med dess gyllene skörd.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

fält, som den bästa av alla månader för att se den engelska landsbygden. ”News from Nowhere” har en förtjusande vinjett av höarbetarna i arbete i Themsdalen, alla glatt klädda så att ängen såg ut som en gigantisk tulpanrabatt. ”Alla händer arbetade medvetet men väl och stadigt, även om de var lika högljudda av muntert prat som en lund av höststarar.” Landsbygden hade länge upphört att ses ner på, att försummas, att vara tråkig. På andra ställen skriver han: ”Jag vill att staden ska impregneras med landets skönhet och landsbygden med stadens intelligens och livliga liv.”

Morris skulle sannerligen entusiastiskt ha anslutit sig till hela den doktrin som går under namnet ekonomisk autarki. Han förstod romantiken och nyttan av handel, och bilder, nedanför den gamla Londonbron, de gröna vågorna som sköljer mot vattnet.

> "Några få kölar som bär levantinska stavar, uthuggna
> ur idegranen på den uppbrända kullen, och spetsiga
> krukor som grekiska händer mödosamt fyllde, och
> värdefulla sparsamma kryddor från ett fjärran hav,
> Florens guldtyg och Yperns gobeläng, och tyg
> från Brygge och grishuvuden från Guyenne."

Vissa vackra och sällsynta saker måste nödvändigtvis anskaffas genom handel. Men för den moderna ekonomiska läran om att leva på sin export, att offra allt för "en gynnsam handelsbalans", hyste han inget annat än förakt. Grunden och hemligheten till ett lyckligt liv låg för honom i att producera saker från sin egen jord. Ett klassiskt uttryck för denna känsla finns i hans beskrivning av männens liv i Burgdale i den ädla romanen "Bergens rötter". I "Nyheter från ingenstans" har England frigjort sig från sitt beroende av en enorm utrikeshandel och funnit lycka och betydande överflöd från sina egna resurser.

Ännu en koppling mellan nationalsocialismen och Morris återfinns i den förstnämndes filosofi *Kraft durch Freude* (Styrka genom glädje). Detta sammanfaller nära med Morris lära om glädje i arbetet. Mycket av den vanliga socialistiska propagandan handlar om att framställa arbete som en förbannelse. Detta är långt ifrån Morris. ”Jag försökte tänka på vad som skulle hända mig”, skriver han, ”om jag förbjöds mitt vanliga dagliga arbete; och jag visste att jag skulle dö av förtvivlan och trötthet.” Men han menade att ”inget arbete som inte kan utföras med nöje i utförandet är värt att göra”, och han strävade genom sin socialism efter att se till att alla hans medarbetare också skulle kunna välja det arbete de tyckte om och älska det som han gjorde. Om de Themssides-lantliga släktingar som redan anspelats på skrev han: ”Det fanns en tid då alla som skapade något skapade ett konstverk förutom ett användbart föremål, och det gav dem 'nöje att tillverka det'. Vad jag än tvivlar på, tvivlar jag inte på det.” Och med hänvisning till nutiden säger han: ”I ett välordnat samhällsläge bör varje arbetsvillig människa vara säkerställd: För det första, hedervärt och passande arbete; För det andra, ett hälsosamt och vackert hus; För det tredje, full fritid för vila för kropp och själ.” Hur långt ifrån det är vi idag! När han tittar ut genom ett fönster på Hammersmith hör han ”skriken och ilskan och all förnedring som kastas över Shakespeares och Miltons ärorika språk” och ser ”de brutala, vårdslösa gestalterna och ansiktena gå förbi.” ”Jag vet av mina egna känslor och begär vad dessa män vill ha, vad som skulle ha räddat dem från detta lägsta djup av vildhet: sysselsättning som skulle främja deras självrespekt och vinna beröm och sympati hos sina medmänniskor, och bostäder som de kunde komma till med nöje, omgivningar som skulle lugna och upphöja dem; rimligt arbete, rimlig vila.” Han tror inte på överdriven specialisering – en människa bör kunna vända sig till många olika saker. Och nöje finns i ansträngning och ansträngning såväl som i det mer delikata och förfinade arbetet. ”Nyheter från ingenstans” innehåller en livlig

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

en beskrivning av en grupp män som energiskt lagar vägar och av deras nöje i det, och ett ord av beklagande över att grovt arbete blir ganska sällsynt i dessa utopiska tider.

En annan beröringspunkt mellan Morris och nationalsocialismen är hans passionerade önskan att ett folk skulle finna sina egna rötter. Från början till slut var han en stor nordeuropé. Han må ha protesterat mot Hitlers insisterande på ras, som överdrivet, men han avskydde den kosmopolitism som frambringade detta insisterande och var djupt nordisk i hjärtat. Även om han älskade alla de element som bidrar till att forma den engelska karaktären och berättelsen, hade han ändå en särskild tillgivenhet för de som är nordliga. Således, medan han som berättare gjorde full rättvisa åt de klassiska och keltiska rötterna från vilka vi också hämtar vårt blod och vår styrka, och återberättade deras sagor med tillgiven entusiasm, är det ändå kring den nordliga sagan som hans mäktigaste entusiasm väller, och särskilt den isländska sagan som han skrev så skarpt och så rörande i "Poems by the Way". Dess okända författare hade funnit "förtrollningen, varigenom rädslans dimma smälte" och till dem vände sig Morris i sitt eget livs påfrestningar och kunde i efterhand säga: "Väl har ni hjälpt mig i min nöd." Att människor inte skulle känna till dessa historier orsakade honom fysisk smärta och när han återberättade dem i sin "Sigurd Völsung" gav han outtröttligt ut hela sin styrka. Två gånger besökte han Island och kom att betrakta det som ett slags heligt land för vår folkgrupp.

Vårt dagens försvagade England skulle med fördel kunna andas den inspirerande, toniska luften.

Även vid en så kort blick som denna är det uppenbart att Morris anknytning till nationalsocialismen är av ytterst slående karaktär. Hans sannolika kritik är inte svår att föreställa sig.
Han var en stor poet och i poeten finns alltid något anarkistiskt. Det minst tilltalande med nationalsocialismen för honom skulle vara den stora belastning den vanligtvis lägger på staten. I det avseendet kan nationalsocialister mycket väl ha rätt; det är åtminstone säkert att under en period av stor kris och övergång, när nya former skapas och prövas, är ett starkt enhetligt kommando avgörande för överlevnad. Men det finns alltid en fara att en starkt centraliserad organisation, eftersom den är ett nödvändigt medel för social hälsa i tider av press, kan dröja sig kvar och bli ett mål i sig, i dagar då större frihet krävs. Nationalsocialismen kan hantera den faran om och när den uppstår. Samtidigt är det inte dåligt att bli påmind av en så robust föregångare som William Morris att, allt annat lika, bör nationalsocialismen, när de nya formerna den har skapat väl har etablerats och konsoliderats, sträva efter mindre statlig inblandning snarare än mer.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Den judiska myten av "Scepticus"

En Vid British Associations årsmöte i Nottingham i september 1936, Mr. H.G. Wells talade den historiska sanningen angående judarnas roll i religiöst tänkande, vilken han hävdade hade varit mycket överdriven. När Mr. Wells höll sitt tal kom judar från alla samhällsskikt ut för att svara och fick många icke-judiska offentliga personer att förkasta Mr. Wells åsikter. Det främsta judiska argumentet i deras svar var – som det har varit från början – att hebreiska profeter har lärt mänskligheten monoteism.

Det stora problemet är om detta hebreiska påstående kan fastställas med hjälp av kilskriftsdokument och klassiska författare, som båda sammanfaller med perioden med hebreiskt ursprung och det judiska kungariket i Palestina.

Det är anmärkningsvärt att alla ovan nämnda källor bevisar raka motsatsen till dessa påståenden.

De egyptiska dokumenten från Mellanriket (1750-1350 *f.Kr.)* under de två Amenhoteps visar utan tvekan att Akhenaten och hans hov omkring 1400 *f.Kr.* genomförde en religiös revolution genom att införa monoteism som statsreligion. Fakta beskrivs noggrant i Cambridge Ancient History.

Den latinske historikern Justinus bevis på att judarnas ursprung var från Damaskus bekräftas nu mer än väl av Tell-Amarna-breven. Denna korrespondens visar att Kanaan under många århundraden bara var en egyptisk gränsprovins vars besittning ofta ifrågasattes av hettiterna. Språket i korrespondensen var babyloniska.

Dessa Tell-Amarna-brev belyses ytterligare av de hettitiska arkiven i Boghaz-Keuy.
Båda nämner en folkgrupp vid namn *Habiru,* en folkgrupp som heter slavar. Forskare av judisk härkomst i alla länder förnekar att *Habiru* har något att göra med hebréerna. Det finns intressanta detaljer i Tell-Amarnas brev. Sex brev adresserade till farao i Egypten är från en viss *Abdi-hiba,* ståthållaren i Urusalim (Jerusalem). Jag tror att denna Abdi-hiba är den egyptiska transkriptionen av själva namnet Abraham, i vilket fall som helst en infödd i Syrien, medan Gamla testamentet hämtar Abraham från Ur i Kaldeen. Abdi-hiba är hårt pressad av Habiru (omkring 1400 f.Kr.). I brev efter brev begär han militär hjälp från Egypten. ”Till kungen, min herre, min sol. Abdi-hiba, din tjänare, vid kungens, min herres, fötter faller jag sju gånger. Det är förtal vad de anklagar mig för. Se, jag är ingen furste... Se, varken min far eller min mor har satt mig här; den mäktige kungens arm har lett mig in i min fars hus.”

...

I ett annat brev om hjälp skriver han till farao: ”Habiru intar kungens fästningar ... alla har förkommit. Må kungen, min herre, sända hjälp till sitt land.”

Gamla testamentet känner inte till några av dessa eller efterföljande fakta, ingenting om det stora världskriget som utkämpades mellan Rameses II (1292-1225 f.Kr.) och hettiterna i Kadesh, där alla dåtidens organiserade stater hade anslutit sig till den ena eller andra av två krigförande parter.

Det finns inte ett ord om kung David eller Salomo från någon källa, förutom den muntliga traditionen

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

av Gamla testamentet nedskrivet många århundraden senare, troligen under fångenskapen i Babylon, det vill säga efter 585 f.Kr. Det faktum att de inte nämns i någon källa utesluter inte nödvändigtvis möjligheten av deras existens och den ungefärliga sanningshalten i berättelsen; desto mer som det land som var mest intresserad av Syrien och Palestina, Assyrien, då befann sig i förmörkelse, det vill säga omkring 1000 f.Kr.

Följande kilskriftsbevis väcker frågor om ursprunget till Jahur-Jehovah. Den gammaltestamentliga traditionen om namnets judiska ursprung är välkänd. Men arameiska inskriptioner som hittats i Zinjirli (mellersta Eufratdalen) visar tydligt att vid tiden för Tiglat-Pileser III:s (740 f.Kr.) invasion av Sam'als land fanns det ett litet oberoende kungarike Y'di, vilket faktiskt är Yaudi. Denna Y'di-dynasti grundades tydligen på 700-talet f.Kr. av Kronprinsessen, som efterträddes av Parra I, som har lämnat en inskription till sin gud Hadad. Därför visar sig kung Azrian av Yaudi, som identifierades med Asarja av Juda (2 Kungaboken, 15.) fram till upptäckten av denna arameiska inskription, tillhöra en mellersta Eufratdynasti. Denna uppenbarelse har också skapat en stor störning i Gamla testamentets berättelse.

Under hela Assyriens militära maktperiod, från Assyrien II (884-860 f.Kr.) till slutet av Assyrien (612 f.Kr.), nämns en kung av Samaria och en av Juda av assyrierna. Det är märkligt att Israel och Kanaan inte nämns. De var små furstendömen som alltid var skatskyldiga Assyrien, såväl som det närliggande kungadömet Damaskus. Under sina 35 år vid makten invaderade Shabuanassar III (859-824 f.Kr.) Syrien och Palestina fjorton gånger. Han nämner minst fem invasioner under vilka han förde bort folk från Palestina till Assyrien. Tiglat-Pileser IV (745-728 f.Kr.), Sargon II (722-705 f.Kr.), Sanherib (705-682 f.Kr.), Azarhadon, etc., invaderade och härjade alla i sin tur Syrien och Palestina, var och en av dem flera gånger, och förde bort folk till Assyrien och Babylonien. Liksom Amenhotep IV i Egypten hade Zoroaster sjungit hymner till solen och Ahuramazda, den renaste formen av monoteism, sedan början av 700-talet f.Kr.

Den enda guden Ahuramazda, källan till godhet och renhet, överlevde även efter – och förmodligen på grund av – Zoroasters egen martyrdöd. Beviset för detta är att akemenerna (från och med 548 f.Kr.) antog Ahuramazda som sin enda gud. Nu kan det bevisas att Zoroaster levde under första hälften av 700-talet f.Kr. Folken i Syrien och Palestina som spreds över hela det assyriska riket genom deportationerna skulle inte vara helt omedvetna om Zoroasters monoteistiska lära.

Gamla testamentet säger att Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezer) från Gamla testamentet, Babylons kung, förde det judiska folket i fångenskap (omkring 555 f.Kr.). Det finns inga uppgifter om detta i de babyloniska texterna. Men om vi antar att det är sant, vilket det är mest troligt, skulle de judiska fångarna i Babylon, särskilt efter förstörelsen av templet i Jerusalem, naturligtvis vara benägna att tänka djupare. Zoroastrianismen måste ha varit ganska utbredd där.

Det finns bevis för att Västasien var djupt upprört av Assyriens fullständiga fall (612-606 f.Kr.) och uppkomsten av ariska folkgrupper, alla mer eller mindre dyrkare av Zoroaster. Idén om en enda gud måste ha trängt igenom även bland ett så konservativt folk som babylonierna. Nabunaid (553-538 f.Kr.), Babylons siste kung, medveten om den stigande tidvattnet, försökte förebygga faran.
Under en eller annan förevändning samlade han i huvudstaden alla avgudar från de olika babyloniska städerna och bilder av lokala gudar. Denna handling orsakade enormt missnöje bland de lokala prästerna och det stora antalet deras anhängare. Detta är förmodligen en av anledningarna till att den babyloniska armén inte gjorde motstånd när Cyrus tyst gick in i staden (538 f.Kr.) och avslutade det babyloniska riket.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Gamla testamentets tradition säger att Cyrus släppte de judiska fångarna. Jag tror att den lättsamme persern inte alls brydde sig om människorna i staden, så länge han fick tributen. Min uppfattning är att den judiska monoteismen fördes till Palestina av fångarna från Babylon. En kritisk granskning av Esra 1 och andra kapitel i Krönikeboken är mottagliga för en sådan tolkning. Ett rasmedvetande växte bland judarna – om någonsin före den stora spridningen år 71 e.Kr. – som en följd av fångenskapen i Babylon. Erfarenheten hade bevisat att alltför många gudar inte hade räddat mänskligheten. Det fanns större sannolikhet för återlösning genom dyrkan av en allsmäktig gud.

Det har förbryllat forskare mycket att det vanligaste kommunikationsmedlet bland judarna under hela den hellenistiska perioden var grekiska. Naturligtvis fanns det Sanhedrin och prästerskapen. Det huvudsakliga talet bland de semitiska infödingarna verkar ha varit ett arameiskt modersmål. Det kan inte fastställas om de judiska prästerna talade hebreiska sinsemellan.

Cicero är utan tvekan den mest intelligenta och rättvisa statsmannen i den romerska republiken. I en värld av fullständig korruption och lösdriveri är han ensam med Cato, mot vilken inga anklagelser om mutor eller tjänstefel har riktats. Hans skrifter bevisar omfattningen av hans intellektuella förmågor och resonemang. Bland hundratals konsuler och praetorer är han den enda konsuln som återvände från Kilikien med ett hedervärt meritlista. Cicero är en upphöjd politisk tänkare, rättvis och ärlig. Han är mycket objektiv i förhållande till främmande nationer. Han skrev om grekernas lättsinnighet, om lydiernas slaviskhet, men kallade aldrig någon av dem för Bornes fiender. Det är bara judarna som han gång på gång kallar "våra fiender". *Sequitur auri ilia invidia Iudaici.*

Nästa sak är anklagelsen om det judiska guldet ... *Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret. – När* det gäller guld som exporteras till Jerusalem av judar från Italien och från alla våra provinser. . . . *Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit.—Men* att motstå denna barbariska vidskepelse var en handling av värdighet, att fördöma den stora mängden judar när de ofta var som mest okända judar. församlingar, som hålls till försvar av republikens intressen.

··· *Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta.*— Judarnas, våra fienders, religiösa trosbekännelse var inte ett hinder. . . etc., etc.

Denna tal av Cicero är förmodligen ett av de vackraste och mest patriotiska verken på latin; under de senaste femtio åren har det dock av uppenbara skäl inte funnits någon skolutgåva av det för de offentliga skolorna och universiteten i detta land. Inte heller har det funnits någon utgåva av Tacitus *historieböcker* av samma anledning. Tacitus (Annalium.il.85) nämner att senaten under kejsar Tiberius utfärdade ett dekret som förbjöd egyptisk och judisk gudstjänst och utvisade 4 000 judiska frigivna från Rom till Sardinien, och resten skulle omedelbart lämna Rom.

Tacitus konstaterar faktiskt i ett avsnitt att under den mest framgångsrika perioden av det judiska kungariket (århundradet f.Kr. och fram till Jerusalems förstörelse av Titus år 70 e.Kr.) dyrkade judarna ett åsnehuvud i sitt tempel. (Tacitus: Historiarum V. 2-5).

Horatius och Juvenal har mycket annat att säga om dem. Konstantin, så kallad den store, begick den fasansfulla händelsen att tillåta kanoniseringen av Gamla testamentet vid det första kyrkomötet i Nicea år 325 e.Kr. I ungefär en eller två generationer blev judar mycket populära i hela kristenheten som profeternas söner. Men knappt ett sekel gick (dvs. från början av femte århundradet) innan massor av dem beordrades att lämna Konstantinopel och Alexandria.

Det råder föga tvivel om att judarna, i syfte att hämnas på 'kristenheten',

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

spelade en betydande roll i att organisera islams rörelse. Ändå är det högst märkligt att trots de tjänster som judarna utförde, så utlöste de första kaliferna fruktansvärd fanatism på dem.
Som "Bokens folk" tvingade araber aldrig kristna att anta islam, förutom en formell inbjudan. Men fram till de abbasidiska kaliferna (850 e.Kr.) erkände islam inte judar som monoteistiska.
Hela judarsamhällen i Levanten tvingades till konvertering, och männen drevs in i de islamiska arméernas främsta leden.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Den muslimska världen och Palestina av A. Yusuf Ali

Den brittiska politiken i Palestina under förra kriget har varit ett ständigt problem i relationerna mellan Storbritannien och den muslimska världen. De missförstånd som den skapade var illa nog på 1920-talet – på 1930-talet har den hetta som de har genererat varit så enorm att det finns risk för en explosion. Och under detta nådens år 1938 har världssituationen försämrats så snabbt att ingen har råd att ignorera Palestina som en viktig faktor för den framtida freden i världen. De brittiska myndigheterna har på ett vagt sätt insett sin omöjliga situation och har inom två år skickat ut två kommissioner för att hjälpa dem att lösa problemet. Vad de inte har insett är styrkan i muslimska känslor och de obestridliga grunder som dessa känslor bygger på.

Det är inte sant att det bara är de arabiska länderna som är intresserade av frågan. Varje vecka publicerar indiska tidningar nyheter om möten på olika platser i landet där man uttrycker sympati med araberna och ber Storbritannien att ändra sin politik i Palestina.

Inte bara muslimerna, utan även hinduerna, är intresserade av frågan. Mer än en Palestinadag har firats, då starka tal har hållits. Hijrat (frivillig exil) och bristande samarbete med regeringen har föreslagits som sätt att sätta press på myndigheterna. Javamuslimerna under nederländsk suveränitet har visat samma stora intresse och har orsakat stor förlägenhet för sin regering. I de franska muslimska kolonierna bidrar Palestina-känslan väsentligt till de mycket komplicerade problem som den franska kolonialpolitiken har att möta. Och det är bara naturligt att känslan av sympati med sina arabiska bröder och av indignation mot det förtryck och den orättvisa som utövas i Palestina får ett starkt uttryck i arabländerna själva.

Prins Saiful Islam av Jemen uttryckte offentligt sina och sitt folks djupa känslor vid möten i London tillsammans med sin kröningsdelegation 1937. Vid en mottagning där olika medlemmar av den diplomatiska kåren deltog sa han: ”Alla muslimer i världen sympatiserar med araberna i Palestina och kommer inte att vila förrän Palestinafrågan är löst utan att det påverkar arabernas medborgerliga rättigheter.” Och Jemen har inte varit tyst sedan dess, utan har gjort olika ansträngningar för att föreslå en lösning.

Irak har varit ännu mer ihärdig. Iraks nuvarande premiärminister har gjort uttalanden som har kritiserats på vissa håll som "flammande indiskretioner". Om det var indiskretioner, var de åtminstone inspirerade av en genuin oro för att den brittiska opinionen inte skulle vilseledas till ytterligare misstag i Palestina. Man tror att hans senaste besök (hösten 1938) i London huvudsakligen hade till syfte att presentera någon rimlig lösning på Palestinafrågan, och var ett svar på den mycket starka känsla i frågan som finns bland hans eget folk i Bagdad. Transjordanien, som granne och i vissa avseenden en del av samma geografiska område, är naturligtvis djupt intresserad. Kung Abdul Aziz Ibn-Saud av Saudiarabien har hittills bibehållit en diplomatisk tystnad, men hans undersåtar, den ivrige Ikwan, är kanske bland de viktigaste av de arabiska grupper som följer händelserna i Palestina med mer än platoniskt intresse.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Syrien befinner sig mitt i födseln av sin nya frihet som en suverän arabisk stat, och den arabiska synen på Palestina är ingenstans en mer levande fråga än i Damaskus. Historiskt och geografiskt är Palestina en del av Syrien och det palestinska upproret har den hjärtligaste sympati och det största stödet i den framväxande syriska republiken. Stormuftin av Jerusalem är flykting i en av Syriens delstater – Damaskus har varit och är ett av de viktigaste centra för stöd till den palestinska arabiska saken. Mer än en internationell muslimsk kongress har hållits i Bludan (nära Damaskus). Den senaste av sådana kongresser hölls i Kairo i oktober 1938. Den besöktes av muslimska ledamöter av lagstiftande församlingar från olika länder. Den lovade sig att försvara Palestina, upprätta en nationell regering i landet och överge den opraktiska idén om ett judiskt nationellt hem i Palestina. Ett internationellt möte för kvinnliga anhängare av den arabiska saken i Palestina hölls i Kairo under ledning av Mme. Sharawy, omedelbart efter den parlamentariska kongressen. Egyptierna, både folket och deras religiösa och parlamentariska ledare, stöder helhjärtat detta mål. Och Egypten är det intellektuella centrumet i den arabisktalande världen.

Således har vi praktiskt taget den muslimska världens enhälliga röst i att motstå de judiska ambitionerna i Palestina. De kristna i arabländerna är också helt eniga med sina muslimska bröder i denna fråga. Det är ingen överdrift att säga att hela Främre Orienten är upprörd i denna fråga, och hela den muslimska världen sympatiserar och samarbetar.

Dessa stater växer gradvis i makt och betydelse. Deras ambition är att bilda ett kompakt *block,* och ett antal fördrag har förhandlats fram för att främja detta mål. Iran och Turkiet har anslutit sig till några av dessa fördrag. Är det värt att alienera sådana viktiga delar av befolkningen i Västasien och Nordafrika för att genomföra Balfourdeklarationen, som i sig var oförenlig med löften som gavs till araberna? Om judiska krav ska uppfyllas skulle de faktiskt bryta mot en väsentlig del av själva Balfourdeklarationen, för herr Balfours brev till Lord Rothschild, publicerat den 2 november 1917, innehöll följande kursiverade ord:—

> *"Vi ser med välvilja på upprättandet av ett nationellt hem för det judiska folket i Palestina och kommer att göra vårt bästa för att underlätta detta mål,* med det klart underförstått att ingenting får göras som kan 'skada de medborgerliga och religiösa rättigheterna för befintliga icke-judiska samhällen i Palestina'."

Deklarationen var tvetydig och oförenlig med brittisk god tro gentemot araberna. Den har visat sig vara ogenomförbar i praktiken och har skadat brittisk prestige i den muslimska världen i hög grad. Den är ett ständigt återkommande sår i världspolitiken just nu och kommer sannolikt att bli en fruktbar orsak till mycket oro och oro i framtiden. Englands fiender finner där ett lovande fält för sin propaganda och kommer sannolikt inte att missa sina möjligheter i en tid av kris eller fara. Säkert skulle en intelligent och välinformerad opinion starkt uttala sig emot en sådan farsartad politik.

Hittills har vi endast behandlat politiska frågor. Låt oss undersöka frågan som en rättvisefråga. Jerusalem och det heliga landet är inte bara heliga för judarna; de är ännu mer heliga för kristna och muslimer. Den centrala händelsen i kristendomens grundande utspelade sig i det landet. *Urasjid al Aqsa* nämns uttryckligen som en helig plats i Koranen (xvii. 1, 5 och 7). I 1 868 år, ända sedan templets förstörelse av Titus år 70 *e.Kr.,* har judarna drivits ut ur landet. I 2 500 år (sedan den babyloniska fångenskapen)

Judar har inte haft någon högsta makt i landet. Under de ungefär sex århundradena (från Josuas tid, 1254 f.Kr., till Nebukadnessars intagande av Jerusalem, 587 *f.Kr.)* försökte de styra en blandad befolkning.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

befolkningen, men var splittrade sinsemellan. Deras verkliga makt varade knappt två generationer, nämligen under Davids och Salomos regeringstid (1055 till 977 *f.Kr.).* De bildade aldrig någon majoritet i befolkningen, som bestod av filistéer (efter vilka Palestina är uppkallat) och olika arabiska stammar, såsom edoméer, amalekiter, moabiter etc. Judarna har bara varit i landet i ny och nej, och endast som en minoritet.

Är det rättvist, under dessa omständigheter, att tala om Palestina som ett judiskt land? Det är mer korrekt att det påstås vara en del av Jazirat-ut Arab, den arabiska ön som nästan omges av Medelhavet, Röda havet, Arabiska havet, Persiska viken och Eufrat-Tigrisdalen.
Ekonomiskt sett kan Arabien, om det någonsin kommer till sin rätt, bara försörja sig med de bördiga kustområden som omsluter dess sandöknar. Juridiskt sett gör inte det mandat som Storbritannien har över Palestina Palestina till brittiskt territorium, och ger inte Storbritannien rätt att förfoga över landet som det vill. Hon är förvaltare för en "självständig nation", och hennes funktion är att "ge administrativ rådgivning och bistånd", inte att ge bort en del av sitt territorium till utlänningar eller behålla det för sig själv. Nationernas förbunds förbund (artikel 22) säger med hänvisning till Palestina och Syrien: "Vissa samhällen som tidigare tillhörde det turkiska imperiet har nått ett utvecklingsstadium där deras existens som oberoende nationer kan erkännas provisoriskt, med förbehåll för att administrativ rådgivning och bistånd ges av en mandatmakt tills de kan stå ensamma. Dessa samhällens önskemål måste vara en huvudsaklig faktor vid valet av mandatmakt."

Den enhälliga önskan från majoriteten av den ursprungliga befolkningen i Palestinas befolkning, dvs. nästan alla utom det nyligen introducerade främmande elementet, är att de ska förklaras som en suverän oberoende nation. De har utsatts för enorma uppoffringar och utgjutit sitt blod fritt i kampen för detta mål. Den enda hedervärda vägen som återstår för Storbritannien är därför:

Att överge mandatet;

Att överlämna territoriet till folket som en suverän nation, med en konstitution utformad av folket själva;

Att förbjuda all framtida judisk invandring;

Att ingå ett fördrag med den nya staten för ett rimligt skydd av den judiska minoritet som väljer att förbli lojala medlemmar av staten och lyda dess lagar, med sådana skyddsåtgärder för lokalt självstyre som kan överenskommas, enligt principen att *factum vale quod fieri non debuit (factum vale quod fieri non debuit);*

Att tillåta fritt val av utträde för dem som inte vill inkorporeras i staten.

Någon sådan ordning kommer att skapa framtida fred och utveckling och äntligen skipa rättvisa åt de trakasserade araberna. Detta skulle vara bland de sista av de uppenbara orättvisor som begicks genom Versaillesfördraget och som skulle åtgärdas utifrån principer om rättvisa, gott samvete och en rimlig eftergift av de faktiska omständigheterna i situationen.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Fascism och dialektik
av A. Raven Thomson

Fascismens oavbrutna framsteg i Europa tycks tyda på existensen av en ny historisk process, som inte kan förnekas, utan marscherar mot sitt oundvikliga slut.

Marxister, som trodde att de hade ärvt en perfekt förklaring till historiska framsteg från profeten Karl, är nu helt vilse när det gäller att förklara detta oväntade bakslag, som orsakar kaos i deras strategiska plan just i det ögonblick då segern verkade inom proletariatets räckhåll. Det är mycket väl som att kalla fascismen för "det organiserade uttrycket för kapitalisternas beslutsamhet att inte hålla sig till någonting för att behålla makten", vilket John Strachey gör; men detta förklarar inte det egenmäktiga sätt på vilket fascistiska ledare behandlar de största kapitalisterna, inte heller deras fullständiga underordning av ekonomisk frihet under nationens välfärd.

Låt oss undersöka det marxistiska systemet, "Den materialistiska historietolkningen", för att se var det har gått fel. Först och främst måste vi återgå till Hegel, för som Lenin kommenterade: "Marx är obegriplig utan Hegel." Nu var Hegel sannerligen inte materialist; tvärtom var han idealist. Han trodde att universum var enbart ande, eller mer korrekt, enbart "idé". Detta tilltalade inte juden Karl Marx; men i sin förklaring av fenomen uppfann Hegel ett system som kallades "Dialektiken" vilket hade en oerhörd dragningskraft på Marx subtila sinne.

Hegels koncept om "universumet" var en häpnadsväckande ansträngning av det mänskliga intellektet, kanske mänsklighetens största mentala bedrift. Han såg ett häpnadsväckande skådespel av en allomfattande "idé" engagerad i en oändlig process av självkännedom. I denna process var alla fenomen, inklusive mänsklighetens egen existens, delar i en omfattande och komplicerad "dialektik" eller argumentation, genom vilken "idén" stridde med sig själv i jakten på den ultimata sanningen, eller mer korrekt, "självkännedom". Han uppfattade processen som den upprepade postuleringen av någon "tes" eller aspekt av sanningen, ungefär som en vetenskapsman postulerar en teori för att förklara kemiska eller fysikaliska fakta.

Eftersom denna tes i själva verket inte omfattade hela sanningen, skulle den framtvinga en "antites", eller ett motsatt koncept, som sedan skulle inleda en "dialektisk" kamp med det ofullständiga antagandet om "tesen". Ungefär som motståndarna till en vetenskaplig teori kommer att samla argumenten mot den.

Så småningom skulle ur denna dialektik framträda en "syntes", inklusive aspekter av både tes och antites i en närmare uppskattning av sanningen. Eftersom denna syntes då skulle bilda en ny, men fortfarande ofullständig, tes, skulle den provocera fram en ytterligare dialektisk kamp, en ytterligare syntes, och så vidare, i en progressiv strävan efter ultimat kunskap. Återigen är parallellen med den vetenskapliga forskningens framsteg nära. Mycket naturligt höll Hegel människan, och särskilt den organiserade, civiliserade staten, i högsta aktning som det mest avancerade instrumentet i idéns dialektiska fulländning. Detta är ursprunget till den ganska missuppfattade uppfattningen att Hegel förespråkade dyrkan av staten. Hegel var faktiskt panteist; kanske den mest intensiva monoteisten som någonsin känts till mänskligheten.

MARX OCH DIALEKTIKEN

Marx hade föga av Hegels intellektuella kapacitet, vars system endast skisseras i de grövsta

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

formen ovan, men han fastnade för den dialektiska processen som en förklaring till och rättfärdigande för klasskriget. Marx delade Hegels uppskattning för människan och den organiserade staten och var särskilt intresserad av samhällets utveckling under den dialektiska processen. Han såg samhället som ett produktionsinstrument, inte som Hegel som ett kunskapsinstrument, och betraktade "arbetarna" som den enda delen av samhället som hade rätt till respekt, och fördömde ofullkomligheten i ett samhälle som gav makt och prestige till parasiter och icke-producenter.

Den marxistiska "materialistiska historietolkningen" är baserad på den dialektiska kampen mellan samhällsklasser med det slutgiltiga målet att fullända det klasslösa samhället där alla ska "arbeta", det vill säga alla vara engagerade i produktionsprocessen. Även om detta marxistiska system inte når upp till det sublima universella begreppet i hegeliansk filosofi, kan det ändå inte undgå att göra anspråk på sympatisk uppmärksamhet från alla realister som förkastar både idealism och materialism som fullständiga existensfilosofier. Vi kanske inte delar den marxistiska fördomen till förmån för materiella producenter, och kan fortfarande behålla en hedrad plats för sanningssökarna, vare sig det är genom konst, vetenskap eller religion, men vi gör uppror mot samhällets dominans av någon sektionsklass, särskilt om den klassen varken bidrar till kunskap om sanning eller produktion av rikedom.

UTVIKLINGEN AV CIVILISATIONEN

Oavsett vår syn på den hegelianska filosofins yttersta sanning, kan det inte förnekas att den hegelianska "triaden" av tes, antites och syntes faktiskt bildar en grundläggande rytm för existens både i naturen och i samhället. Från proton och elektron som kombineras för att bilda en atom till man och hustru som kombineras för att bilda en familj, återfinns samma grundläggande triadiska bas. I samhället gäller samma lag i en fortsatt dynamisk process, som Marx utan tvekan med rätta hävdade skulle sluta i det fulländade klasslösa samhället. Låt oss följa denna process genom utvecklingen av den europeiska civilisationen.

Det moderna Europa har sitt avlägsna ursprung i barbarhordernas inverkan på Romarriket. Vilket mer perfekt exempel på den dialektiska processen kan ges? Tesen om den romerska civilisationen, artificiell, materialistisk och dekadent, utmanades av sin antites, den tyska barbarismen, naturlig, idealistisk och viril. Resultatet blev en nästan perfekt syntes, efter en bitter dialektisk kamp av erövring, återerövring, förslavning och vandalism, när det feodala systemet reste sig på Roms ruiner, lett av barbarledare som ändå fortfarande bar de traditionella titlarna från det kejserliga Rom, dux (hertig), comes (greve), imperator (kejsare) och så vidare, härskande över länsmän, men nyligen frigivna från tjänstgöring i de romerska villorna.

Detta feodala system vilade helt på militär makt som skyddade med svärd i utbyte mot militär tjänstgöring till överherren. Mycket naturligt, i en dialektisk process (fullständigt ignorerad av Marx), provocerade militärmakten dess fullständiga antites-andliga makt. Den feodala baronens makt utmanades av prästens makt, och medeltiden präglades av den stora kampen mellan kyrka och stat; som kulminerade i rivaliteten mellan påven och kejsaren som slutade vid Canossa med påvedömets triumf, och den fantastiska syntesen av militär och andlig makt under korstågen.

Påvens överhöghet, centraliserad i Italien, blev emellertid outhärdlig för den provinsiella adeln, som så småningom bröt Roms makt i reformationen och grundade Europas oberoende stater, vilket bröt upp kristenhetens tidigare enhet. En annan syntes följde när adelsmän och präster förenade sig i tjänst för absolut monarki. Det spelar ingen roll om

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Detta uppnåddes genom Henrik VIII:s skoningslösa metoder, eller Ludvig XIV:s finess, som gjorde en kardinal till sin ledande statsminister: i både protestantiska och katolska nationer avslutade monarkins syntes den dialektiska kampen om världslig och andlig makt.

Monarkin var emellertid bara skölden och rättfärdigandet för födelseprivilegier och prästerskapsprivilegier, det aristokratiska privilegium som Karl Marx felaktigt kallar "feodalt". Det är nu äntligen som vi träder in i den korta historiska period som ensam intresserar marxisterna, den period då materialistiska motiv börjar dominera över idealistiska motiv, och klassherravälde börjar märkas. Oundvikligen förbittrade och gjorde folket uppror mot aristokratiska anspråk, och det stora upproret, den franska revolutionen, det "galna året" 1848, var bara händelser i en enorm dialektisk kamp som slutade med att aristokratin störtades. Ändå avslutade syntesens obarmhärtiga logik bara ett privilegium för att börja ett annat, ännu värre än tidigare. Plånbokstolta borgare ersatte godsaristokratin. Födelseprivilegier gav vika för rikedomens privilegier.

Aristokratin gav plats åt plutokrati.

KAPITALISM

Så kom kapitalismen, och den nya dialektiken i klasskriget mellan de privilegierade egendomsägarna och det berövade proletariatet av arbetare och bönder som svängde sin symboliska hammare och skära. Liksom den feodala godsägaren förlitade sig industrikapitalisten på ren makt för att upprätthålla sin position, och liksom den feodala godsägaren möttes han av en vädjan till högern från sina arbetare, som motsatte sig deras negativa motstånd mot hans positiva makt. Fackföreningarna förenade arbetarna och utvecklade sin strejkrätt och rätt att hålla inne sitt arbete som ett kraftfullt försvarsvapen.
Organisering var en viktig del av denna operation, och omfattande fackföreningsrörelser tog form i alla västvärldens nationer.

Industrikapitalisterna svarade genom att bygga sina egna stora truster och föreningar, som snart sträckte sig långt bortom nationella gränser till internationella federationer sammanlänkade av de yttersta kapitalistiska överherrarna inom internationell finans. Samtidigt utvidgade även arbetarna sina fackföreningar till allt större organisationer, sökte sina internationella anknytningar och vände sig så småningom till Moskva och Stalin för att få ledningen i världsrevolutionen. Så växte de rivaliserande organisationerna inom internationell finans och internationell socialism fram, som uppställde sig för vad marxisterna innerligt hoppades skulle bli den slutgiltiga kampen för det sociala millenniet. En märklig parallell, sannerligen, till den internationella organisationen av feodala Europa under kejsare och påve under vad många miljoner på den tiden föreställde sig var ett religiöst millennium.

Varför har detta årtusende outhärdligt undanhållits? Produktionskraften har utökats oerhört tack vare de vetenskapliga uppfinningarna och tekniska framstegen under senare år, och ändå är levnadsstandarden för folkmassorna fortfarande låg och de sociala förhållandena bedrövliga.
Samtidigt innebär ökad produktionseffektivitet bara skapandet av en enorm armé av arbetslösa. Hur ska detta förklaras? Varför hänger den sociala revolutionen i brand?

MAKTENS PRIVILEGIUM

Förklaringen är att maktorganisationer medför sin egen korruption. Utvecklingen av gigantiska fackföreningar ger ledarna för dessa organisationer enorm makt.
De blir sedan ovilliga att riskera sina organisationer i kulmen av klasskriget för att skapa en klasslös stat, där sådana organisationer kommer att förlora sitt huvudsakliga rättfärdigande. Handel

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Fackliga chefer som förvaltar miljontals män, lika mycket som monopolkapitalister som förvaltar miljontals pengar, har ett egenintresse av att upprätthålla ett system som ger dem stor personlig makt.

Så har vi en ny och korrupt syntes. Finansiärer och fackföreningstjänstemän sluter vapenvila, och ingår senare till och med allianser för att försvara det system som är så fördelaktigt för båda. Det första sveket kom när fackföreningsledaren Ben Turner träffade den internationella judiske finansmannen Alfred Mond (senare Lord Melchett) och undertecknade det ökända Mond-Turner-avtalet som förkastade strejkvapnet. Det andra och allvarligare sveket har kommit mer nyligen när fackföreningsrörelsens chefer och världskapitalismens finansiärer gick samman för att "försvara demokratin" och "bevara friheten". Internationalism som först söks som ett medel för utökad organisering för klasskriget blir ett mål i sig, något som arbetarna måste vara beredda att offra löner, villkor och själva livet för. Så kommer vädjanden om Abessinien och Tjeckoslovakien, Kina och Spanien, medan arbetslöshet och elände ökar på hemmaplan.

Vad är allt detta annat än den gamla välbekanta kampen för att bevara privilegier – den här gången maktens privilegier? Sådan är den bedrövliga slutsatsen av den marxistiska klasskriget i västvärlden. Födelseprivilegier gav plats åt rikedomens privilegier: båda böjer sig nu för maktens privilegier som innehas av människors och pengarnas chefer.

DEN KLASSLÖSA REVOLUTIONEN

Den dialektiska processen slutar dock inte där. Man kan inte ropa "Stopp" mer till historien än till tidvattnet. Tesen om monopolprivilegier framkallar oundvikligen dess antites, och denna antites är den massfolkliga rörelsen för alla klasser som lider under finansiell och facklig tyranni. Äntligen framträder hoppet om en verklig "klasslös" stat, ty antitesen till "bossstyret" är den "klasslösa" revolutionen. Alla klassprivilegier har nu likviderats. Ett fåtal män ensamma besitter den makt som tilldelats dem av miljontals arbetare eller miljontals aktier, och utövar idag den makten för att upprätthålla det system som ger dem den. Mot dessa män reser sig den klasslösa revolutionens tidvatten.

Det är knappast förvånande att denna nya revolutionära kraft skulle anta en nationell form.
Patriotism ensamt har alltid varit den känsla som har förenat alla klasser i samhället i gemensam handling. Det är alltså till patriotismen som alla klasser vänder sig för att befria sig från en tyranni som utövas antingen av utlänningar själva (för det mesta judar) eller av män som har bundit sig åt en internationell syn.

Så är det att fascismen spelar sin roll i samhällets dialektiska utveckling. Den revolutionära rörelsen under 1900-talet är lika sant en del av den historiska processen, som alltid den demokratiska rörelsen under 1700-talet eller den proletära rörelsen under 1800-talet. Faktum är att nästa syntes redan gör sig påmind. Oansvarig maktutövning har provocerat fram folkligt uppror. Man kan förvänta sig att detta uppror skulle ta en anarkisk form i indignerat förkastande av personlig makt. Ändå, som svar på den oundvikliga synteslagen, griper folkligt uppror makten som sitt enda sätt att besegra tyranniet. Fascismens princip är den ansvarsfulla maktutövningen av den folkliga nationella ledaren som av folket anförtrotts befogenheten att agera i deras namn. Oansvarig makt som utmanas av nationellt uppror skapar den sanna syntesen av nationell auktoritet som ansvarar för att använda sin makt gentemot nationen.

SLUTET PÅ KAMPEN?

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Det återstår bara att diskutera huruvida fascismens klasslösa revolution avslutar den sociala processen och fulländar den klasslösa staten. Detta måste till stor del förbli en fråga för framtiden. Man kan hoppas att dialektiken nu kan gå bortom nationen till fulländning av världsordningen, eller höja sig över det politiska till den kulturella sfären. I vilket fall som helst skulle det verka logiskt att förvänta sig att en klasslös revolution har en mycket bättre chans att skapa en klasslös stat än en avsiktlig klassrevolution som kommunismen, som har producerat en stat i Sovjetryssland som fortfarande är starkt bekymrad över klassrivalitet och snabbt skapar sin egen byråkratiska tyranni av en mycket renad kommunistisk minoritet.

Det är också betydelsefullt att varje fascistisk stat har varit intensivt angelägen om att etablera en organisk samhällsstruktur och underordna alla artificiella klasskillnader till nationell tjänstgöring.
Detta tyder säkerligen på att den klasslösa revolutionen leder till grundandet av den klasslösa staten, och därmed till slutet på kampen för klassprivilegier, vilket Marx fördömde. Det är mycket möjligt att den nationella revolutionen kommer att uppnå det som den marxistiska internationella revolutionen inte har lyckats åstadkomma.

I vilket fall som helst söker ingen fascist ett judiskt "årtusende" där kampen ska upphöra och stagnation följa. Tillräckligt för oss att vi måste ta itu med vår tids ondska och delta i den historiska process som ännu kommer att förnya en tid sjunken i smutsig materialism. Klasskamp är ett symptom på materiell självviskhet. Medeltida Europa kände till andra mål och högre ideal. Låt oss avsluta klasskampen så att västerländsk människa kan vända sina ögon mot ädlare saker. Vi hyllar dessa framtida strider, de större konflikter som ännu inte har kommit.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

De arvlösa från jorden av Francis Mcevoy

THÄR är så många av oss som, liksom ni, brittiska bönder, är födda och uppvuxna i det öppna landskapet, och som, innan de drevs av den moderna kapitalismens förödande tyranni att söka sitt levebröd i de sterila städerna, kände glädjen i att vakna varje morgon i ren luft till fåglarnas sång, eller vindens röst i träden, till solens glöd, frostens svidande eller regnets mjuka smattrande mot gräset. Vi älskade naturen i alla dess sinnesstämningar och under alla dess årstider, för vi var en del av den. Vi levde liv i största enkelhet och därför av djupaste tillfredsställelse. Den bästa av alla Guds gåvor till mänskligheten, robust hälsa och sinnesfrid, var vår, för vi bröt inte mot någon lag, mänsklig eller gudomlig. Vi begärde så lite av livet – bara att arbeta för en blygsam avkastning och därigenom få tillräckligt för att leva på våra fäders land.

Men de svarta dagarna kom över jordbruksmarkerna. Vi förstördes av systemet som tränger in britternas folk i kontor och fabriker och lämnar jordbruket till utlänningarna. Brittiska tillverkade produkter för importerade livsmedel.

Oavsett hur mycket ett sådant system skadar människorna, fysiskt, intellektuellt, moraliskt eller utsätter dem för faran av hungersnöd i krigstid, är det ett "lönsamt förslag" – för vissa.

Och så kom vi till de stora städerna, till ekonomiskt slaveri. Vi blev kontorister, fabriksarbetare, butiksbiträden, tappade solbränna i ansiktena och levde det oroliga, själlösa livet som löneslav. Vi fick höra att vi skulle vara tacksamma, och om nödvändigt kämpa, för de välsignelser som demokratin öste över oss. En demokrati som förkroppsligar girighet, materialism, trivialiteter och kommersiellt utnyttjande av varje mänskligt behov och instinkt. En förhärdning av mänskligheten hittills okänd i historien, utanför Sovjetryssland. Länge leve den "lille mannen", standardiserad som en massproducerad bil, svärmen av "Babbits" från servicelägenheterna och förorterna, propaganderade, utnyttjade och brutaliserade, i "detta vårt England"!

Det är sant att alla ännu inte har lämnat landet, men hur länge kan den hårt prövade kvarlevan fortsätta kampen mot en ekonomisk ordning som i grunden är fientlig, som utkämpar inbördeskriget mellan fabriker och bondgårdar? Bönder i England, vår jord är exportkapitalismens slav, som lägger hela sin tyngdpunkt på städerna, industrialisering och urbanisering.

Vad kan det erbjuda er annat än tillfälliga lindringar för att stilla skriket från ert krympande antal och för att vinna tributen från era vilseledda röster? Ni har fått höra att något kommer att göras för er; en försäkran av förmodligen lika mycket värde som slagordet "hem lämpliga för hjältar" i det föraktliga minnet. När ni har bevisat dess meningslöshet, låt det då, i namn av er brittiska manlighet och traditioner, vara för sista gången. Brittiska unionen har en politik som kommer att rädda er och Storbritannien, och göra det möjligt för alla som önskar det, och de kommer att vara legion, att återvända till sina fäders land. Ni har utan tvekan hört och läst mycket till vår vanära, men har ni aldrig tänkt på att det kan finnas en anledning till detta - att vi kan utmana intressen som inte är era, inte våra, eller folkmassens? Är hela denna nedvärderande kampanj så oerhört ointresserad, tror ni? Kommer ni längre att få höra precis vad ni kan, eller inte kan, gilla, att ha era politiska åsikter viljemässigt begränsade till de "gamla gängens" humbug? Bedöm själva vår policy, hur den påverkar er, utan några förrädiska påminnelser från pennypressen. ******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Ni kommer att upptäcka att vi är ivriga nationalister, helt hängivna Storbritanniens jords välfärd. Även industrin kommer att blomstra, för den kommer att få stöd av de pengar som nu finansierar utlänningen, men inte på bekostnad av jordbruket. Det kommer att finnas en rättvis och hälsosam balans, i stället för dagens ensidiga antisociala ekonomi.

Vi landsförvisade älskar jorden lika mycket som någon av er. Det är falskt att säga att vi sikta på tyranni. Vi kunde inte, ens om vi ville, tyrannisera över Storbritanniens folk.

Landsbygdens död förebådar nationens död, ty ur jorden uppstår allt liv, fysiskt och andligt. Ni, som instinktivt förstår dessa sanningar, måste veta att vi inte är vilseledda, som pryder dem på våra fanor.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Företagsekonomi
av A. Raven Thomson

En Ett STORT problem har skapats för den moderna världen genom det nuvarande ekonomiska systemets kollaps. Vi kan inte längre tolerera ett system som dömer de flesta av oss till fattigdom mitt i det största överflöd mänskligheten någonsin skådat, som berövar miljontals människor rätten att försörja sig och för allt närmare krigsfaran i den internationella kampen om krympande världsmarknader. Vad är orsaken till detta universella sammanbrott? Var har vi gjort fel?

Innan vi helt kan förstå orsaken till problemet måste vi betrakta det organiserade samhällets trefaldiga natur enligt följande: —

- En centralregering med befogenhet att planera och styra det nationella livet.
- Ett antal sociala grupper med olika syften och intressen.
- En massa individer utrustade med initiativförmåga och företagsamhet.

Den klassiska ekonomiska teorin från 1800-talet handlade nästan uteslutande om den tredje och minst organiserade aspekten av samhället, och ogillade antingen statlig eller gruppinblandning i ekonomiska angelägenheter. I tidigare tider av relativ knapphet kan det ha funnits en viss rättfärdigande för denna uppfattning, eftersom individens initiativ och företagsamhet då var av avgörande betydelse för att utveckla latenta produktionskrafter och främja tekniska uppfinningar. Det är uppenbart att individen skulle utveckla sin initiativ- och företagsamhetskraft på bästa sätt, om han beviljades största möjliga ekonomiska frihet, och det är just detta som ekonomerna i Manchesterskolan krävde när de förespråkade "laissez faire" och frihandel.

Oavsett fördelarna med ekonomisk frihet för att lösa problemet med knapphet, har den emellertid blivit ett positivt hot mot den sociala välfärden i en gryende tid av överflöd. Det finns ingen anledning att fördöma klassisk ekonomisk teori som sådan, men vi måste inse att det inte kan finnas några absoluta "lagar" inom ekonomin oberoende av social organisation. Det individualistiska systemet var utan tvekan mycket nödvändigt i en tid av knapphet, och vi måste tacka Manchesterskolan för att ha löst produktionsproblemet, men tiden har nu kommit för ett nytt ekonomiskt system i linje med behoven i en ny tidsålder. Individuellt företagande uppmuntrat av fullständig frihet att utnyttja har satt stopp för knapphet, men är helt oförmöget att fördela det överflöd det har skapat till folket som helhet. Produktion är i sin natur en individuell eller högst en gruppprocess: distribution, å andra sidan, är baserad på hela samhällets behov och kan uppenbarligen inte lyckas utan en stor del av medveten social planering.

SOCIALISM OCH KLASKRIGET

Eftersom individualismen nu har passerat sin användbarhetstid och blivit en verklig fara för ekonomiska framsteg, har tiden kommit att rikta fokus för ekonomiska intressen mot den sociala gruppen, om inte mot nationen som helhet. Hittills har de som mest kraftfullt har angripit det nuvarande systemet och anammat kollektiva termer som "socialist" eller "kommunist" aldrig riktigt...

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

höjt sig över gruppöverväganden. Trots deras storslagna anspråk på att "nationalisera" produktionsmedlen ligger själva grunden för socialistisk och kommunistisk dragningskraft i överdriften av klassdifferentiering och insisterandet på "klasskriget". En sådan klassmedveten doktrin tillhör uppenbarligen den sociala gruppens sfär och misslyckas med att leda till någon uppskattning av hela samhället som en levande organisk enhet. Faktum är att den betoning som socialisten lägger på internationalism, och hans förnekelse av patriotism, bekräftar hans oförmåga att förstå de fulla innebörden av social organisation, som borde höja sig långt över klassöverväganden för att förverkliga ett nationellt syfte. Den slutgiltiga "reductio ad absurdum" nås när den sovjetiska regimen i Ryssland hävdar att den är "proletariatets diktatur", eftersom detta skulle innebära en grupps permanenta och medvetna övertag över det nationella livet.

I själva verket blir klasskriget en ren absurditet i en överflödstid, för vilket syfte kan det finnas med en kamp mellan klasserna när det finns gott om pengar åt alla? Klasskriget är varken mer eller mindre än en ohygglig kvarleva från knapphetens tidsålder, som bara kan dröja sig kvar in i vår tid på grund av ineffektiviteten i vårt nuvarande ekonomiska system. Lös fördelningsproblemet och klasskriget är över. I vilket fall som helst är uppdelningen av samhället i stridande klasser till stor del en artificiell uppfinning av Karl Marx, för differentieringen av ägande och utsugna klasser blir allt svårare, i takt med att det moderna livet blir mer och mer komplext.

Karl Marx hade ingen uppfattning om de stora aktiebolagen som spred ägandet över ett enormt antal människor som normalt försörjer sig inom industrin; inte heller förutsåg han det stora antalet organisatörer och ingenjörer, experter och tekniker som skulle hamna mellan arbetsgivare och arbetare genom den moderna industrins utveckling.

Även om vi accepterar samhällets uppdelning i arbetsgivare och arbetare, följer det dock inte nödvändigtvis att deras intressen står i motsättning. Det är sant att både arbetsgivare och arbetare betraktar sig själva som motsatta arméer med motstridiga intressen, men detta uppstår ur en oförmåga att förstå fördelarna med kollektiv organisation för båda parter. I varje enskilt företag är det uppenbart att arbetsgivarens och arbetarnas intressen står i motsättning, och att om arbetarna kräver för höga löner kommer det inte att finnas någon vinst kvar för arbetsgivaren, medan om arbetsgivaren kan tvinga ner lönerna kommer han att åtnjuta en högre vinst. Det följer dock inte att arbetsgivare och arbetare som helhet därför kan gynna sin egen klass på den andras bekostnad. I en överflödstid, som i nutid, går faktiskt arbetarnas och arbetsgivarnas intressen hand i hand. Det är uppenbart att den moderna industrin behöver stora och växande marknader. Försöket att hitta dessa i den illusorisk internationella handeln har misslyckats dystert under senare år, med resultatet att industrialister nu mer och mer vänder sig till hemmamarknaden.

Det är dock uppenbart att köpkraften på hemmamarknaden till stor del kommer att bestämmas av lönerna, så att det faktiskt har blivit i arbetsgivarens intresse att arbetarna ska få högre löner för att de ska kunna köpa den moderna industrins produkter.
De socialistiska arbetarna kommer säkerligen inte att utvidga sin tro på klasskampen till den grad att de vägrar högre löner, eftersom det kommer att gynna arbetsgivarna!

FÖRETAGSKONCEPTET

Vi ser då att det nuvarande ekonomiska systemet har misslyckats eftersom det lade för stor vikt vid individens intressen, men att den socialistiska och kommunistiska doktrinen är lika felaktig eftersom den upphöjer den sociala gruppen på bekostnad av samhället som helhet. Fascismen vänder sig till det tredje alternativet och insisterar på att behandla samhället som en enda organiserad företagsstat, kontrollerad och planerad av en centralregering bemyndigad med tillräckliga ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

auktoritet över individ och grupp för att skydda helhetens allmänna välfärd och främja det nationella syftet. Detta är den gemensamma uppfattningen om nationen som en organism av högre ordning, men i huvudsak lik människokroppen, med dess organ och funktioner som tjänar ett kollektivt syfte.
Det är den väsentliga grunden för den fascistiska regimens organisation i Italien, som reglerar relationerna mellan italienska arbetsgivare och arbetare längs gemensamma intressen i enlighet med reglerna i den berömda arbetsstadgan.

Ett sådant system, baserat på ett helt nytt koncept för ekonomiskt syfte, kommer att kräva en lika ny vetenskap om ekonomisk anpassning till sociala behov. Jag tror att denna nya ekonomiska vetenskap kommer att utarbetas i detta land, som så länge har varit världens kommersiella centrum. Det vore meningslöst att ignorera det faktum att både Italien och Tyskland, de första länderna som antog en fascistisk politisk konstitution, har haft störst svårighet att utveckla den ekonomiska sidan av sin regim, även om de båda har reagerat mycket bättre än demokratiska länder på påfrestningarna från den globala depressionen. Vi måste komma ihåg att även om demokrati och liberala principer först kom till Frankrike och kontinenten, var det i Storbritannien som liberalismens ekonomiska konsekvenser utarbetades av individualisternas Manchesterskola. Eftersom det var Storbritannien som gav världen denna farliga, nästan katastrofala, ekonomiska teori, kommer det uppenbarligen att vara Storbritanniens plikt att tillämpa fascismens nya principer på den ekonomiska sfären och skapa framtidens kommersiella struktur som kommer att ersätta de misskrediterade resterna av den liberala frihandeln.

FÖRETAGSPRINCIPER

Det kan inte ingå i den aktuella diskussionen att lägga grunden för en sådan vetenskap, men vissa principer inom företagsekonomin framstår omedelbart som motstridiga mot den nuvarande individualismen. I stället för den "ekonomiska människan" vars personliga självsträvan var den grundläggande grunden för den gamla skolan, kommer vi att ha den "ekonomiska gemenskapen" för vilken individen kommer att engagera sig i patriotisk tjänst. I stället för klasser av män som förenar sig för att skydda sina gemensamma "intressen", kommer vi att ha yrkesgrupper som förenar sig i funktionell tjänst för samhället som helhet. I stället för konkurrens mellan individer som kämpar för sitt uppehälle, var och en mot alla och djävulen tar den sista, kommer vi att ha individers samarbete för deras gemensamma fördel.

Hur ska dessa principer omsättas i praktiken? Först och främst, utan tvekan, genom utövande av makt. Disciplin och kontroll måste införas i det rådande ekonomiska kaoset.
Det nuvarande systemets fasor, som ger näring åt klasskrigets eld och ger den socialistiska agitatorn grund för sin attack mot "kapitalismen", härrör till stor del från den otillbörliga utövandet av ekonomisk makt av den mäktiga individen som har samlat tillräckligt med egendom eller kapital för att utöva ett märkbart inflytande på kommersiella angelägenheter och därmed främja sina intressen med orättvisa metoder. Under fascismen kommer ingen individ att tillåtas använda sin egendom i denna mening som ett medel för att utöva makt för sin egen vinning. "Makt" är regeringens monopol.

Här har vi det fullständiga svaret till socialisten som kräver avskaffandet av privat kapital och nationaliseringen av produktionsmedlen. Det är sant att den privata kapitalisten tidigare har missbrukat sin kontroll över kapitalet för att främja sina egna intressen, men det rättfärdigar inte avskaffandet av privat egendom, utan snarare kontrollen av dess användning för att förhindra antisocial handling. Sanningen är att socialisten inte är mer än en missnöjd borgare, som avundas kapitalisten hans rikedom och makt. Underförstått accepterar han den borgerliga principen att ägaren får göra vad som helst.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

han tycker om med sitt eget, och kan därför inte hitta något alternativ för kapitalistisk exploatering än omfattande konfiskering, vilket överväldigar den gode kapitalisten med den onda. Fascismen erkänner att kapital och pengar har försett individer med makt som de har missbrukat tidigare, och kräver av väljarna tillräcklig auktoritet och handlingsmedel för att hantera de mäktigaste egenintressena i landet. Som Oswald Mosley uttryckte det helt tydligt: "Under kapitalismen använder kapitalet nationen för sina egna syften: Under fascismen använder nationen kapitalet för sina egna syften."

Det är uppenbarligen opraktiskt att regeringen, hur mäktig och effektiv den än är, skulle försöka sig på att i detalj planera hela nationens ekonomiska angelägenheter. Detta skulle vara ett förnekande av all grupporganisation, vilket är en väsentlig del av en sund samhällsstruktur, och skulle tendera att vidmakthålla och förvärra det nuvarande hotet av byråkrati som snabbt socialiserar detta land. Socialister och konservativa konkurrerar om att öka Whitehalls makt och inflytande, vilket snabbt håller på att bli den "nya despotism" som Lord Chief Justice Hewart har förutsagt. Under fascismen kommer en stor del av denna byråkratiska kontroll återigen att delegeras längs nya linjer av funktionell organisation till företag som kontrollerar de viktigaste industrierna och grupperna av industrier i landet. Jordbruks-, fiske-, transport-, gruv- och medicinföretagen kommer att ersätta ministerierna i Whitehall och kommer att bemannas av män som har arbetat sig upp genom sin industri och sitt yrke och kommer att vara mycket bättre lämpade att kontrollera det än någon permanent regeringstjänsteman. Dessa nya institutioner för industriellt självstyre kommer att ersätta det lokala självstyret som snabbt blir föråldrat i ljuset av den snabba moderna kommunikationen och den bredare planeringen av allmännyttiga tjänster. På så sätt kommer grupporganisationen att omvandlas från den mer rigida strukturella grunden från det förflutna till den mer flexibla funktionella grunden för framtiden.

En mycket stor grad av självstyre kommer att beviljas företagen för att lösa alla interna frågor som rör de industrier de kontrollerar, och arbetsgivare, arbetare och konsumenter kommer alla att representeras i företagets råd. Arbetsgivarna kommer att representeras genom sina arbetsgivarförbund och arbetarna genom sina fackföreningar, medan regeringen kommer att utse konsumentrepresentanter för att bevaka allmänhetens intressen och andra företags intressen som är särskilt intresserade av produkten. Företaget kommer att vara skyldigt att fastställa löne- och arbetsvillkor för industrin mellan arbetsgivare och arbetare, samt priser och konkurrensvillkor mellan arbetsgivare och konsumenter. Alla avtal som ingås kommer att vara rättsligt bindande för hela industrin och varje arbetsgivare eller arbetare som bryter mot vad som i praktiken är en stadga för företaget kommer att göra sig skyldig till ett brott för vilket han kan ställas inför domstol. Arbetsgivarförbund och fackföreningar förväntas faktiskt upprätthålla disciplin bland sina medlemmar, som kommer att utgöra 100 % av industrin i fråga. Med sådana adekvata skiljedomsmedel kommer naturligtvis både strejk och lockout att förbjudas, men arbetsgivare, arbetstagare eller konsumenter kan vädja till bolagsministern, som sitter i råd med representanter för alla industriföretag, för ett rättvist beslut i enlighet med allmän industriell praxis och nationens välfärd. Det kommer att framgå att genom denna decentralisering av befogenheter och självstyre till företagen kommer den centrala lagstiftaren att befrias från en stor del av detaljerad lagstiftning som för närvarande hämmar parlamentets arbete.

ANVÄNDNING AV FÖRETAGSORGANISATION

Hittills kan den nya ekonomin verka som en intressant ny uppfattning, men av tveksam praktisk karaktär ******e-bokkonverterare DEMO Vattenmärken******

Machine Translated by Google

värde för att kompensera för deras avsevärda komplexitet. Ett sådant system är dock inte utformat enbart som en intellektuell övning, utan har enorma fördelar just där det nuvarande systemet är särskilt svagt. Låt oss till exempel ta det värsta problemet av alla, nämligen fattigdom mitt i överflödet, som härrör från vad de konservativa brukade kalla "överproduktion", men som mycket bättre kan beskrivas som "underkonsumtion". Denna brist i det nuvarande systemet kan uppenbarligen bara åtgärdas genom att skapa en mycket högre levnadsstandard, när folket kan konsumera den enorma produktionen av modern vetenskap och teknik. Tyvärr tvingar det individualistiska systemet ner köpkraften antingen i form av löner eller vinster under en period av överflöd, på grund av den intensiva konkurrensen om att sälja varor på en redan överbelastad marknad, vilket tvingar tillverkarna att sänka priserna i en mördande strävan att erövra marknaden. Under fascismen kommer dock priser och konkurrensvillkor att kontrolleras, och ingen tillverkare kommer att tillåtas att pressa sina arbetare mot sin företags regler för att stjäla en marsch på sina konkurrenter. Inte bara kommer köpkraftsnedgången att stoppas på detta sätt, utan hela lönesystemet kan höjas permanent genom samordnade åtgärder inom hela industriområdet. Sådana åtgärder är uppenbarligen helt sunda och har förespråkats av flera offentliga män under senare år, men tyvärr kan de inte genomföras under det nuvarande individualistiska systemet, för om någon enskild arbetsgivare vore dum nog att försöka höja sina arbetares löner för att främja den nationella återhämtningen, skulle han snart hitta gott om opatriotiska konkurrenter som skulle skära ner sina och driva honom bort från marknaden. Det är bara under den organiserade fascistiska regimens disciplin och kontroll som en sådan politik kan genomföras med framgång.

På samma sätt kan även arbetslöshetens stora gissel botas, ty det är uppenbart att detta enbart är resultatet av den fullständiga bristen på organisation i vår nuvarande nationalekonomi.
Det måste vid varje given tidpunkt i detta land finnas en viss mängd arbete, beräknad i arbetstimmar, som måste utföras, och ett visst antal arbetare som är villiga och angelägna om att utföra detta arbete.
Arbetet kan säkerligen fördelas över hela antalet arbetare genom en omjustering av arbetstiden, vilket för närvarande görs i Italien, där 40-timmarsveckan införs. Faktum är att den fascistiska regeringen i detta land hellre skulle söka en mer fördelaktig lösning i riktning mot att höja folkets levnadsstandard snarare än att förkorta arbetstiden, men i vilket fall som helst blir arbetslöshetsproblemet helt och hållet lösligt i en planerad korporativ stat.

FINANSENS FUNKTION

En av de största bristerna i det nuvarande systemet har varit dess misslyckande med att ge samhällets olika yrken en känsla av deras funktionella syfte att tjäna helheten. Detta har lett till de värsta resultaten inom finansvärlden, där penningmakten skamligt har utnyttjats av bankirer och finansiärer för egen vinning. Det är faktiskt ingen överdrift att säga att detta land, liksom många andra, domineras av en diktatur av högfinans, som är mycket mer intresserad av den lukrativa avkastningen på den utländska obligationsmarknaden än av det brittiska folkets välbefinnande. Den fascistiska regeringens första och mest brådskande uppgift blir att bryta ner denna nuvarande diktatur av internationell finans och ersätta den med en auktoritativ regim som bemyndigats av nationen att genomdriva ett funktionellt och socialt syfte även på de mäktigaste intressena i landet.

Pengars funktion, som alltför ofta glöms bort i nutid, är att underlätta utbyte av varor och tjänster. Det faktum att vi har så svårt att utbyta våra varor ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

och tjänster idag är en tydlig indikation på finanssektorns misslyckande med att fullgöra sin primära plikt gentemot samhället. Hur skickliga och geniala våra tekniker och uppfinnare än må vara, kan inte folkets levnadsstandard höjas till en högre nivå om inte tillräckligt med valuta och andra bytesmedel sätts i omlopp. Annars kommer det enda resultatet av uppfinningar och rationalisering av industrin att bli att fler och fler män blir arbetslösa. För närvarande lider vi av en mycket allvarlig penningbegränsning, som bankerna genomför i sin deflationspolitik. Anledningen till denna politik är tvåfaldig. För det första finns det en viss medfödd konservatism som fortfarande klamrar sig fast vid guldmyntfoten som en sista kvarleva från byteshandelns tidsålder.

För det andra inser finansiärer att en begränsning av mängden av den vara de handlar med gör den mer värdefull och dem själva mer mäktiga. Av dessa två skäl är mängden pengar i omlopp inte anpassad, som den borde vara, till volymen av potentiell produktion i landet, utan begränsad till en andel av tillgångarna på en viss ädelmetall, guld, i centralbankens valv. Det är uppenbart att de tillgängliga tillgångarna på denna metall är helt irrelevanta för det distributionsproblem som finanssektorn måste lösa, och i själva verket är mängden guld i hela världen ynkligt otillräcklig för att finansiera den moderna industrins enorma produktionskraft. Ändå, istället för att expandera valuta och kredit för att möta den industriella utvecklingens behov, försöker våra finansmästare återgå till guldstandarden genom att begränsa produktionen till de gränser som satts av världens guldtillgångar. Utan tvekan upprätthåller och utökar internationella finansiärer på dessa sätt sin kontroll över världspolitiken, men bara på bekostnad av att döma större delen av världen till fattigdom mitt i överflöd.

Den fascistiska regeringen kommer att insistera på en omvändning av denna onaturliga dominans av finans över industrin. Det måste göras fullständigt klart att finans har en funktion att tjäna industrin och inte på något sätt är lämpad för den industristyre som den har tillskansat sig. Inte bara måste uppmuntran till utländsk produktion i konkurrens med vår egen genom City of Londons utländska börsintroduktioner upphöra, utan våra finansiärer och bankirer måste tvingas ta itu med distributionsproblemet som de så konsekvent har försummat tidigare. Vi har redan påpekat att framtiden för vår handel ligger i en återupplivning av den inhemska marknaden, och finans måste nu rikta sin uppmärksamhet mot medel för att åstadkomma denna återupplivning genom att höja folkets köpkraft.

Detta innebär ett enormt och revolutionerande brott med alla bankverksamhetens heligaste traditioner, ty problemets väsentliga del är att det handlar om finansiering av konsumtion. Hittills har bankirer helt begränsat sin verksamhet till finansiering av produktion inom den kommersiella sfären, ty avbetalningsverksamhet finansierar egentligen inte konsumtion, eftersom den bara pantsätter framtida köpkraft för omedelbar försäljning.

Vi måste hitta någon metod för att finansiera en högre löneskala för att frigöra produktionskraften. För närvarande är naturligtvis en sådan procedur omöjlig i ett individualistiskt system som präglas av intensiv konkurrens, och varje arbetsgivare som går till sin bank och ber om en övertrassering för att betala högre löner skulle med rätta dömas som galning, eftersom han inte kan ge någon garanti för att hans konkurrenter skulle göra detsamma eller inte sänka sina löner för att erövra marknaden från honom. Lord Beaverbrook, som ofta har förespråkat högre löner, har aldrig kunnat övervinna denna grundläggande svårighet.

Företagsekonomi erbjuder emellertid en omedelbar lösning, just för syftet med
Företagen ska kontrollera och reglera löner och arbetsvillkor, så att om fascisterna
Om regeringen införde en politik med högre löner skulle det inte bli tal om att opatriotiska eller utlänningskontrollerade företag skulle hålla sig tillbaka för att utnyttja sina konkurrenter; allt skulle vara

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

tvingades att följa samma standarder. Om arbetsgivaren sedan gick till sin bank och bad om en övertrassering för att genomföra sin del av programmet, skulle bankiren inte ha några svårigheter att göra honom till lags, eftersom han skulle veta att hela samhällets ökade köpkraft skulle resultera i ökade order och större välstånd för just det företag som han gjorde affärer med. Det är på detta sätt som fascismen skulle höja folkets levnadsstandard och placera den större volym valuta och kredit i omlopp som är nödvändig för att finansiera industrins ökade produktionskraft.

Det är uppenbart att denna politik för monetär expansion måste innebära ett fullständigt brytande med guldstandarden, och mer konservativa kritiker kan komma att frukta för valutans stabilitet som en följd av detta.
Fascismen påpekar emellertid att pengar i själva verket är ett anspråk på varor och tjänster, och att ingen person med sina normala sinnen egentligen går till en bank och kräver guldtackor för sina sedlar: han är helt nöjd om han kan växla sina pengar mot de varor och tjänster som han behöver. Nu finns det uppenbarligen gott om varor och tjänster tillgängliga i detta land för närvarande: lager fyllda med varor, faktiskt, och över två miljoner av våra landsmän och kvinnor som erbjuder sina tjänster förgäves. Så länge vi inte ger ut sedlar som inte täcks av tillgängliga varor och tjänster kan det inte finnas någon risk för inflation; så fascismen kommer att basera valutan på den breda grunden av nationens hela produktiva resurser, istället för på den smala osäkra grunden av guld i Bank of England.

IMPERIUMS AUTARKI

Den enda giltiga kritiken mot denna politik för företagsorganisering av industrin, som höjer hela folkets levnadsstandard, ligger i argumentet att detta land i mycket stor utsträckning är beroende av sin utrikeshandel och därför inte har råd med en högre levnadsstandard än sina konkurrenter på världens marknader. Detta argument kan dock i själva verket motbevisas med hänvisning till exemplet med Henry Ford, som producerade världens billigaste bil samtidigt som han betalade de högsta lönerna. Han fick möjlighet att göra detta tack vare den enorma hemmamarknaden i Amerika, som gjorde det möjligt för honom att införa massproduktionsmetoder och konkurrera gynnsamt på marknaderna i länder med en mycket lägre levnadsstandard. I själva verket förlorar vi våra marknader utomlands, inte för att våra varor är dyrare än våra konkurrenters, utan snarare för att dessa marknader stängs för oss av oöverstigliga tullbarriärer, bakom vilka inhemska industrier snabbt utvecklas. Hur billiga våra varor än må bli, kan vi inte förvänta oss att andra länder ska ruinera sina egna industrier och göra sina egna människor arbetslösa för att kunna köpa dem. I vilket fall som helst kan orientaliska folk, som japanerna, bjuda hopplöst över oss när frågan om lönenivåer beaktas.

Exporthandeln är inte i något fall avgörande för ett lands välbefinnande, eftersom den innebär att man skickar varor ut ur landet för utlänningar att konsumera, istället för att behålla dem hemma för att höja den inhemska befolkningens levnadsstandard. Endast finansmagnaterna i City of London kommer i längden att gynnas av ett exportöverskott, eftersom det är på grundval av detta överskott som de utbetalar de stora utländska lånen, från vilka de får så generösa provisioner. Export är egentligen bara berättigad för att betala för nödvändig import, och importen från detta land skulle kunna minskas kraftigt genom att utesluta alla importerade varor som vi kan producera hemma. Det är ett skandalöst faktum att stora mängder tillverkade varor importeras till detta land, vilka mycket väl skulle kunna produceras här, och det finns ingen ursäkt för vår försummelse av hemodling bara för att våra resurser inte är tillräckliga för att föda hela vår befolkning; vi bör producera åtminstone maximalt av hemodlade produkter innan vi går ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

utomlands för resten.

Även efter att vi har producerat den största variationen av varor i detta land, vore det meningslöst att förneka att vi inte kan göra oss helt självförsörjande, men å andra sidan finns det väldigt få produkter som vi behöver som inte kan hittas någonstans inom det brittiska imperiet.
Fascismen är ingen snäv Little England-politik, utan har en storslagen imperial plan för autoristisk utveckling att erbjuda imperiet som helhet. En mycket större andel av den expanderande hemmamarknaden kommer att erbjudas till domineen än vad som erbjöds i Ottawa, ty utländsk konkurrens kommer att uteslutas helt. Det råder ingen tvekan om att imperiet som helhet kommer att vara fullt villigt att samarbeta i ett sådant ekonomiskt system, vilket kommer att bilda ett helt självförsörjande imperium isolerat från effekterna av världskriser och världsdepressioner, och i stånd att bygga upp en högre levnadsstandard än vad som hittills varit känt.

Slutligen måste vi föreställa oss fascismens företagsprinciper tillämpade på internationell handel.
Importören kommer inte längre att tillåtas köpa på vilken marknad han anser lämplig, utan han kommer att vara tvungen att arbeta genom en utrikeshandelsnämnd, som kommer att använda nationens köpkraft som ett sätt att vinna exportmarknader. Från allra första början kommer fascismen att anta den politiken att Storbritannien köper från dem som köper från Storbritannien, och om något utländskt land vill sälja oss varor som vi saknar, kommer det att vara skyldigt att acceptera våra varor i gengäld. När andra länder antar liknande metoder kommer vi så småningom att nå ett allmänt system av organiserad byteshandel från land till land, vilket är det enda praktiska sättet för planerad internationell handel, fritt från den internationella finansens intriger och den internationella ockerns obligationer.

FÖRETAGSVÄRLDSORDNING

Man får inte anta att fascismen är helt självcentrerad i nationell bemärkelse. Det är förvisso ett väsentligt drag i den fascistiska filosofin att sätta sitt eget land först, men det vore förhastat att av den anledningen anta att fascismen innebär nationell rivalitet och kan leda till krig av ekonomiska skäl. Tvärtom är en mycket allvarlig fara med det nuvarande systemet att den ständigt ökande kampen om världsmarknaderna kan leda till krig. I Fjärran Östern har krig om marknader redan ägt rum, och det är bara med svårighet som de europeiska makterna har undvikit att dras in i kampen. I själva verket kommer det företagsbaserade systemet för ekonomisk planering att minimera faran för krig, eftersom det kommer att försätta de ekonomiska orsakerna till krig under medveten mänsklig kontroll. Det kommer inte längre att handla om att varje land dumpar maximalt med export på sina grannar, utan om auktoritativa regeringar med full företagskontroll över sina nationella ekonomiska angelägenheter som möts för att dela och utbyta de väsentliga råvaror som krävs för deras industriella utveckling. Eftersom det inte råder någon brist på dessa råvaror, och eftersom deras produktion faktiskt har minskats drastiskt för att förhindra att marknaden översvämmas, borde det inte vara några som helst svårigheter att nå en vänskaplig lösning på detta jämförelsevis enkla problem, när nationerna väl har övergett den löjliga idén att de kan gynna sig själva genom att ruinera varandra.

Rivalitet kommer säkerligen att finnas i framtidens värld, men rivalitet i prestationer, inte i konkurrens. Det är bara i linje med den gemensamma organisationen av samhället och det ekonomiska livet som vi kan uppnå fred och välstånd i en ordnad värld. Låt oss spela vår roll genom att ordna våra egna nationella angelägenheter och uppmuntra andra nationer att göra detsamma.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Nazirörelsen i perspektiv av James Drennan

De italienska fascisterna har aldrig försökt ge den enorma rasbakgrund åt italiensk nationalism som Herr Hitler har skapat som intellektuell inspiration för "Dritte Reich". Om något folk hade frestelsen att basera modern politik på anspråk från tidigare historia, så kunde det ha varit Roms herrar, men Signor Mussolini verkar sträva efter en slutgiltig paneuropeisk association baserad på fascismens begrepp snarare än ett bokstavligt återupplivande av romersk territoriell glans. Herr Hitler, å andra sidan, har utarbetat ett ideal om tysk (eller arisk) raslig exklusivitet, som har djupa rötter i tysk historia. Emellertid behöver detta tyska koncept, om det förstås korrekt, inte på något sätt stå i konflikt med den italienska förståelsen av fascismen som en trosbekännelse avsedd att utgöra den andliga grunden för västvärldens återuppbyggnad. Inte heller bör det stå i konflikt med den höga uppfattningen om det brittiska imperiet, som inspirerar fascismen i Storbritannien, för vid ingen tidpunkt uppstår någon intressekonflikt. Tvärtom kan alla de olika bidragen till teorin om världsfascism vara kompletterande snarare än störande.

För att förstå nazisternas antagande av den rasistiska historietolkningen, som först formulerades under förra seklet av icke-tyska författare som fransmannen Gobineau och engelsmannen Houston Stewart Chamberlain, och som av naziledarna anpassades som grunden för ett revolutionärt ideal som accepterades av de tyska massorna och som drivkraften för det tyska rikets nuvarande statspolitik, är det nödvändigt att beakta vissa förhållanden och trender i tysk historia under hela den senaste tusenårsperioden. Endast genom en sådan studie kan vi komma fram till det moderna tyska folkets trosgrunder och förstå den riktning i vilken Tysklands herrar sannolikt kommer att leda ett folk som är hängivet övertygat om giltigheten av sin tro.

Det var de germanska stammarna som under 700-talet verkligen övertog de kejserliga uppfattningarna i det antika Rom. Karl den stores kejsardöme – kallat västerns kejsare – var etniskt mer tyskt än franskt, och det var först efter hans död som de fransk-gaullistiska elementen kom att skiljas från de tyska, när arvtagarna till de olika delarna av hans riken avlade eden, på franska respektive tyska dialekter. Så sent som på 1200-talet fortsatte Hohenstaufen-kejsarna att betrakta hela Italien och en stor del av det som nu är Frankrike som provinser i det tyska riket. Det är värt att påpeka att medan Tyskland vid denna tidpunkt knappast sträckte sig öster om Elbe, inkluderades Nederländerna, Burgund och delar av Savojen och Franche-Comte i varierande grad och vid olika tidpunkter i de kejserliga riken.

Det är ett av bristerna i historieundervisningen i detta land att vi sällan får möjlighet att se vår egen historia i perspektiv och i relation till resten av Europas. Under de fyra århundradena mellan Ludvig den tyske tronbestigelsen år 825 och Fredrik II:s död år 1250 – ungefär perioden i vår egen historia mellan Alfred den stores och Henrik III:s regeringstid – var Europas historia till stor del Tysklands historia. Vid en period då vår egen historia var ytterst provinsiell – då dess händelser var lika avlägsna från den europeiska historiens huvudströmning som till exempel det moderna Norges individuella historia är från dagens Europas – var Tyskland skådeplatsen för de stora strider som såg födelsen av ...

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Medeltida europeisk kultur, och dess kejsare, som Henrik Fågelfångaren, Otto den store och Fredrik Barbarossa, blev Västeuropas domare och händelsernas herrar från Jylland till Sicilien, från Bourgogne till Ungern. Det är nödvändigt att uppskatta betydelsen av denna period för moderna tyskars sinnen för att förstå deras extraordinära stolthet över sin historia och deras känsla av frustration och instängdhet i de territoriella förhållandena i efterkrigstidens Europa.

Otto den store – som dog år 973, för nästan tusen år sedan – har under de senaste åren blivit den främsta gestalten i nazisternas pantheon, och hans porträtt figurerar i tyska bokhandlar nästan lika ofta som Hitlers och Görings. Hela den tyska historiens gång är i själva verket ett exempel på fenomenet "avstängd utveckling", och de säregna manifestationer som vi förknippar med samtida tysk nationalpsykologi härrör från det "frustrationskomplex" som är dess oundvikliga derivat. Själva omfattningen och svängningen av Hohenstaufernas makt var det tyska folkets undergång. De fantastiska kejsarna i denna linje fascinerades av drömmen om det Karl den store paneuropeiska riket, och i mer än ett sekel slösade de tyskarnas styrka på att uppnå sina italienska ambitioner. Otto den stores tidigare politik hade varit att befästa en stor tysk stat. Hohenstaufern lockades av de paneuropeiska uppfattningar som habsburgarna blev arvtagare till. Och Hohenstaufernas undergång lämnade Tyskland försvagat och utan centralmakt, just då England och Frankrike stod på gränsen till att utvecklas mot den nationella statsbildning som slutligen uppnåddes under Tudorerna och Valois. Misstagen i Hohenstaufernas politik framstår ännu mer tragiska ur tysk synvinkel, när man erinrar sig att tyskarnas stora "Drang nach Osten" över Elben och runt Östersjöns stränder genomfördes av Tyska riddarna under Fredrik II:s regeringstid, och att denna strävan slutligen avbröts i sina bredare möjligheter genom att drivkraften från den tyska centrala makten minskade.

Det är nästan exakt tre århundraden mellan Fredrik II:s död år 1250 och Martin Luthers död år 1546, och även om detta är en ganska godtycklig uppdelning att göra, är den tillåten i generaliseringssyfte. Denna period på tre århundraden innebar en fullständig förvandling, både i det tyska folkets framtidsutsikter och karaktär. Det finns tre huvudsakliga historiska strömningar som hade ett grundläggande inflytande på den efterföljande utvecklingen av det tyska historiska livet.

För det första förlorade både de tyska och de norditalienska städerna den ekonomiska överhöghet som de hade åtnjutit under medeltiden, då de hade vuxit upp längs den huvudsakliga öst-västliga handelsrutten mellan Europa och den bysantinsk-saraceniska östern. Turkarnas intagande av Konstantinopel förstörde till stor del välståndet i alla regioner längs denna rutt, och upptäckten av Amerika och öppnandet av Kaprutten flyttade den ekonomiska maktens centrum till länderna längs Atlantkusten – Spanien och Portugal, England, Frankrike och Holland. Det är faktiskt ingen överdrift att säga att både reformationen i Tyskland och trettioåriga kriget på 1600-talet hade sina rötter i den fruktansvärda ekonomiska omvälvningsprocess som måste ha följt denna förskjutning av huvudsakliga handelscentra.

Den andra stora historiska strömningen under denna period var habsburgarnas uppgång i Hohenstaufernas fotspår. Habsburgarna var tyska furstar med vidsträckta personliga herravälden i tyska länder, men själva deras position i Österrike – Østermark Mark – på Tysklands östra marscher gjorde dem i huvudsak icke-tyska i sina intressen. Habsburgarnas traditionella politik förklarar lätt nog det extraordinära hat som pantyskarna, och

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

särskilt nazisterna, har för hela den "österrikiska teorin". Habsburgarna – liksom de tidigare Hohenstauferna – betraktade sig själva som arvtagare till det romerska riket, och de gjorde anspråk på världsherravälde, eller åtminstone, i praktisk politik, på en paneuropeisk överhöghet. Detta fantastiska hus var, vid olika perioder i sin historia, en italiensk makt, en spansk och sydamerikansk makt, en slavisk makt, en makt med ambitioner i Asien – och till och med i Afrika – men det var aldrig en makt som medvetet lät rent tyska intressen dominera.

[1] Habsburgarna fyllde en stor roll under de fyra århundradena efter turkarnas erövring av Konstantinopel. De hejdade turkarnas militära framryckning västerut och efterträdde de bysantinska kejsarna som de viktigaste civilisationsmakterna i hela Sydösteuropa. Men deras roll var lika värdefull för Europa som den var katastrofal för uppfattningen om tysk nationalitet.
Deras upptagenhet med Medelhavet sköt upp all återföreningsprocess i Tyskland på obestämd tid, och deras dynastiska politik ledde i praktiken till vad som innebar en delning av de tysktalande länderna.

Det tredje viktiga inflytandet på utvecklingen av tysk historia var delningen av de tysktalande länderna och den omvandling av hela den rasliga karaktären hos de befolkningar som kallade sig tyska, som pågick under perioden 1250-1550. Detta fenomen var av yttersta betydelse, särskilt med tanke på att det var under samma period som nationer som engelsmän, fransmän och spanjorer, och till och med ungrare, tjecker och polacker, uppstod och konsoliderades, och Europa började anta de former som vi idag är bekanta med.

Under Karl den stores tid var skillnaderna mellan germaner och frankerna inte särskilt tydligt definierade. England, under den saxiska hegemonin, var till stor del ett tyskt kungarike, och detsamma kan sägas om norra Italien under langobarderna. Först och främst ägde en absorption av tyska element rum i England, östra Frankrike och norra Italien. Denna process hade egentligen avslutats långt före Fredrik II:s död år 1250. Under de följande trehundra åren sköts Tysklands västra gränser tillbaka mot Rhen. Regioner som Bourgogne och Franche-Comté blev mer franska och mindre tyska. Nederländerna blev definitivt icke-tyska. Schweiz tog form, och betydande tyska befolkningar blev anslutna till den schweiziska idén. De viktiga tyska marscherna i Österrike blev en integrerad del av det till stor del icke-tyska Habsburgska riket. Resultaten av dessa avskiljningar är fortfarande betydelsefulla i modern europeisk historia. De förklarar den österrikiska frågan.

De förklarar Alsace-Lorraine-frågan – fejden om en region som aldrig helt har upphört att vara tysk och som aldrig har blivit helt fransk. De förklarar också nazisternas försök att återuppliva det pantyska medvetandet, inte bara i Österrike och Tjeckoslovakien, utan även i mindre utsträckning i Holland och Danmark, i Schweiz och Belgien.

Men samtidigt som de tyska språkgränserna trängdes tillbaka mot Rhen, och medan befolkningar av det mest autentiska tyska blodet omvandlades till schweiziska, franska och holländska, spred sig det tyska språket och den tyska kulturen snabbt österut, och de primitiva icke-tyska befolkningarna i nordöstra Europa lärde sig att tänka på sig själva som tyskar. Den tyska koloniseringen österut var ett verk av de tyska riddarna som erövrade och proselyterade de slaviska och finska stammarna öster om Elbe, och senare bortom Oder, och av de tyska hansastäderna som var engagerade i att grunda handelscentra längs hela Östersjöns kust. I slutändan hämmades de tyska framstegen i denna riktning av Polens militära makt, och av rivaliteten mellan de skandinaviska staterna, och naturligtvis senare av Rysslands framväxt som stormakt i början av

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

1700-talet. Men det var en stor prestation, särskilt med tanke på att denna strävan drevs till sitt slut mellan 1200- och 1400-talen, då den centrala tyska inspirationen var svag och, vid många tillfällen, obefintlig. Hansastädernas och de tyska riddarnas roll i Östersjön motsvarade i hög grad de italienska republikernas och de latinska riddarordens roll i Medelhavet, som lyckades upprätthålla en aggressiv italiensk politik i öst vid en tidpunkt då ingen central italiensk makt existerade.

I det halva misslyckandet med den medeltida "Drang nach Osten" upptäcks det andra elementet i det "frustrationskomplex", som ligger till grund för den moderna tyskens tolkning av sitt lands historia. Nazisterna – särskilt de som är av vad man skulle kunna kalla den "preussiska skolan" som general Göring och herr Rosenberg tillhör – ser ständigt till ett återupplivande av tysk penetration och kolonisering av de baltiska länderna, som kompensation för de tyska strävandenas begränsning i väst.

Det viktigaste resultatet av den medeltida "Drang nach Osten" var grundandet av den preussiska staten. Den autoktona befolkningen i Preussen var till stor del av slaviskt och finskt ursprung – de mest primitiva stammarna i Nordeuropa – blandad med de krigiska och behövande element som hade migrerat österut från de äldre sätena för den tyska kulturen. Preussen utrotades som folk, som ett resultat av två århundraden av medeltidens mest blodtörstiga krigföring.

Reformationen i Tyskland – som upptar historien under större delen av 1500- och 1600-talen – kan i vissa avseenden betraktas som en i stort sett omedveten rörelse av frustrerad tysk nationalism mot den pantyska – romersk-katolska uppfattningen om habsburgarna. Reformationen kulminerade i trettioåriga kriget, som ruinerade Tyskland i nästan ett sekel därefter och som allvarligt lamslog den habsburgska makten. Återhämtningen av turkisk makt, som demonstrerades i belägringen av Wien 1683, var ett resultat av habsburgarnas försvagning, och trettioåriga kriget ledde förmodligen till att det turkiska styret i sydöstra Europa förlängdes i mer än två århundraden.

Den franska monarkins uppgång var ett allvarligt och bestående hot mot konsolideringen av alla former av tysk enhet. Frans I arbetade med turkarna mot habsburgarna, och det var familjen Valois som först började spela för en polsk barrikad mot Tyskland i öst. Under det följande århundradet var det Richelieu som verkligen rörde de tyska bönderna under trettioåriga kriget. Resultatet av hans politik blev att Tyskland lämnades i Bourbon-monarkins nåd i ett sekel, tills Preussens framväxt under Fredrik den store introducerade en helt ny kraft i tysk politik.

Med Fredrik den Stores ankomst närmar vi oss den moderna fasen av tysk historia – och den kamp mellan Hohenzollern och Habsburg, mellan det protestantiska, halvtyska Preussen som strävade efter att vara tyskt, och det tyska Österrike som strävade efter att vara icke-tyskt, och – inom dynastiska gränser – paneuropeiskt, vilket var en av de främsta, om än indirekta, orsakerna till det senaste kriget. Reformationen hade inom vissa tyska gränser varit en pantysk rörelse, och den kan också anses ha representerat en reaktion mot det ekonomiska efterblivna tillstånd som Tyskland hade fallit in i till följd av förskjutningen av handelsvägar under 1400-talet. Wallenstein, utan tvekan den största tysken under sitt århundrade, hade breda, om än vaga, idéer om pantysk enhet, och han mötte sin död till följd av att ha intrigerat med de nordtyska furstarna mot det habsburgska husets intressen. Fredrik den store utmanade allvarligt den habsburgska hegemonin i Centraleuropa, och han utnyttjade Frankrikes svaghet under den förrevolutionära perioden för att bryta ner den polska barrikaden mot Preussen i öst. Napoleonkrigen var knappast mer än ett obehagligt mellanspel i rivaliteten ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

mellan de två germanska makterna. Deras resultat blev att den preussiska ställningen avsevärt stärktes, eftersom de försvagade de oberoende furstliga husen i Tyskland och tillät Preussen att under första hälften av 1800-talet tvinga de mindre staterna in i tullunioner. Fredrik den store hade erövrat Schlesien. Hans efterträdares påtvingade deltagande i den kontinentala blockaden under Napoleonkrigen lade grunden för tyska tillverkningsindustrier som inrättades för att fylla det gap som lämnades av uteslutningen av brittiska varor. Tullunionerna förenade de gamla hansastäderna med Preussen, och ett moderniserat Nordtyskland ställdes inför ett österrikiskt imperium som egentligen var en kvarleva från renässansen.

År 1866 hade Österrike utstötts ur Tyska förbundet och upphört att vara en tysk makt. Ungefär samtidigt hade landet utstötts ur Italien, som det i själva verket hade dominerat fram till efter första hälften av 1800-talet, och det upphörde nu att vara en italiensk makt. Men här kan man observera den habsburgska dynastins fantastiska politiska flexibilitet.
Under senare hälften av 1800-talet tenderade Österrike snabbt att bli en slavisk makt som styrde över en minoritet av tyska undersåtar som råkade bo i Österrike och Böhmen. Det är möjligt att Österrike hade överlevt som en magyar-slavisk konfederation om Frans Josef hade dött tidigare och Frans Ferdinand hade levt längre. Men den gamle kejsaren, som han sa till kung Edward, "kunde aldrig glömma att han var en tysk prins".

Under de tjugo åren som föregick kriget växte en mäktig pantysk rörelse fram i Österrike, ledd av Karl Leuger – den populäre borgmästaren i Wien – som verkligen önskade se slutet för det habsburgska riket och monarkin, och en förening av de tyska delarna av riket inom Stortyskland. Om antingen den pantyska lösningen eller ärkehertig Frans Ferdinands "federala" (slavistiska) lösning hade uppnåtts, hade Europas historia kanske fått en helt annan drivkraft. Men Hohenzolierna hade i själva verket övertagit Hohenstaufernas och Habsburgarnas roll. De senare hade praktiskt taget manövrerats till vasallfurstars position, och med utvecklingen av Trippelalliansens politik gav Hohenzolierna bara en ny kraft och ett nytt direktiv till de romerska kejsarnas paneuropeiska politik.

Adolf Hitler växte upp i atmosfären av den pantyska propagandan i Wien före kriget, och i sina skrifter efter kriget fördömer han bittert vad han anser vara den antityska och rent dynastiska och kapitalistisk-monopolistiska politik som han tillskrev Hohenzollerns. Han var också motståndare till den koloniala expansionspolitik som Hohenzollerns initierade, och som äldre nationalistiska politiker som Hugenburg och Schacht fortfarande håller fast vid. Det är därför nödvändigt att komma ihåg dessa två viktiga tendenser som styr den nationalsocialistiska politiken i praktiken. För det första är nazistpolitiken i grunden nationell i det att den är en reaktion på Habsburgarnas och Hohenzollerns katastrofala paneuropeiska politik. I Bismarcks anda, som förkunnade att "hela östfrågan inte är värd en enda pommersk grenadjärs ben", förkastar den alla ambitioner att föra icke-tyska territorier under tyskt styre. Å andra sidan utgör den en utmaning för det etablerade statssystemet i Europa när den betonar nödvändigheten av att föra alla territorier bebodda av tysktalande befolkningar in i "Drittes Reich"-strukturen.

Ytligt sett verkar de nazistiska idealisternas pantyska återerövringar vara oförenliga med den fortsatta freden i Europa. Men det Herr Hitler i grunden verkar sträva efter är att erkänna det faktum att Tyskland inte bara måste betraktas som en jämlik bland stormakterna, utan att dessa makter också måste tillåta en legitim expansion av Tyskland, och om nödvändigt hitta vägar till vilka landet kan expandera.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

finns inget särskilt omoraliskt med en ambitiös tysk territorialpolitik. Under de senaste femton åren har vi tolererat den franska demokratins exklusiva och omedgörliga kontinentalpolitik, och Nationernas Förbund har i stor utsträckning använts för att gynna utvecklingen av en ny slavisk grupp i Östeuropa. Det är nödvändigt att komma ihåg att europeiska gränser alltid har varit extremt flytande, och det finns ingen historisk motivering för att betrakta dem som särskilt permanenta till sin karaktär i nutid av europeisk historia.

I Östeuropa måste den slaviska gruppen – Polen, tjeckerna och Balkanslaverna, till skillnad från ryssarna – anses vara ett ganska permanent element i den europeiska historien. Både Polen och Böhmen var egentligen äldre stater än Preussen. Å andra sidan är Ryssland ett relativt nytt fenomen, som först framträdde som en europeisk makt i början av 1700-talet. Det var ett verk av två stora härskare – Peter den store och Katarina den stora. Det senaste kriget såg Katarinas verk ogiltigförklaras och den ryska gränsen trängas tillbaka bakom Pripet-träskmarkerna. Bolsjevikerna har gjort mycket för att undergräva både den kulturella och nationella grunden för det tidigare ryska imperiet. Stabila institutioner och idéer har förstörts, och de många folk som utgör Sovjetunionen utvecklar sönderfallande tendenser i en takt som inte allmänt inses. Ryssland håller på att bli ett politiskt ingenmansland – ett faktum som verkar vara mycket uppskattat av japanerna i den yttersta östern.

I detta sammanhang får den nyligen ingångna tysk-polska pakten betydelse och indikerar möjligheten till en helt ny inriktning inom baltisk politik. Både Tyskland och Polen behöver vad som kan definieras som utrymme för "bondeexpansion". Herr Hitler och andra förespråkare för nazistisk ideologi, som Darre och Rosenberg, har betonat att det Nazityskland strävar efter är tomma territorier där den tyska bonden kan bruka sin mark och där tyska samhällen kan bygga upp sina liv som en integrerad del av Tyskland. Det är en helt annan uppfattning än Hohenzollerns "koloniala imperialism" och de moderna konservativ-nationalisterna som Schacht och Hugenburg. Ett framgångsrikt krig mot Polen skulle inte lösa det tyska problemet med "bondeexpansion", eftersom Polen självt är tättbefolkat och har en växande befolkning. Men båda länderna har ambitioner i öst som hämmades under 1600- och 1700-talen av svensk intervention och av Romanovrikets uppgång. De fick nyligen en påminnelse om möjligheterna med dessa ambitioner när tyskarna ockuperade de baltiska provinserna under kriget, och när polackerna ockuperade Ukraina 1920.

De ukrainska nationalisterna, som önskar separation från Ryssland, har mycket viktiga kopplingar till Berlin och Warszawa, och det är möjligt att dessa element kan vara avgörande för att formulera grunden för en gemensam tysk-polsk politik i "fjällöstra" Europa. Alla utsikter till krig är naturligtvis oroande, men det verkar uppenbart att det mest direkta sättet att göra framtida krig oundvikligt i Västeuropa är att ignorera inte bara tyska strävanden utan även tyska behov. Och en frigörelse av tysk energi mot öst verkar oändligt mycket att föredra framför en "kärva" längs Rhen och i Österrike – vilket är det enda ultimata alternativet.

Det finns anmärkningsvärt lite fientliga känslor mot Storbritannien i Nazityskland, och det verkar inte heller finnas någon tendens att rikta officiell propaganda mot Storbritannien, trots den ytterst provokativa attityd som intagits av delar av pressen i detta land – och även av vissa politiska grupper sedan nazisterna kom till makten. Det finns naturligtvis en agitationsrörelse för att de afrikanska kolonierna ska återlämnas till Tyskland, men inspirationen till denna agitation kommer till stor del från de nu oviktiga konservativa nationalistiska kretsarna. Åsikterna kan gå isär om värdet av just dessa kolonier, antingen för oss själva eller för tyskarna, men herr Hitler själv bekänner sig förakt för "den koloniala imperialism" som inspirerar de nationalistiska grupperna.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

En politik baserad på "exportkapitalism" – och det är den politik som kräver kolonier – strider säkerligen mot den ekonomiska teorin om "den auktoriserade staten", och man kan med säkerhet säga att nazisterna – åtminstone i nuvarande skede – inte önskar återinträda på det afrikanska fältet. Hela betoningen i deras propaganda ligger på återställandet av bondelivet som grund för den auktoriserade staten, och på behovet av ytterligare marker geografiskt angränsande till Tyskland där de tyska bondesamhällena kan sprida sig och utveckla det tyska företagsliv där nazisterna ser början och slutet på allting. Om en sådan politik för dem i konflikt med makter och intressen som inte är brittiska intressen, är det knappast Storbritanniens uppgift att gå på korståg för att upprätthålla immuniteten hos den mest korrumperande tyranni som någonsin har befläckat mänsklighetens historia.

---

[1] Förutom möjligen under kejsar Josef II:s korta regeringstid.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Socialdemokratin i förfall av John Beckett

En En analys av resultatet av fyllnadsvalet sedan det senaste allmänna valet visar att Labourpartiet har ökat sina genomsnittliga opinionsundersökningar jämfört med 1929 med nästan 15 procent. År 1929 säkrade partiet 289 platser och hade, med fem oberoende ledamöter som stödde det, en lobbystyrka på 294. Tretton fler segrar skulle ha gett partiet makt. Baserat på siffrorna från 1929 skulle en ökningstakt i opinionsundersökningarna lika med fyllnadsvalet räcka för att ge partiet en klar parlamentsmajoritet. I avsaknad av någon större svepning mot fascismen i dess första valkamp kan man slutgiltigt dra slutsatsen att det inte finns någon annan faktor som kan undanröja en sådan händelseförlopp. Pendelns normala svängning kommer att äga rum och de två sidorna av representanthuset kommer att byta plats som fotbollslag i halvtid.

Ingenting skulle vara mer underhållande, om det inte vore tragiskt, än att studera de olika åsikter som uttrycks av våra "nationella ledare" och press om den troliga vägen när parlamentet kontrolleras av Labour. De sträcker sig från visioner om Storbritannien på den helt röda vägen, med Sir Stafford som förare, till de milda bekvämligheterna hos Mr. Greenwood och Dr. Dalton, som målar upp en bild av Storbritannien oförändrat, förutom välstånd, med en frontbänk av otroligt "gentlemannavänliga" supermän som ökar Mayfairs hyresintäkter lika stadigt som de jämnar ut slumområdena från vårt lands vackra yta.

Stor tragedi, röd ruin och välgörande effektivitet förutsägs alla i tur och ordning. Det är förvånande att ingen av profeterna har tagit sig besväret att noggrant granska socialdemokratins principer som Labourpartiet bygger på, och dessa principers öde (eller brist på principer) i varje land där de har prövats. Denna studie, biträdd av en översikt över Labours tidigare historia och en opartisk granskning av dess ledares karaktär och meritlista, pekar oundvikligen på slutsatser som är mindre dramatiska men mycket mer skrämmande än någon av dem vi redan har beaktat.

Det är mitt syfte att hävda att Labourregering varken betyder revolution eller evolution. Det betyder ryggradslös regering av obetydligheter utan några vägledande principer; det betyder att driva utan riktning i ett virrvarr av lättsinniga oärligheter; det betyder oartikulerad oro mitt i ekonomisk osäkerhet och finansiell panik förstärkt av nervösa och oerfarna ministrar.

Utan fördelar för den svagare kan man lita på att Labour skällar på och varnar den högsta partiet. Resultatet blir ingen plötslig katastrof som lätt kan hanteras, utan en underminering av nationens vitalitet och en acceleration av förfallet till en sådan hastighet att det kan vara omöjligt att stoppa det. Teorin om socialdemokratin är visserligen sammanfattad i Labourpartiets egen officiella apologi för 1933; Vi må ha varit ineffektiva, men vi har varit på rätt spår hela tiden."

Inför de förändrade ekonomiska förhållanden som medförts av den enorma utvecklingen av produktivkraft tack vare moderna maskiner och vetenskap, har de tre grundläggande idéerna fascism, kommunism och socialdemokrati kämpat om överhögheten i den civiliserade världens medvetande ända sedan 1918.

Vid första anblicken är socialdemokratin den mest attraktiva. Kommunismen kräver omöjliga

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

kaos och uppoffringar för att uppnå mycket kontroversiella resultat. Fascismen vädjar starkt till den högre, självförnekande sidan av människan. Den genomsnittliga människan är lat och njutningslysten. Han vill inte arbeta och acceptera disciplin; framför allt vill han inte behöva tänka och göra uppoffringar för rasens bästa. Socialdemokratin lovar njutning utan smärta, idealism utan ansträngning, välstånd och rättvisa utan planering. Ingen mer effektiv form av knark för massorna kunde uppfinnas, och det är knappast att förvåna över att i Ryssland, Italien och Tyskland, där den fulla kraften av snöstormen orsakad av kriget kändes, vände sig dessa nationer till socialdemokraterna för räddning.

Utrymmet tillåter inte en längre granskning, med citat, av socialdemokratins misslyckande i dessa länder. Den misslyckades inte bara med att genomföra den fredliga omvandlingen från rovlysten kapitalism till socialism, som den hade lovat, utan den misslyckades också med att ge minsta möjliga kontroll över rånaren, med vilken den åtminstone i Tyskland bildade en snabb och fast allians. I alla tre länderna befann sig arbetarna långt sämre ställda än de hade haft innan socialdemokratin tog makten, och i alla tre länderna visade sig läxan vara tillräcklig för att de skulle vända ryggen åt sådana former av demokrati och sträva efter att återfå sin prestige och effektivitet under ett nationellt ledarskap. Ryssland, det mindre avancerade landet, antog en nu snabbt försvinnande form av kommunism, medan Italien och Tyskland, med en högre civilisationsnivå, vände sig till fascismen för räddning.

En mycket ytlig granskning av socialdemokratisk teori räcker för att visa att det som
Det som hände i dessa tre länder var oundvikligt och måste inträffa varhelst dess politik prövas.

Socialdemokraten är demagogins rationaliserare, medan hans parti alltid är full av partikamrater, dess höga platser fyllda med män som kanske inte har något annat att rekommendera än kraften i lättsamt tal. Dess högsta ämbeten är öppna för demagogen och endast för honom. Precis som dess principer är vaga och dess motståndares är definitiva, saknar dess ledare kommunistens fanatism eller fascistens stränghet. Skaffa dig makt genom röstning – inte makt att göra saker, utan makt att tillträda ämbetet. Lova rika och fattiga att du ska vara deras vän. Avskaffa slummen och ät middag med slumägaren. Höj lönerna, men ge titel till den dåliga arbetsgivaren.

Nationalisera bankerna men lyd bankiren. Besegra det internationella kapitalet med en välkomstkyss.
Minska vapenförsörjningen samtidigt som ni lägger er i alla andra länders affärer. Dessa är några av de mer lämpliga slagorden för Labourkandidater. Det är inte förvånande att i en värld av dyster verklighet har denna blandning av opportunism, idealism och ren karaktärssvaghet kollapsat närhelst ansvar har lagts på den.

En granskning av Labourpartiets historia visar hur träffsäkert dessa tendenser uppfylls i praktiken; och med tanke på det mer avancerade förfallsstadiet i de citerade kontinentala länderna är inget mer slående än att jämföra deras moderna historia med våra egna erfarenheter. Sociala och ekonomiska svårigheter har lett till ett brett erkännande av behovet av förändring i nationens struktur. Socialdemokratins till synes enkla väg har prövats; kaos och korruption har följt; och ledarskap, felaktigt kallat diktatur, har varit tvunget att åberopas.

En studie av vårt Labourparti visar exakt samma tendenser som de socialdemokratiska partierna som redan nämnts. Kan dess mest optimistiska anhängare verkligen hävda att det i partiets hela övertygelse och politik finns två genomgående toner? Även om vi inte hade historiken över deras tidigare mandatperioder som bevis, innehåller deras ledares tal och Daily *Heralds* kolumner alla möjliga inkonsekvenser. Socialistförbundet och den mest lugna fackföreningsledaren är enade i sin önskan om valseger, men det är omöjligt att hitta en enda ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

enda enighet i deras planer för regeringen när segern väl har vunnits. Besök vilket Labourmöte som helst där det finns mer än en talare, och om talarna går bortom högflygande ambitioner om praktisk politik kommer de mest slående skillnaderna omedelbart att framträda.

Det första riktigt stora parlamentariska Labourpartiet återvände 1922. Aldrig, inte ens i det "små och små parlamentet" 1906, har en sådan märklig samling egenheter nått Westminster. Ingen bättre beskrivning kunde ges av dem än den som Scanlon ger i sin bok * *Decline and Fall of the Labour Party*: —*

”Politik, liksom motgångar, skapar dock märkliga sängkamrater, men man kan lugnt säga att aldrig någonsin hade de värsta formerna av motgång lyckats föra samman sådana märkliga, olika typer som de som befann sig inklämda sida vid sida i vår Labour-säng. I parlamentet 1922 gick alla med ett klagomål med i Labourpartiet i tron att det . . . existerade enbart för att rätta till individuella fel; och när någon rik person gick med i partiet kände han eller hon genast att de borde antas till parlamentet så att klagomålet kunde tas om hand på rätt sätt. ... minns Mr. Egerton Wake, Labours nationella organisatör, vars uppgift det var att få kandidater placerade, som sa att partiets största plåga var en överdos av missnöjda generaler.”

Sammantaget fann sig några konstiga exemplar in i Labourpartiet ... var och en hade en bestämd idé: vissa koncentrerade sig på utslitna hästar, andra på förtryckta minoriteter, förutsatt att minoriteterna inte var för nära. Det fanns generaler som hade blivit förbisedda i kriget och ville att hela befordringssystemet skulle ändras. Andra (inte generaler) var villiga att ge sin tid och energi åt att se till att sabbatsdagen hölls helig; andra kunde med jämnmod se på de hårda villkor som utdömdes för de arbetslösa, men skulle villigt ha förstört partiet om det hade föreslagit att lägga till en enda arbetarklubb till listan. Det fanns andra som trodde att gruppmöten för daglig förbön med Gud skulle lösa fattigdomsproblemet, och det fanns andra utan bestämda åsikter om någonting.

År 1906, när några av Labours parlamentsledamöter antydde för världen de stora frågor som de hoppades ägna sina parlamentariska liv åt, bad Bernard Shaw om ursäkt till universum för att han någonsin hade förknippats med dem. Det finns ingen uppteckning av vad han sa 1922.”

Mindre än ett år senare blev denna brokiga församling landets officiella regering.
Efter några månader i ämbetet avskedades den summariskt av landet. Fem år av Mr.
Baldwin förberedde nationens sinne för alla alternativ, och 1929 styrde en Labourregering, bara några få ifrån majoritet och nästan alltid med en faktisk fysisk majoritet inom representanthusets valkretsar, med obehag och vanära i två och ett halvt år tills krisen 1931 ledde till deras tillfälliga valmässiga utrotning.

I Ryssland rådde Kerenskij till försiktighet ända fram till det ögonblick då han flydde för en indignerad och besviken nation, som hade vänt sig till bolsjevikerna för det ledarskap han aldrig hade haft modet att visa. I Italien ockuperade socialdemokraterna fabrikerna, och eftersom de inte hade några planer på att driva dem, lät de sig ödmjukt drivas ut och förstöras av fascisterna, som gav italienarna planer istället för tal och handling istället för intriger. I Tyskland hade socialisterna all makt i sina händer 1919, men flydde i skräck till *junkrarna* för att få hjälp; i tolv år kröp de tillbaka för Weimarkonstitutionen; och 1933, med knappt ett protestljud, gav de plats för Hitler och stormtruppernas disciplinerade ledarskap.

Det är inte förvånande att vi finner en engelsk före detta socialistisk parlamentsledamot som skriver att socialdemokratin för sin existens är beroende av att aldrig nå makten. Artikeln inleddes med en varning om att

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Labourpartiet måste, om siffror från fyllnadsvalet betyder något, få ett nytt uppdrag vid nästa val. Läsaren kan mycket väl fråga sig hur det, med tanke på ovanstående fakta, är möjligt för miljontals väljare att rösta på Labour igen. Svaret ligger i den falska ursäkt som ges från varje Labourplattform: — "Vi har aldrig haft majoritet."

Hur häpnadsväckande det än kan verka, verkar den stora majoriteten av väljarna uppriktigt tro att om ytterligare tjugo fackföreningsledare eller medelklassintelligentsian hade återvänt 1929, *skulle* Labourregeringen ha lyckats genomföra de många och varierande utopiska löften den hade gett under sin valkampanj. Hur avsaknaden av majoritet förklarar för arbetarna införandet och tvingandet igenom underhuset – ofta mot vissa liberala och konservativa röster – av definitivt arbetarklassfientlig lagstiftning såsom Anomalies Act och Coal Mines Act, låtsas jag inte förstå. Hur predikandet av klasshat och massornas samling för att krossa kapitalismen kan övergå i skenande snobbism och krypande undergivenhet inför City of London eftersom det finns 294 parlamentsledamöter istället för 307 är ett mysterium som aldrig förklaras.

Vad det än är för fel med Labourpartiet, har det gjort stora framsteg för att lösa problemet med att ställas inför obekväma frågor. Det har upptäckt att det bästa sättet är att vända dem ryggen. Förklaringar får ge vika för fördömanden; utläggningar görs genom fulmineringar; och misslyckandet med att infria löften som gjorts i det förflutna verkar i väljarnas ögon vara mer än täckt av en extra generositet i att ge löften för framtiden.

Det främsta beviset för att Labour inte kan regera ligger inte i dess misslyckande, hur föraktligt det än har varit tidigare, utan i dess ledarskaps psykologi och dess meniga medlemmars godtrogenhet. Den extraordinära mildhet som alltid visats i Storbritannien mot dem som allmänt antas ha arbetat sig upp till höga positioner förklarar förmodligen det märkliga sätt på vilket de som är i stånd att känna till sanningen låter Labourledarnas smörjande påståenden om ovanliga rättfärdighetsnormer passera obestridda.

Herr MacDonald, som ledare för den nationella regeringen, följer idag exakt samma politik som när han var den mycket vördade och älskade ledaren för en Labourregering. Den enda skillnaden är att den politiken är mer framgångsrik eftersom han är omgiven av dugliga män istället för ineffektiva. Ändå ser vi hur Labourledare som var stolta över att följa honom före 1931 nu fördömer och hånar honom för exakt samma metoder som de tidigare, när han använde dem, fördömde andra människor för att de invände mot. Så låg är standarden på ärlighet att Labour-parlamentariker, både tidigare och nuvarande, som brukade stå vid hans dörr i hopp om att få en chans att öppna den och säga "God morgon", nu skyller alla tidigare brott på MacDonald, Thomas och Snowden. I ett andetag påstår de sig vara ett demokratiskt parti; i nästa säger de att i en parlamentarisk grupp var nästan 300 tre män ansvariga för vad de nu fördömer som skurkaktigt beteende.

Ett allmänt exempel på denna oärliga propaganda kan hittas i uttalanden som alltid görs från Labourplattformar att de är det enda partiet som publicerar en balansräkning, och deras fördömande av de äldre partierna för korruption i att sälja utmärkelser och dölja hemliga inkomstkällor. Många av medlemmarna tror utan tvekan på dessa uttalanden när de gör dem. Å andra sidan måste många vara medvetna om att stora privata prenumerationer under ett antal år har mottagits av ledarna och använts efter eget gottfinnande – prenumerationer som aldrig har redovisats i något uttalande som någonsin utfärdats. Labourpartiet har alltid fördömt den tomma pompan kring titlar, men en granskning av utmärkelselistorna under partiets tid tyder inte på någon förändring i det traditionella sättet att sammanställa dessa listor. ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

En större del av Labours ledning är medvetet hycklande i dessa frågor, de vanliga medlemmarna så otroligt lättlurade att det är svårt att inte hävda att de förtjänar det ledarskap de har.

Vad ska bli slutet för demokratin? Med utgångspunkt i socialdemokratins historia på andra ställen måste vår granskning av Labourpartiet i Storbritannien få oss att tro att precis som det uppvisar alla kännetecken för de kontinentala rörelserna, så måste dess framsteg oundvikligen utvecklas längs samma linjer. Det kan mycket väl vara så att detta är allt annat än en uppmuntrande tanke. Om inte nationen kommer till sans inom en mycket kort tid och ges ett virilt och praktiskt alternativ, kommer de negativa dygderna hos ett finanskrisat konservativt parti att ge oss en Labourmajoritet i Westminster. Tories kommer att behålla en Labourregering i minst tolv månader. Väljarna skulle inte inse hur dåligt Labour var, och glömma hur dåligt konservatismen hade varit, under den tiden.

Det blir därför av största vikt att fascismen presenterar det alternativet utan ytterligare dröjsmål. Andra länders tragiska historia bör inte tillåtas att utspela sig här. De vände sig till konstruktiv planering och auktoritativt ledarskap som en sista resurs när de av okonstruktiv reaktion och blyg socialism fördes till katastrofens rand.

En Labourregering som lovat att förbättra massornas villkor kommer att upptäcka att skåpet är tomt när de når sin makt. De dagar är förbi då man ur ett överflöd kunde hitta några miljoner för att köpa arbetarna fria. Förbittrade över Labourregeringens totala misslyckande med att hjälpa dem, och upprörda av den hänsynslösa propagandans natur, kommer arbetarna att vända sig till upplopp och kommunism som en utväg. Oroade över de vilda tal som hålls för att erövra sin makt, kommer den investerande klassen att dra in sina horn med katastrofala resultat för vår ekonomiska situation. Socialdemokratin kommer att ställas inför sitt historiska problem: – Hur man ska tillfredsställa sina anhängare utan att attackera sina motståndare. Det finns ingen lösning i den socialistiska trosbekännelsen. Om mindre än tre år kommer vi att stå inför en verklig kris som kommer att få den från 1931 att se ut som en mycket obetydlig historia.

Är det möjligt att tro att demokratin, som vi känner den idag, kommer att överleva denna stadiga glidning mot katastrof? Fascismen måste sträva efter att övertyga nationen om sina planer nu, och inte när katastrofen är över oss.

Labour kan inte regera, och om den korporativa staten dröjer tills socialdemokratin har skördat sin kaosskörd, kommer nationens räddning fortfarande att ligga i det faktum att människors sinnen har förberetts och svartskjortorna har konsoliderats.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Fascism och krig av generalmajor JFC Fuller

Fascismens syn på krig är baserad på sunt förnuft, ty fascisten är realist. För honom är det meningslöst att överrösta krigets problem med ord och förbannelser, vilket så ofta görs av de som framgångsrikt lyckats undvika det sista, eftersom emotionalism är motsatsen till realism. Han är öppen för att undersöka problemet som en läkare undersöker en patient, men han vägrar att låta sig distraheras av "ära" å ena sidan eller av "skräck" å den andra.

Om problemet är lösbart kommer det att lösas vetenskapligt, det vill säga genom att söka sanningen, vidhålla ett opartiskt sinne och att arbeta på ett ordnat sätt. Hysteri kommer säkerligen inte att lösa det.

Efter att ha studerat krig historiskt och psykologiskt kommer fascisten till slutsatsen att krig under vissa omständigheter är nödvändiga och att de under andra inte är det. Därför bestämmer han att omständigheterna är den främsta faktorn, att det är dessa som skapar krig, och att kriget i sig följaktligen inte är en sjukdom, utan snarare klimaxen i ett sjukt tillstånd av fred. Det är inte mikroben, det är febern som orsakas av mikroben. Utan denna feber skulle patienten lätt kunna dö av inre förgiftning, men om hans temperatur stiger över en viss punkt kommer han säkerligen att kollapsa; i vilket fall som helst är det troligt att han kommer att vara fysiskt försvagad när hans sjukdom är över. Det är inte febern som ska klandras, utan dess orsak. Fascisten säger därför: ”Jag kommer att ta itu med detta problem kausalt, och tills dess orsak eller orsaker är eliminerade kommer jag att hålla ett lager av kirurgiska instrument och läkemedel i handen, mina flottor, arméer och flygflottor, eftersom jag inte ser någon anledning att sätta min lit till trosbotemedel och annat kvacksalveri. Följaktligen vill jag inte ha något att göra med pacifistisk häxkonst som sätter sin lit till besvärjelser, trollformler och pakter.” Det är av denna anledning som han vägrar att låta sig luras av sitt sanningssökande genom nedrustning och liknande avledningsmanöver, för vapen i sig själva kan omöjligt skapa krig, lika lite som pincetter och skalpeller i sig själva kan skapa sjukdomar.

”Därför”, säger fascisten, ”låt oss undersöka freden, ty i fredens missnöje kommer orsakerna till kriget att upptäckas, och tills de är eliminerade har jag inte för avsikt att kasta bort mina kirurgiska instrument. Ju mer hysteriska fredsförespråkarna blir, desto säkrare är jag på att kriget kommer att återvända, därför ska jag se till att mina instrument och läkemedel är de bästa som går att få tag på.”

Sedan vänder sig fascisten till den tidsålder vi lever i, ty det är ur denna tidsålder som nästa krig kommer att uppstå, och efter att ha studerat det opartiskt kommer han till slutsatsen att det idag finns två huvudorsaker till krig, nämligen: överbefolkning och finanspolitisk-ekonomisk anarki. Det är dessa som ger upphov till militära orsaker – nödvändigheten att erövra, att terrorisera och att etablera oangripbara gränser.

Den första av dessa två huvudorsaker betraktar han på följande sätt: Hur beklagligt och irriterande det än må vara, är det ett faktum att en svältande man föredrar att bryta mot lagen genom att stjäla mat än att dö av hunger. I varje civiliserat och ociviliserat land är det enigt att en man har rätt att försvara sitt liv; varför skulle då denna man ta sitt liv genom hunger när han kan bevara sitt liv genom stöld? Följaktligen, när ett land blir överbefolkat, står det inför två alternativ: det kan begå självmord i ett inbördeskrig eller ockupera ett angränsande territorium, vilket innebär krig om det inte är bebott.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

av paktberusade pacifister. Detta är fakta som inte kan motsägas. Med Japan överbefolkat är det orimligt för Förbundet att invända mot japansk expansion. En mycket klokare väg vore att årligen skeppa över några tusen ton preventivmedel till det landet.

Samma problem står vi inför i Indien: Vitbok eller ingen vitbok, om indier fortsätter att föröka sig i nuvarande takt, såvida inte expansion blir möjlig, måste Indien explodera innan detta århundrade är slut. År 1921 var dess befolkning 320 miljoner och 1931 350 miljoner. Med denna ökningstakt kommer den att vara cirka 700 miljoner år 2001, och om inte Marie Stopes blir sysselsatt eller varje majsstjälk får två ax, är en katastrof förutdömd. Detta är ett faktum som ingen penna och bläck eller fromma ord kan utplåna; följaktligen arbetar fascisten med fakta – han är realist.

När han vänder sig till den andra av de två huvudorsakerna konfronteras fascisten genast med vad som utropas till "ekonomisk nationalism", vilken av så många antas vara bebodd av strejkens djävul. Aldrig förtrollad av ord eller namn, upptäcker han vid en undersökning att det som egentligen avses, men som det under liberal demokrati är en kätteri att viska, är anarkisk handel: Gå som du vill, gör som du kan, fuska, muta, kämpa och djävulen tar den sämsta. Marknader och utländska lån utgör stora delar av detta blodlösa krig om småpengar. Jag ska kortfattat undersöka dem i tur och ordning.

Eftersom alla nationer idag producerar mer än de kan köpa under det befintliga finansiella systemet, överstiger världsproduktionen den globala efterfrågan. Marknaderna blir därför orsaker till konflikter och områden för att dumpa missnöje såväl som varor. Eftersom det uppenbarligen är omöjligt för varje land att sälja mer än det kan köpa, involverar privata intressen deras respektive regeringar och regeringar skramlar med sina svärd för att skrämma varandra – deras skrammel är dagspressens förolämpningar. Girighet framkallar avund, avund, passion och hat, sedan kommer någon incident som detonerar uppdämd känslosamhet och det blir krig. Ungefär samma sak händer i kampen om råvaror.

En ännu starkare orsak är kampen mellan de stora centralbankerna om finansiell kontroll. Om varor inte kan betalas med varor tvingas gäldenären att acceptera ett lån och omedelbart träda i ekonomiskt slaveri. Som en författare säger om internationella finansiärer: ”Mer än någon annan kraft som släppts lös i den moderna världens kaos har de lett till krig.” När de väl är i deras grepp finns det bara två sätt att ta sig ur det: förkastelse eller strid. Eftersom det första innebär konkurs och vanära, tillgrips normalt det andra.

Således händer det att på grund av den girighet och känslosamhet som är inneboende i massdemokratier, betraktas vapen inte som kirurgiska instrument, utan som tvångströjor för nationellt och internationellt missnöje. Genom dem tvingas interna revolutioner och fientliga grannar terroriseras, inte för att upprätthålla rättvisa, utan för att upprätthålla girighet. Återigen, det är bara ett steg från en tullmur till en befäst gräns, och om en befintlig gräns är svag finns det alla incitament att söka en annan som är starkare. Förr i tiden sökte man starka defensiva gränser för att säkra nationell existens, nu söker man dem för att säkra internationell ocker.

Den 11 juli 1933 sade Mr. Chamberlain i underhuset: ”Vi själva står fortfarande fast vid den uppfattning vi hela tiden har haft, nämligen att de största problemen som världen lider av idag är internationella till sitt ursprung, och att de endast kan lösas genom internationella åtgärder och överenskommelser.” När det gäller deras ursprung har han rätt, men eftersom Satan har en säregen ogillande av att driva ut Satan, är fascisten mer än tveksam till hans botemedel. Det är därför han inte tror på nedrustningsavtal, fredspakter och internationella polisstyrkor som pratas ut och in av medlemmarna i Nationernas Förbund eller dess anhängare.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Förbundet står inte för fred, det står för status quo: det står för en myt, tröghet och inte för en verklighetsförändring. Världen rör sig och vi måste följa med den; det kan inte finnas något stopp utan att förruttna, och förruttnelse föder krig, ty den förruttnar civilisationen. Undersök till exempel problemet med Österrike, för närvarande centrum för europeisk förruttnelse: År 1918-19 reducerades ett stort imperium till en liten stat med ett enormt kapital; det vill säga från en miljonärs position till en fattigman som fortfarande har att betala för sitt hus – Wien – en miljonärs hyra. År 1931 föreslog Tyskland en tullunion, och Frankrike, som kände att de var på väg att torpederas, var omedelbart fast beslutna att torpedera denna union med hjälp av det aldrig misslyckade förstörelsevapnet, Förbundets råd. I huvudsak en ekonomisk fråga hänsköts den för avgörande till den permanenta domstolen för internationell rätt och lades på den politiska hyllan, där vinscharna bland annat drevs av Salvador, Kuba, Colombia och Kina – då i ett tillstånd av öppen anarki. Om Kuba eller Salvador hade röstat åt andra hållet, skulle unionen ha blivit ett fullbordat faktum; eftersom ingen av dem gjorde det, förbjöds den.

Är detta förnuftigt eller vansinnigt? Är detta sättet att integrera världen och skapa evig fred?
Det hade varit förnuftigt och ärligare om Förbundet hade proklamerat: ”Österrike är ett omöjligt land, hon är Europas fattigare, och om hon inte ska tillåtas denna union måste vi behålla henne och betala henne miljontals pund varje år.” Även då, vilken rätt skulle Förbundet ha haft att anta att österrikarna – ett stolt folk – ville leva i ett fattighus; för allt de ville ha var självbestämmande och de vill fortfarande ha det men kan inte uppnå det, för de är tvungna att leva inte under en regering de själva väljer, utan under en korrupt despotism.

Österrike hindras faktiskt från att utarbeta sitt rättmätiga öde genom att påtvinga sig en smygande internationell polisstyrka – pengainternationalen som inte behöver köpa utländska legosoldater; för den kan alltid anlita inhemska poliser. Det är denna typ av styrka, den avnationaliserade mördaren vars enda motivation är pengar, som Nationernas Förbund, den Nya Samväldsrörelsen och den förfallande kapitalismen försöker påtvinga världen. Om de skulle göra det, skulle resultatet förr eller senare bli en katastrofal revolution som slutar i världsomfattande bolsjevism. Är detta då deras yttersta mål?

Ändå, trots detta uppenbara politiska skurkaktiga beteende, är det fascisten mest av allt invänder mot den lömska moraliska attack som inleds under täckmantel av ett rökmoln av fromma plattityder och hysteriskt hyckleri, mot allt som är virilt och andligt i mänskligheten. Ära, dygd och tro på allt ädlare än bara att leva ska underkastas internationell rättslig kontroll. Men är fred eller upprätthållandet av fred till varje pris slutet på livet? Finns det inget i denna värld kärare än livet? Är människor enbart djur? Med James Martineau tror fascisten att:

”Vördnaden för mänskligt liv förs till en omoralisk avgudadyrkan när det hålls heligare än rättvisa och rättvisa, och när blodets skådespel blir mer fruktansvärt än åsynen av förödande tyrannier och triumferande hyckleri ... ingenting kan vara svagare eller mer självmordsbenäget än att män som är medborgare i ett samvälde tillkännager att de för sin del avser att hålla livet högre än rättvisa. Och om dagen kommer då nationer är nöjda med att underkasta varje tvist, oavsett dess ursprung, en domstols avgörande, kanske det inte är så att världen har blivit bättre, utan att människor har blivit elakare och lägre eftersom det inte längre finns något som de håller kärare än livet.”

Att leva är naturens drivkraft; men att leva rättfärdigt – det vill säga i enlighet med våra djupaste övertygelser – är säkerligen grunden för all moral och religion. Kan en människa som tror att hon återspeglar Guds vilja ställa sin tro inför polisdomstol för dom? ”Lev farligt” skulle därför framstå som ett ädlare och rättfärdigare livsmotto än

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

”Säkerhet först”, som när det tillämpas på människans hjärta inte kan uppnå något annat mål än att avla en ras av avandliga eunucker.

Sålunda ses livet i fascismens filosofi som ett medel för ett mål och inte som själva målet. Individen är dödlig, men staten, inte bara massan av individer, utan det som är ädelt, inspirerat och inspirerande i deras historia, med två ord – nationell andlighet, är odödlig och oändligt större. Det är för detta som varje individ måste leva, inte bara för att upprätthålla den utan för att upprätthålla den med sitt liv, sina tankar och handlingar. Det är en kamp mot vad som ska göras och inte bara en tidsmarkering för vad som har åstadkommits. Om det i denna anda fortfarande finns något av vildsvinets aktivitet, himlen vare lovad, finns det ännu ingenting av gårdsgrisens tröghet.

På grund av denna dynamik, denna grundläggande virilitet, står fascismen för fred, men den fruktar inte krig, för allt den fruktar är ett trögt liv. Därför lyder fascismens trosbekännelse om fred och krig som följer:

Krigets legitima syfte är en mer fullkomlig fred; eftersom krig är ett kirurgiskt instrument.

Det legitima målet för fred är en mer fullkomlig människa; eftersom fred är ett skapande instrument.

Och människans legitima objekt är en mer perfekt värld; eftersom människan är ett gudomligt instrument.

Hur omvandlar han denna trosbekännelse till handling, för utan aktivitet kan det inte ske någon återfödelse? problem som jag nu ska undersöka.

Stridernas historia kan delas in i två stora rubriker – inre revolutioner och yttre utländska krig; den första befruktar den andra och den andra den första. Jag ska nu undersöka dem i tur och ordning.

Vad fascisterna säger är detta: Internationellt missnöje är bara summan av otaliga nationella missnöjen. Om världen jämförs med ett hus, så sjunker dess grundvalar ständigt och dess väggar rasar samman, eftersom dess tegelstenar och murbruk är ruttna. Därför är det första problemet med att skapa en kreativ världsfred att varje nation ska få ordning på sitt eget hus; för så länge nationerna befinner sig i ett tillstånd av inre ruttnande, omedelbart när en kris blir överhängande, kommer deras respektive politiker att försöka upprätthålla sin auktoritet genom att vända missnöjet utåt, det vill säga bort från hemmet och mot utrikespolitiken. Detta är den äldsta och säkraste vägen till krig.

Ett utmärkt exempel på detta är Frankrike efter kriget. Dess regeringssystem är fullständigt korrupt, så vad gör dess politiker? För att avleda folkets uppmärksamhet förkunnar de högljutt att Frankrike är i fara och hypnotiserar folket med ordet "säkerhet". Om det vore möjligt att säkra Frankrike mot alla former av attacker, skulle de franska politikerna vara tacksamma? Nej, de skulle vara skräckslagna, för de skulle inse att eftersom folket då inte skulle ha något att frukta av ett utländskt krig, skulle de rikta sin uppmärksamhet mot interna reformer och revolution. "Säkerhet" är i själva verket inte en sköld som hålls mot Tyskland, utan på plats den skottsäkra ryggsköld under vilken Staviskys kryper.

Även om orsaken till missnöje i nästan alla länder är ekonomisk till sitt ursprung, är dess uttryck, som det måste vara, moraliskt. Fattigdom skapar inte bara nöd utan en känsla av orättvisa. Att det i en tid av potentiellt överflöd fortfarande borde finnas faktisk och överdriven fattigdom framstår som kriminellt, och när en regering betraktas som en samling gangsters, börjar den lidande och tänkande människan tro på sin rätt att störta den. Detta är den grundläggande orsaken till alla sociala revolutioner. Att nekas en rättvis andel i produktionen på grund av ett föråldrat distributionssystem är inget annat än rån. Om en inbrottstjuv kommer in i ditt hus och hotar ditt liv, har du rätt att skydda det.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

även på bekostnad av sin egen. Den desperate mannen ser på politiska mord från en liknande vinkel, och när han väl inser att det är finansmannen som använder politikern som en förföljare mellan honom och vad han anser vara sin rättmätiga andel av rikedomen, kan vi förvänta oss den första nedgången som någonsin inträffat i bankirernas historia.

Fascisten säger: Varför lösa detta problem med finansiell anarki genom social anarki? Varför inte istället lösa det genom ekonomisk omorganisation? Fattigdom och följaktligen revolution skapas av en felfördelning av rikedom, av ett ruttet finanssystem, av lönesänkningar, stigande priser och en allmän sänkning av levnadsstandarden; varför inte då organisera de nationella industrierna så att de kan kontrollera sig själva, uttrycka sig och reformera sig själva? Detta är inte socialism, där staten kontrollerar arbetet, för den kontroll över industrin som föreslås här sker av dem som skapar och upprätthåller arbetskraft. Det är i själva verket den renaste formen av kooperativ demokrati, som politiska demokratier aldrig har försökt att förverkliga. Denna kontroll avser fascisten att etablera med hjälp av den korporativa staten. Industrier kommer att delas in i självstyrande grupper som var och en väljer ett industriföretag bestående av arbetsgivare, arbetare och konsumenter. I en sådan organisation kan klasskrig, strejker och lockouter inte få någon plats. Istället för att kämpa för ökade löner kommer målet att vara att höja levnadsstandarden i takt med att vetenskap och industri ökar produktionskraften. Vad betyder detta? Att exploatering kommer att ersättas av organisering och en ny samhällskropp kommer att skapas.

När välstånd har etablerats är nästa steg att blåsa nytt liv i det ekonomiska stoftet. Liksom människan är delvis fysisk, delvis moralisk och delvis intellektuell, är även ett samhälle av människor delvis ekonomiskt, delvis kulturellt och delvis politiskt. Det följer därför att, liksom hos människan själv, de ekonomiska faktorerna bör grupperas i organ och lemmar; så bör även det kulturella nästan helt lämnas åt individerna och det politiska bör ha auktoritet över helheten. Med vilket jag menar att politikens huvudsakliga aktiviteter kommer att bestå i att reglera relationerna mellan individer och mellan grupper och i att styra dessa organ och lemmar, de nationella tjänsterna, som de ensamma kan kontrollera.

Ur detta kan vi dra slutsatsen att individernas privatliv kommer att vara så fritt som möjligt; att välståndet för grupper av arbetare kommer att bero på organisation enligt funktioner, och att helhetens styrelse kommer att utföras av människor med hög intelligens, kunskap och erfarenhet. Med andra ord: det kulturella livet är individuellt, det ekonomiska är kollektivt och det politiska är direktiv och auktoritärt. När dessa tre grupper av aktiviteter – självuttryck, grupputtryck och nationellt uttryck – samverkar, kommer den högsta ekonomin för kulturellt, ekonomiskt och politiskt liv att bli resultatet. Denna ekonomi är sann frihet och frihet från missnöje är grunden för nationell fred.

Jag ska nu gå över till den andra hälften av krigsproblemet, det vill säga från nationella revolutioner till utländska krig, och här finner vi återigen att verklig fred måste upprättas på ekonomisk grund.

Vad är den grunden idag? Guldanarkin, hörnstenen i de befintliga internationella och nationella monetära systemen. För att få guld eller etablera guldvalutor måste nationer ha aktiva "gynnsamma" handelsbalanser. De som lyckas med det kan antingen utvinna guld från nationer med "ogynnsamma" saldon eller tvinga dem att låna mellanskillnaden i form av ett lån. Som en skribent säger om denna fråga: "Istället för att handla med varor och tjänster till ömsesidig fördel tvingas nationerna att kämpa med näbbar och klor om 'gynnsamma' saldon – dvs. guld – under straff för att befinna sig i den förnedrande och eländiga positionen att vara en bonde åt sina framgångsrika konkurrenter." Detta är den direkta vägen till krig, eftersom, som jag redan har påpekat, förutom förkastelse endast krig kan avskaffa detta slaveri.
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Lösningen på detta problem ligger uppenbarligen i att överge guld som mått på förmögenhet och att basera valuta på verklig förmögenhet, inte på en vara som kan undergrävas, utan på alla varor med ett marknadsvärde. Då måste exporten betalas med import, annars blir den gåvor till den nation som tar emot den. Som ovanstående författare säger: Statligt subventionerad export blir då meningslös. Tullar, i den mån de utesluter import, kommer i den mån att utesluta export. Växelkurserna kommer att vara oföränderligt fasta, vilket eliminerar spekulanten och penninglångivarens rädsla kommer att försvinna.

Jag kan här inte gå in på detaljer om hur den rådande finansiella anarkin ska avvecklas; men det är uppenbart att i demokratiska regeringar, som förlitar sig på guldstandardfinansernas intressen och fördomar för sin makt, kan lösningen inte bli något annat än en katastrof. Se på det maskineri som finns i detta land och som skulle behöva genomföra en så invecklad reform.
Premiärministern måste hänskjuta problemet till kabinettet och kabinettet till parlamentariska partiet, och om en Labourregering skulle vara vid makten måste parlamentariska partiet hänskjuta det till fackföreningskongressen och Labourpartiets konferens, medan det bakom alla dessa församlingar är särintressen som drar i trådarna.

Under en fascistisk regering, när experterna har granskat frågan, kommer premiärministern att säga "ja" eller "nej". Om "ja" då blir åtgärden lag. Och om andra nationer skulle vara intresserade, vilket knappast kan undgå att vara fallet om de står under fascistisk ledning, blir en snabb överenskommelse möjlig, med samma beslutsmekanismer.

Om vi, för argumentets skull, är överens om att denna grundläggande orsak till krig är eliminerad, återstår det som kan kallas den biologiska orsaken, nämligen överbefolkning som ingen ekonomisk omställning direkt kan påverka; eftersom den står utanför regeringens kontroll.

I länder där en hög levnadsstandard råder löses detta problem automatiskt genom en minskning av födelsetalen. Men i länder där en låg standard råder, det vill säga i länder där den industriella civilisationen inte är fullt utvecklad, kan man under många år förvänta sig en ökning av födelsetalen. Om vi vänder oss till världsstatistiken finner vi att medan befolkningsökningen minskar i Västeuropa, gör den det inte i Österuropa, medan det i Ryssland och stora delar av Asien finns plats för hundratals miljoner fler människor. Om Asien industrialiseras på det sätt som nu etableras i Ryssland, råder det föga tvivel om att dessa hundratals miljoner kommer att födas och att en tid kommer då överbefolkning kommer att tvinga fram en expansion västerut. Vad betyder detta? Inget mindre än ett interkontinentalt krig mellan Asien och Europa. För att förbereda sig för detta krig måste europeiska nationer upphöra med sina inre gräl och enas, och enas kommer de aldrig att göra så länge ekonomiskt och finansiellt missnöje skiljer dem åt. Om österuropeiska nationer inte inom sina gränser kan hitta plats för sin växande befolkning, då är valet mellan två onda saker det minsta, att deras expansion ska ske österut och inte västerut. En sådan expansion kommer inte bara att gå längs linjen med minst befolkningsmotstånd, utan den kommer också att vara mot och inte bort från det största krigshot som någonsin sannolikt kommer att hota den västerländska civilisationen.

Från denna korta utflykt in i framtida möjligheter ser vi, och jag tror det är övertygande, att krigsproblemet inte kan lösas genom fredspakter och ordrika konventioner. Det är ett verkligt och aktivt problem, varav en del kan lösas genom organisation, och en del kan endast skyddas mot av ett enat och militärt mäktigt Europa.

Eftersom det är uppenbart omöjligt, även när fascismen vinner makten i detta land, att den ensam kontrollerar Europas öden, är det viktigaste militära problemet vi står inför vårt imperiums säkerhet och försvar. Här är vi på vår egen mark och inom vissa väl-

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

definierade gränser kan byggas som vi vill. Detta innebär ledarskap och handling.

Eftersom den materiella grunden för all militär makt i ett civiliserat land är ekonomisk rikedom, är det första problemet i den kejserliga säkerheten imperiets utveckling. Man kan dock säga att eftersom herravälden idag är autonoma självstyrande nationer, är det omöjligt för någon inrikesregering, fascistisk eller annan, att utföra denna uppgift. Om tvång föreställer sig, då instämmer fascisten helhjärtat. Men för honom är tvång helt onödigt, för som realist tror han att eftersom utveckling kommer att bero på samarbete, måste samarbete i sin tur grundas på egenintresse.

Det är helt meningslöst att tala om blodsbrödraskap och traditionella band, eftersom dessa är accepterade fakta och ingen tvivlar på deras bindande kraft; dessutom står de utanför den materiella sfären och berör därför inte den ekonomiska frågan. Det som är av verklig nytta är att antyda att ett slutet imperium inte bara innebär ett mer välmående imperium utan också ett säkrare imperium, eftersom det i nationernas gemenskap kommer att utgöra ett så kraftfullt instrument för fred att det praktiskt taget kommer att förbjuda krig. För ett slutet imperium är krig, andra än de som härrör från överbefolkning, vilka ligger utanför politisk kontroll, skadliga. Följaktligen är det till imperiets fördel att världsfreden upprätthålls. Därför är det till dess fördel att alla dess delar samarbetar ekonomiskt. Detta kan innebära en förlust av utländska investeringar; men inom kort tid kommer denna förlust att kompenseras fullt ut av ständigt ökande välstånd.

Att skydda detta välstånd leder oss direkt till försvarsproblemet. Var ligger makten att försvara? För det första i den brittiska flottan, eftersom dominionerna under många år framöver inte kommer att vara i stånd att bygga och underhålla mäktiga krigsflottor. För det andra i flygvapnet och armén.

När det gäller det tredje av dessa försvarsinstrument, eftersom det är modernt, det vill säga mekaniserat, arméer är av den typ vi behöver, kommer samma kostnadsproblem att uppstå för Dominionerna som de ställs inför vid byggandet av moderna flottor. Men när det gäller det andra, flygvapnet, utvecklas en helt annan historia, för Dominionerna, som täcker vidsträckta landområden, är de naturliga grogrunderna för civila flygplan, och civila flygplan är grunden för militär flygmakt.

Därför löser sig problemet på följande sätt: Storbritannien måste först och främst ansvara för sitt eget luftförsvar, och sedan imperialt ansvara för all sjöfart och för upprätthållandet av en liten men kraftfull mekaniserad armé som i krig kommer att operera i linje med en imperial brandbrigad. I sin tur måste dominionerna ansvara för sitt eget luftförsvar och följaktligen etablera starka och effektiva flygvapen.

Om sådana styrkor ges löses problemet i ett samarbete, och i dess lösning finns två huvudfaktorer, nämligen: upprättandet av ett nätverk av försvarade landningsplatser med liknande syfte som vårt befintliga nätverk av försvarade kolstationer, och skapandet av ett kejserligt flygråd som kan ge råd till imperiets nationer om luftförsvar och utveckling av flygmakt.

Även om detta är vårt viktigaste problem om vårt imperium ska bestå, är vårt mest omedelbara problem att omorganisera och återupprusta våra stridsstyrkor. Ända sedan krigets slut har en rad okontrollerade regeringar reducerat dem till ett tillstånd av maktlöshet. Vår tvåmakts marinstandard har övergivits och idag har vi farligt brist på kryssare, jagare och ubåtar. När det gäller detta sistnämnda vapen är vi nu utlämnade till Frankrikes nåd. Vår armé har minskat i storlek och effektivitet, och även om bristen på hästkött delvis har tvingat oss att motorisera, har ett överflöd av arkaiska hjärnor upprätthållit en sådan värdelös massa av ...

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

infanteri att det inte är något mer än en extravagant dyr polisstyrka. Samtidigt har Royal Air Force sjunkit från första till sjätte plats bland världens flygvapen.

Fascisten vill inte ha något av detta. Han bryr sig inte om maktnormer och känslomässiga begränsningar. Han är realist och säger: ”Om jag råkar leva, vilket jag gör och måste göra, i ett guldruschläger, tänker jag bära ett vapen på höften.”

Hans åsikter är följande:

Vi har mängder av tusentals mil sjövägar att skydda, och för att försvara dem mot inte alla utan de mest sannolika attackerna behöver vi en flotta som på alla sätt är lämplig för detta ändamål.

Vi har en artonhundratalsarmé; istället borde vi ha en från tjugonde århundradet. Inte en armé vägd i tonvis av människokött, utan mätt i termer av mekanisk slagkraft: få män och fler maskiner, eftersom detta är en maskinålder och inte en muskelålder.

Vi vill ha och kommer att ha ett flygvapen som kan försvara oss genom att vara så kraftfullt att alla Fienden inom effektivt räckhåll kommer att tänka sig för många gånger innan de attackerar oss.

Slutligen vill vi ha ett strategiskt försvarsministerium som kan planera för de tre försvarsgrenarna som om de vore en enda kombinerad försvarsgren. Det vill säga, vi vill ha ett försvarsautokrati i fred eftersom vi vet att i krig kommer eller kan ingenting annat än ett autokrati att styra strategin på ett målmedvetet sätt.

Om andra nationer skulle förkunna att detta är vår försäkring mot krig och i krig vår segergaranti är militaristisk, låt dem då göra det. Även om vi inte längtar efter en rustningskapplöpning, har vi inte för avsikt att nästa gång vi attackeras befinna oss i en sådan situation att vi tvingas springa bort från vår fiendes vapen. Vi föredrar att möta fakta öppet och rakt på sak istället för att blint blinka åt dem.

Jag tror att jag nu har täckt de viktigare problemen som vi står inför gällande krig och dess förberedelser, och har klargjort att skillnaden mellan fascistens och de flesta andra människors synsätt är: att medan de anser krig oundvikligt eller förebyggbart under alla omständigheter, anser han krig nödvändigt eller onödigt beroende på fredsförhållandena. I själva verket är denna skillnad identisk med den som skiljer alkemisten från vetenskapsmannen.

Krig är en verklighet och måste behandlas som sådan. Det är förståeligt att folket efter det senaste kriget vände sig till idealism, om än bara för en förändring av atmosfären. Det är också förståeligt att alla regeringar som drivs av den allmänna opinionen av sin natur är tvungna att hälla olja på grumliga vatten. Dessa är fakta som inte kan motsägas; men det betyder inte att de är fakta som inte kan ändras. Även om fascisten inte vill ha krig, eftersom krig är ett mått på fredsmissnöje och därför ett mått på regeringsmisslyckande, rusar han inte till den andra ytterligheten och sätter sin lit till politiskt hokuspokus och lurendrejeri.

Vidare tror han inte att detta är en krigisk tidsålder, och han anser att denna tro bevisas av det faktum att regeringar aldrig slutar prata om krig. Hur kan detta vara möjligt? För att det bara finns två stora kategorier av problem i det nationella livet: den ena är intern och den andra är extern – inrikesfrågor och utrikesfrågor. Om du inte vill att folket ska granska det första, fokusera deras uppmärksamhet på det andra. Detta trick, som är vanligt för varje trollkarl, är den demokratiska politikens drivkraft.

Han anser att krigets problem är vetenskapligt och inte känslomässigt: upptäck dess orsaker, isolera viruset och odla ett antigift istället för jabber och käke. Som det är för närvarande och det

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Även om det verkar som att ingenting utöver en universellt hög levnadsstandard under en tid framöver kommer att eliminera krig som uppstår på grund av överbefolkning, anser fascisten att väpnade styrkor kommer att krävas och att effektiva styrkor följaktligen kommer att visa sig mer användbara och ekonomiska än föråldrade. Även om en människa påverkas av traditioner, och virila traditioner är av yttersta värde i krig, kan vapen uppenbarligen inte vara det. Därför blandar fascisten inte känslor med kanonkulor.

Även om ett enat Europa är ett stort ideal, ett som fascisten välkomnar och tror är möjligt under fascistisk kontroll, eftersom alla regeringar då kommer att samarbeta med varandra genom ett organiserat system, är det avgörande faktum idag att det enda verkliga nationsförbundet i världen är det brittiska imperiet. Här är alltså vår sanna utgångspunkt på vägen mot en kreativ fred. En utgångspunkt som ungefär täcker en fjärdedel av jordklotet och omfattar en fjärdedel av dess invånare. Freden ligger i våra händer om vi bara vill greppa den på ett realistiskt sätt. Kommer vi, som nation, efter århundraden av slit, nu att falla ur marschlinjen och bli en pöbel av eftersläntrare? Fascisten svarar "Nej"; därför är hans paroll "Framåt".

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Framåt i fascismen av

Oswald Mosley

FASCIST-propaganda är etablerad som en integrerad del av vårt nationella liv. Två års arbete och uppoffringar ledde till att denna rörelse erkändes av folket som en patriotisk, revolutionär och i grunden brittisk makt.

Den brittiske arbetaren har äntligen kunnat identifiera sin naturliga kärlek till landet med sin en rättfärdig och nödvändig önskan om en grundläggande förbättring av sina villkor.

Imperialisten som tidigare inte hade tänkt på det elände och den nöd som förtryckte miljontals av hans eget folk har fått möjlighet att förstå att det för arbetslöshet och fattigdom varken kan finnas ursäkt eller försoning i denna moderna vetenskapliga tidsålder.

Det tredje året av vår rörelses livstid har inneburit exempellösa propagandaframgångar; men dess största bedrift har varit skapandet av den vetenskapliga och fullständigt pålitliga organisation utan vilken ingen propaganda kan producera resultat av bestående värde.

Rörelsens organiska struktur som helhet omfattar nu nästan 500 distriktsformationer som håller på att organiseras enligt parlamentariskt område, och alla korrelerade och förenade genom en organisation som vilar på svartskjortorsaktivitet. Konstruktionen av denna helt pålitliga maskin är verkligen desto mer anmärkningsvärd eftersom den inte har absorberat så mycket av rörelsens energi att propagandan har försämrats. Tvärtom har den bidragit oerhört till framgången för två av de största propagandaoperationerna i modern brittisk historia. Den nu berömda kampanjen "Mind Britain's Business" väckte folkets motstånd mot ett meningslöst krig i en åtgärd som uppskattas mer och mer från dag till dag, allt eftersom politikerna drar sig tillbaka från den fantastiska och bombastiska attityd som de intog när de, omedvetna om vår propagandamakt, först övervägde användningen av militär och sjömakt i en tvist som inte kan...

berör oss.

Den andra stora operationen kommer att bli ihågkommen med mottot ”Fascism nästa gång”.
Under hela den senaste valkampanjen höll vår rörelse så många möten som något av de gamla partierna kunde organisera. Våra möten var i allmänhet fulla till bristningsgränsen, deras var ofta i stort sett tomma. Våra möten var, nästan utan undantag, fredliga och ordnade; deras präglades mycket ofta av scener av huliganism och våld som inte skulle tillåtas på något fascistiskt möte. I slutändan har vi behållit yttrandefriheten; de har försökt förneka den och förlorat den själva.

Vid våra möten registrerades ett stort antal rekryter mitt i valkampen.
Att vi skulle bli hörda med intresse trodde vi; att vi inte skulle tystas av de orientaliska undermänniskor vi kände; men att massor av människor skulle ansluta sig till våra led just vid en tidpunkt då vi vägrade att nominera kandidater är den högsta hyllning som kan ges till visdomen i att avstå från valkamp tills vi kan attackera fienden med den högteknologiska maskin som är nödvändig, under hela hans sargade och splittrade front.

Således, när år 1935 lider mot sitt slut, kan vi reflektera över lika framgångar inom propaganda och organisation.
Om vi aldrig kan vara lyckliga förrän vår uppgift är slutförd, kan vi alla vara stolta över varje timmes arbete vi har gjort, varje liten uppoffring vi har gjort för den sak som är att ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

rädda vårt folk genom att förena allt som är ädelt i nationalismen med allt som är tjänande i socialismen.

I efterhand måste det dessutom erkännas att vårt motstånd mot det judiska angreppet har varit lika triumferande som det visat sig nödvändigt. Eftersom judarna inte skulle tillåta en brittisk rörelse att arbeta, tänka och känna enbart för Storbritannien, eftersom de skulle ha kastat oss in i katastrofala stridigheter med ett stort folk vars ledare har räddat Europa från kommunismen, har de funnit sig kastade tillbaka på en stadigt sjunkande defensiv, då de i Storbritannien framkallat en antisemitisk känsla som de själva ensamma har att skylla för. Vi kan stolt reflektera över att om inte vår rörelse hade haft modet att utmana hotet från den judiska internationella finansvärlden och den judiska bolsjevismen, skulle den inte bara ha misslyckats med att rättfärdiga folkets förtroende: den skulle ha undvikit det avgörande testet, ur vars eld den har framstått som ett föremål av härdat stål.

Vi gläder oss åt prövningar av detta slag, ty endast de kan säkerställa att våra medlemmar ska vara ståndaktiga, sanna och villiga att offra sig i en fantastisk manifestation av den höga mänskliga egenskap som framkallas av den fascistiska kampen, ”kraften att uthärda”.

Under det kommande året måste alla ansträngningar fördubblas och varje framgångsrekord slås. Nu har vi engagerat oss i att utkämpa nästa val; och detta engagemang kommer att fullgöras genom det enorma arbetet att i flera hundra valkretsar bilda valorganisationer som är överlägsna de gamla partiernas. Uppgiften är svår; men vårt aktiva medlemsantal överstiger avsevärt det hos något av de gamla partierna.

En tre veckor lång resa, som avslutades strax före jul, har avslöjat både en personal och en anda som ingen annan kraft i Storbritannien kan efterlikna. Officerare från varje distrikt samlades till områdeskonferenser varje kväll och många eftermiddagar. De var värdiga representanter för den karakteristiska brittiska manlighet som de ledde på sina respektive orter. Även kvinnliga officerare representerade den ständigt växande styrkan i vår rörelse av sann brittisk kvinnlighet. Lokala organisations- och policyproblem undersöktes med en noggrann uppmärksamhet på detaljer som var omöjlig under de gamla partiernas korta, vaga och korta årliga konferenser. Nationella planer för det kommande året diskuterades fullständigt och öppet och mottogs i hela landet med en uppmuntrande universell entusiasm. Framför allt upprätthölls den nära personliga kontakten och relationen även under den nuvarande stora tillväxten av rörelsen som så levande kännetecknade det fascistiska brödraskapets tidiga dagar.

Ett nytt år av fascistisk styrka ligger framför oss. Rörelsen som har varit djärv nog att skratta åt den samlade styrkan hos den judiska internationella finansen och de propagandaresurser som den förfogar över; rörelsen som framgångsrikt har trotsat "självständig makt, röd front och massakerad reaktion", kan inte längre nöja sig med defensiven. Efter att ha övervunnit de mäktiga hinder som lagts i vår väg måste vi nu arbeta för vår egen seger. Omfattningen och hastigheten av denna erövring måste bero på varje medlems outtröttliga och målmedvetna ansträngningar.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Styrka genom glädje
av Dr. Robert Ley

Den nationalsocialistiska organisationen *Styrka genom glädje* bildades på befallning av vår ledare, Adolf Hitler. Han skickade bud efter mig en dag och sa: "Jag vill att den tyska arbetaren ska ha tillräckligt med rekreation och semestrar, så att nationens nerver ska vara sunda; för det är omöjligt att uppnå någonting, inte ens med statsmannaskap av största geni, om nationens nerver förstörs." Det blev min plikt att utföra denna ledarens befallning, och i november 1933 kom *Styrka genom glädje* till stånd. Många, även bland mina mest intima medarbetare, förstod inte vad jag siktade på, och inte heller vad ledarens avsikt var. Många trodde att det var att ge ett sätt att kasta damm i arbetarens ögon och avleda hans legitima önskan om social rättvisa. Andra såg återigen i det ett nytt verksamhetsområde för skapandet av nya ämbeten. Endast ett fåtal insåg vid den tiden det enorma åtagande som idag pulserar genom hela Tyskland och redan sträcker sig ut i världen långt bortom vårt eget lands gränser. Det verkar som ett mirakel när man tänker på hur en idé, som många har skrattat åt, föraktat av andra, förolämpat och höljt i skymf av motståndare, och som även våra närmaste vänner har betraktat med oro och misstro, på kort tid av drygt två år har vunnit folkets hjärtan och omsatts i praktiken av folket självt.

Som en beskrivning av det objekt vi har i sikte är namnet helt korrekt: Nationalsocialistisk gemenskap, *styrka genom glädje.* Man måste noggrant överväga betydelsen av varje enskilt ord: Nationalsocialistisk gemenskap. Gemenskapen är dess grund, och här är återigen ett tydligt uttryck för det faktum att gemenskapen ensam är kapabel och kompetent att vara glädjeförmedlare. I detta ser vi nationalsocialister återigen tydligt att kultur och konst är sammanbundna med nationens och rasens gemenskap och inte kan ha en isolerad existens i ett vakuum. *Styrka genom glädje* Jag fick rådet att kalla det "Efter jobbet". Men jag har aldrig varit för imitation, utan föredragit att alltid se om det inte vore möjligt att skapa något själv.

Det unga Italiens ”Dopolavoro” kan förvisso visa stora resultat; det är utan tvekan en stor prestation. Men det sammanfaller inte exakt med det mål vi har i sikte. Det är ett neutralt uttryck som varken förmedlar vår önskan eller vad Ledaren befallde. Ledaren sade: ”Jag vill ha en stark nation: se till att arbetstempot, som rationaliseringen och hela händelseutvecklingen i vilket fall som helst har gjort meningslöst, motverkas av den rekreation och de semestrar som dessa män får; och se till att folkets nerver inte förstörs.” Ledarens befallning var att ge nationen styrka, och samtidigt visade han hur denna styrka skulle erhållas: genom rekreation, genom helgdagar, genom glädje.

Styrka genom glädje är kanske det kortaste och mest koncisa uttrycket för nationalsocialismens hela syfte. Det är förkroppsligandet av en livssyn som nationalsocialismen har gett Tyskland; det uttrycker den positiva livsinställning som pulserar inom oss och som ersätter det förnekande av livet som dominerade vår nation under ett gånget århundrade. För det som vi såg i det förflutna i varje samhällsområde, det som kännetecknade alla våra försvunna partier, var förnekelsen av livet!

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Vi nationalsocialister vill inte tänka på livet som en resa genom en jordisk tårdal, som en ständig förberedelse för ett bättre Bortom. Vi vill göra livet – och särskilt våra fattigaste tyskars liv – så vackert och ljust som möjligt. Vi tror att detta vårt liv är värt att levas; och vi tror att vår Herre Gud inte skapade mångfalden i vårt liv för att återigen överlämna allt åt evig förstörelse och förintelse. Alla som tror att de genom sitt liv och sina gärningar har ett heligt uppdrag att uppfylla i denna värld, alla som är fyllda av denna tro, är i sitt eget hjärta nationalsocialister.

Därför behöver vi styrka för kampen. Vårt liv är inte fyllt av paradisets rikedomar; för oss är det viktigaste kampen. Livet är kamp, och kamp är att leva. Vi känner ingen ändpunkt där vissa i evig sysslolöshet väntar på sin egen njutning och de andra är ständigt fördömda. I all evighet känner vi bara kamp som ett uttryck för vår tro och vårt liv. Och för denna kamp söker vi att ge vårt folk en ständig tillförsel av ny styrka.

Arbete är i själva verket bara ett annat uttryck för kamp. Var och en av våra landsmän, vare sig han är arbetare eller bonde, konstnär, forskare eller soldat, befinner sig i varje ögonblick mitt i denna kamp för sitt folks och sin egen existens. Och eftersom denna kamp förbrukar nerver och substans, behöver människan medlen för denna kamp, och därför också påfyllning av dessa medel och förnyelse av sin kraft. Följaktligen är rekreation och semestrar en inre nödvändighet för oss.

För en tid sedan frågades jag av en framstående utländsk student i samhällsekonomi: ”Hur inställer ni er till frågan om semester? Kommer ni i Tyskland att lagstifta om semesterns omfattning och samtidigt reglera lönesatsen?” Jag svarade: Vi kommer inte bara att tolerera ett generellt införande av semester, utan vi kommer att göra den juridiskt obligatorisk, eftersom detta är ett av våra krav.” ”Men ursäkta mig”, sa han, ”i varje land kämpar arbetsgivarna mot sina anställda, och ändå hävdar ni i Tyskland att även arbetsgivarna gradvis kommer att börja kräva dessa semestrar?” ”Ja, tiden kan inte vara långt borta då de ivrigaste förespråkarna för semester och rekreation inte kommer att vara arbetarna utan arbetsgivarna.”

Nationalsocialismen är förnuftets seger över orimligheten, och det är bara rimligt att en utmattad och nedgången människa återskapar sig själv, så att hon kan utföra sitt framtida arbete så mycket bättre. Detta innebär att semester blir ett krav på sunt, rimligt sunt förnuft. Vi kräver inte semester av medlidande, utan i erkännande av att de ytterligare kommer att öka vårt folks produktionskraft. Arbetsgivaren har ingen fördel av att ha en trött och utmattad människa som arbetar för sig; en sådan människa förbrukar helt enkelt energi, medan maskinerna fortsätter att gå, förbrukar kraft, kostar pengar och slits ut. Även människan upphör att vara produktiv, så att arbetsgivaren har en dubbel förlust: han betalar inte bara lön för en minskad produktivitet, utan han betalar också för den outnyttjade maskinens energi och kraft. Å andra sidan, om människan är fräsch, återvinner arbetsgivaren lätt skillnaden som uppstått genom de semestrar som han har betalat för. Och arbetsgivaren kommer att se att hans saldo inte blir ett debetsaldo, utan tvärtom visar en förbättring på kreditsidan; han kommer att inse att han, såväl som arbetaren, har att vinna.

Det är verkligen karakteristiskt för nationalsocialismen att den inte gör något till fördel för endast en sida. Om vi skulle göra något som bara skulle hjälpa arbetaren och samtidigt skada arbetsgivaren, skulle det inte vara någon fördel för nationen som helhet; en sak är bra för individen om det är bra för det tyska folket som helhet, och det är bra för det tyska folket att människorna har rekreation och semester. Det har ofta varit vår erfarenhet, och det är det fortfarande idag, att höra en man säga: "Jag skulle vilja ha åtta dagar ledigt; ge mig mina pengar; men jag vill inte åka iväg för rekreation, jag stannar hemma. Nej, det är fel; det skulle vara

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

kasta bort pengar; för hemma kan en man inte hitta rekreation. Själva idén med saken är att han då och då ska släpas ut från sin vind, där han ständigt bara ser nöd och brist, och skickas på en sjöresa, eller till bergen, eller till Rhen, och lära sig att glömma arbetsdagens värld i åtta dagar. Vad marxisterna predikar är inte tillräckligt: "Vi vill ha semester"; något måste göras med semestern – det är *Styrka Genom Glädje.*

Vid slutet av det första året kunde jag säga att *Styrka genom glädje* har erövrat Tyskland med stormsteg. Idag är våra framsteg så stora att även utlandet uppmärksammar dem. Oavsett om de är för eller emot Tyskland, följer alla utomlands med intresse vår unga organisation, som har möjliggjort något som hittills ansetts omöjligt, en dröm i många år för varje socialist i världen. Vi hoppas kunna leda världen till att tänka på det nya Tyskland på ett annat sätt än det som en illvillig press ofta vill få oss att tro.

Diario da Manha, till exempel, ger ett exempel på den växande positiva världsopinionen; i ett nummer daterat 12 oktober 1935 läser vi följande om en sjöresa *med kraft genom* glädje: ”Det är den revolution som Tyskland, med den fasta och disciplinerade viljan hos sitt folk grupperat kring Adolf Hitler, förbereder sig att genomföra. Vilka blir dess effekter och slutresultat? Det är fortfarande för tidigt att kunna uppskatta dem; men en sak är säker, nämligen att den tyska anden arbetar på att skapa nya livsuppfattningar och lösa vår tids mest olösta problem.” Den norska tidningen Karmoy Posten från 27 september 1935 publicerar en intressant diskussion om värdet av *kraftresorna med glädje* mellan en norrman och en herr Rabinowitz. Norrmannen skriver med hänvisning till de skisser du ger oss om hur hemskt det är med sjöresor: ”... livet ombord måste vara under en sådan resa, med lite utrymme och trångt på alla sätt, jag vill påpeka att jag personligen har deltagit i en av dem, och vet att detta är nonsens...

· Du har sannerligen aldrig varit ombord på en ångbåt *från Strength Through* Joy. Man får inte göra det: Vilket demokratiskt kasta all rättvisekänsla överbord. *Styrka* · land som helst kan mycket väl vara stolt över... *genom* glädje-organisationen.”

Jag skulle kunna förlänga listan över liknande vänliga pressuttalanden från utlandet i all oändlighet; men en sak är tydlig utifrån de bedömningar som formats av alla dem som har visat ett seriöst intresse för vår organisation, nämligen att idén om *Styrka Genom Glädje* etablerar sig på grund av sina obestridda prestationer även i andra länder.

Vi gjorde därför rätt i att företa resor till andra länder. Vi kommer att fortsätta på den väg vi har börjat, och i mars i år ska vi resa med vår flotta *"Strength Through Joy"* över Atlanten till Lissabon och Madeira. Vidare ska vi från och med 1936 varje vår och höst göra resor söderut. De erfarenheter vi hade under våra första Atlantöverfarter till Portugal var så gynnsamma att vi har beslutat oss för den ovan nämnda utvecklingen av dessa resor. Ingen kan representera det nya Tyskland bättre än den tyske arbetaren som reser med " *Strength Through Joy".*

Utöver detta kommer vi i år att genomföra en rad stora specialprojekt. När man betänker vart de fem miljoner semesterfirare från *Styrka genom glädje* 1934 och 1935 faktiskt reste, upptäcker man att av dessa fem miljoner åkte mer än tre miljoner till gränstrakterna i vårt land. Där har de byggt en levande mur av tysk socialism. Befolkningen i gränsområdena besöktes av tyskbröder från alla delar av Tyskland. Och den stora kamratskapen, som är just det som skiljer *Styrka genom glädje* -resor från privata resor, gav dessa bröder vid gränsen ett nytt andligt stöd. ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

Vi ska fortsätta detta metodiska arbete och avsevärt utöka det. För att uppnå detta mål har vi inlett en stor satsning och avser att sänka de redan låga priserna *för Styrka Genom Glädje* med ytterligare 30 procent. När detta föreslogs skakade många experter på huvudet och trodde att detta aldrig skulle kunna uppnås. Nu, efter en kort förberedelseperiod, kan jag säga att just i år kommer de billigare priserna att vara tillgängliga för 350 000 semesterfirare, och detta utan att de som tillhandahåller boendet behöver avvika från de godkända tarifferna.

Detta innebär att den tyska arbetaren för genomsnittliga sträckor kan åka iväg på en hel veckas semester till en kostnad av 12 till 15 eller 16 mark, inklusive biljetter, helpension och logi samt kollektiva aktiviteter av alla slag. Detta kommer att göra det möjligt för oss att inkludera nya grupper av arbetarna, som på grund av sin ekonomiska situation hittills inte har kunnat delta i en " *Kraft Through Joy"* -resa. Dessa nya massor kommer att bli de bästa semesterfirarna, eftersom de kommer att vara de lyckligaste och mest nöjda. Vi ska ta dem till vackra gränsområden, som samtidigt är i störst behov av den omsorg som nationalsocialismen kan ge dem.

I alla aktiviteter inom rörelsen " *Kraft Through Joy"* som sträcker sig bortom vårt fosterlands gränser, är vi medvetna om våra tyska bröder utomlands. Vi vill göra dem till en levande bro som förbinder oss med andra länder, och våra semesterfirare ska vara vänskapens budbärare för att göra det möjligt för andra länder att se Tyskland som det verkligen är. Och så ska vi föra till Tyskland våra bröder som bor utomlands och deras barn, som annars aldrig skulle kunna tänka sig att besöka Tyskland. Vi ska använda vår flotta *"Kraft Through Joy"* under vintern och mellansäsongen och genomföra dessa resor till mycket låga priser. I alla dessa åtaganden erbjuder vi ingen konkurrens med några industriella institutioner överhuvudtaget, för de individer som ska delta i dessa resor kommer att väljas ut mycket noggrant av oss. Om en man har tillräckligt med pengar för att ha råd med en vanlig resa till Tyskland, låt honom resa på vanligt sätt.

Vi erbjuder ovan nämnda billiga faciliteter för ett besök i Tyskland endast för dem som inte är i en sådan lyckligt lottad situation.

För att avsluta mina kommentarer om resor och semestrar vill jag beröra en liten oro som finns på vissa håll. På det hela taget är alla entusiastiska över *Strength Through Joy* -expeditionerna, våra värdar såväl som semesterfirarna. Alla är fulla av lovord för institutionen som verkligen, vilket har bevisats, på många sätt utövar ett mycket välgörande inflytande. Det finns bara en kritik som kan höras då och då: det sägs att en stor del av semesterfirarna består av människor som även utan oss skulle kunna åka iväg på semester. Men denna invändning är obefogad. Mina medarbetare har undersökt sammansättningen av ett stort antal tåg. Detta var lätt möjligt, eftersom varje deltagare behandlas med hjälp av ett särskilt detaljerat frågeformulär. Resultatet av undersökningen av alla semestertåg från fyra distrikt blev följande: inte mindre än exakt 50 % av passagerarna var arbetare inom industrin. Resten bestod av småanställda, oberoende hantverkare, privatpersoner, personer med fria yrken etc. Jag kan också ge siffror om inkomsterna för *Strength Through Joy* -semesterfirarna. Undersökningen av samma tåg visade att en tredjedel av alla semesterfirare hade inkomster på mindre än 100 mark per månad. En annan tredjedel tjänade mellan 100 och 150 mark per månad. Restens inkomster var högre, men låg i genomsnitt mellan 150 och 250 mark per månad. Endast 6 % tjänade mer än 250 mark. I denna kategori finner vi huvudsakligen gifta par med många familjer, som på grund av de tunga pålagorna för dem har rätt att delta i *Strength Through Joy* -resor.

Vi måste nå punkten – och allt fram till idag tyder på att vi kommer att nå den –

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

när en resa från Berlin till Rügen med transport dit och tillbaka och åtta dagars semester vid havet, är tillgänglig från 12 mark. Det slutgiltiga målet är följande: enligt Tysklands nuvarande befolkningsnivå måste vi varje år kunna skicka 14 miljoner arbetande män och kvinnor på rekreationsresor på 12 till 14 dagar. De befintliga transport- och boendemöjligheterna är helt otillräckliga för att hantera detta problem. Idag har de redan nått gränsen för det möjliga. När vi profeterade detta för två år sedan blev vi utskrattade.

Vi kommer därför utan dröjsmål att börja bygga nya logianläggningar och nya fartyg. Under de kommande tre åren kommer Tyska arbetarfronten att uppföra byggnader till ett värde av 100 miljoner mark. Dessa kommer att inkludera ett havsbad på ön Rügen med 20 000 bäddar och alla faciliteter för rekreation. Planerna och modellerna för detta unika företag har redan gjorts. Vi har att tacka vår ledares, Adolf Hitlers, generösa befäl för dem.

Dessutom ska vi bygga två fartyg med plats för 1 500 personer vardera, utan stora sovsalar, alla hytter för två eller fyra personer, varje hytt försedd med en ventil och hela fartyget försett med ett däck av oöverträffad kapacitet. Utöver de två fartygen, Der Deutsche och Sierra Cordoba, som vi redan har, ska vi i vår köpa ytterligare fyra fartyg av liknande storlek. Utöver dessa projekt kommer antalet bäddar i de fritidshem på landet som Arbetarfronten redan äger att ökas till 30 000. När allting är klart om tre år kommer vi att kunna tillhandahålla boende för 1,2 miljoner människor i våra egna rekreationsanläggningar. Naturligtvis kommer den privata hotell- och restaurangbranschens anspråk alltid att prioriteras. Så vi ska arbeta ihärdigt för att uppnå det slutliga målet, tills den siste arbetande tysken kan tillgodose sina legitima anspråk på rekreation och semestrar i sin helhet.

Bland de olika delarna av organisationerna Nationalsocialistiska gemenskapen *Styrka genom glädje* intar idrotten en särskilt viktig plats. Detta kontor har det fina, men oändligt mödosamma ansvaret, att förvandla den tyska arbetarens lediga kväll i glad fysisk kultur till en källa till styrka såväl som rekreation. Idag, efter två års arbete, kan vi med tillfredsställelse konstatera att resultatet vida har överträffat våra förväntningar. Mer än tre miljoner har följt 8 500 kurser inom de olika idrottskategorier (simning, gymnastik, lätt friidrott, skidåkning etc.) som vi anordnade. Medicinska centra för idrott, idrottsfrågor och specialkurser för dem som lider av fysiska defekter tjänar till att sätta igång även de sista av våra landsmän. Våra seglingsexpeditioner på öppet hav har alltid varit fullbokade, och många ansökningar har fått avslås. Även i denna riktning kommer vi att utöka vårt arbete, och i synnerhet genomföra resorna med en större aktionsradie än under det gångna året. Under denna vinter, i skrivande stund, hålls skidåkningsinstruktioner i de vackraste vintersportsområdena i Tyskland; 35 000 kommer att delta i dessa. I samband med dessa kurser finns 30 000 *Strength Through Joy* -skidkläder tillgängliga, bestående av skidor med remmar, pjäxor och skyttlar för 35 mark. Denna siffra kan verka hög, men ändå såldes 18 000 kläder i vanlig detaljhandel förra året. 42 000 *Strength Through Joy*- semesterfirare följde med entusiasm de olympiska spelen i Garmisch-Partenkirchen, som fördes till arenan med våra *Strength Through Joy* -tåg.

För otaliga tyskar innebar detta uppfyllandet av en länge omhuldad och till synes ouppnåelig dröm; för i Tyskland idag är sport inte längre en rekordfråga som slås av ett fåtal utvalda eller ekonomiskt mer lyckligt lottade individer, utan det har blivit en nationell hobby. Det råder redan brist på lämpliga träningsanläggningar, och tillströmningen till *Styrka Genom Glädje*

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Idrottskurser upprätthålls stadigt. Det tredje året kommer, enligt tidigare erfarenheter, återigen att visa en balans som bevisar att det i Tyskland inte bara är mästerskapssport som odlas, utan mer specifikt den folkliga kroppsträningen. Vi kommer inte att vila förrän även 50- och 60-åringar anser att idrott eller fysisk träning är en daglig nödvändighet.

Den nybildade avdelningen för "Styrka genom glädje" för skola och folkbildning började sitt praktiska arbete för bara en kort tid sedan. Men under de få månader den existerat har den redan gjort värdefulla tjänster för den tyska nationen genom tusentals föreläsningar, genom bibliotek som innehar hundratusentals böcker, och genom att genomföra besök och guidade turer av alla slag.

Fram till året då Nationalsocialistpartiet kom till makten hade miljontals tyska män och kvinnor aldrig sett en teater inifrån. Det föreföll dem inte bara helt naturligt att inte gå på teater, utan de hade också, som ett resultat av det marxistiska inflytande de hade utsatts för, ett sådant mindervärdeskomplex att det till och med föreföll dem oförenligt med deras sociala förhållanden att gå dit. Även här har en grundläggande förändring skett. Nationens kulturella ägodelar ska inte längre vara de ägande klassernas privilegium. En slumpmässigt vald figur kastar ett slående ljus över den mycket betydande betydelsen, ur kulturpolitisk synvinkel, av det arbete som har utförts enbart i "Storberlin": från 1 december 1934 till 30 november 1935 har *Kraft genom glädje* fört mer än en och en halv miljon arbetare i Berlin till teatern. Hur slående denna figur än är, uppskattar vi dess sanna värde betydligt mer när vi minns att detta representerar män och kvinnor som antingen aldrig, eller praktiskt taget aldrig, gick på teater. Dessa personer representerar därför ytterligare stöd för teatern. Skälen till att de aldrig besökte en teater tidigare var huvudsakligen ekonomiska. En arbetare eller anställd med en månadsinkomst på 100 till 200 mark var helt enkelt inte i stånd att betala de normala teaterpriserna för sig själv och sin fru.

Tack vare våra generösa åtgärder har teatern och konserthuset vunnit den stora massans beskydd – massorna som bara kände till dessa institutioner genom hörsägen och betraktade dem med fullständig likgiltighet. Detta är ett faktum som inte får ignoreras och som naturligtvis har en gynnsam återverkan på de privata teatrar som inte besöks av *Styrka genom glädje.*

De undersökningar som vi genomförde i början av 1934 i Siemens-fabriken, gällande teaterbesök, bekräftade dessa observationer. En eller två siffror bevisar detta lätt: 87,6 % av männen och 81,3 % av de tillfrågade kvinnorna hade aldrig sett en opera; 63,8 % av männen och 74,2 % av de tillfrågade kvinnorna hade aldrig besökt en teater. Eftersom dessa frågor ställdes till alla anställda i Siemens-koncernen, utan hänsyn till person eller ställning, från regissören till biträdande chefen, kan man med rätta hävda att de medlemmar av fabrikens personal som redan hade bevittnat teater- eller operauppsättningar fanns bland de ekonomiskt bättre ställda grupperna av anställda.

Nyligen genomförda observationer i de olika fabrikerna visar det glädjande resultatet att manuella arbetare är särskilt väl representerade i de aktiviteter som organiseras av *Styrka Genom Glädje.* Ett kulturellt fostrande arbete utförs, vars effekter kommer att ses senare.

Bara i Berlin tillgodoser sju teatrar antingen uteslutande eller övervägande *Kraft genom glädje;* medan det genomsnittliga antalet besökare i hela riket ligger mellan 60 % och 70 % av antalet tillgängliga platser, är teateruppsättningarna av *Kraft genom glädje* lyckligtvis alltid slutsålda långt i förväg. Besöksantal av denna kvalitet kan knappast någonsin ha motsvarats av

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Tyska privata teatrar.

”Mästarkonserterna”, som nyligen introducerades för ett år sedan, och ”Musiktimmarna”, som vi besöker, åtnjuter likaså stor popularitet. Våra stora konserter, som dirigeras av de mest berömda tyska dirigenterna, är i allmänhet slutsålda långt före början. Bland kända orkestrar som har deltagit i konserterna finns bland annat Berlinerfilharmonikerna, den lokala orkestern från Berlinregionen (das Landesorchester Gau Berlin) och orkestern vid Tyska operahuset. Beethovens nionde symfoni har två gånger framförts för fullt hus.

På museerna har arbetaren hittills sett en definitivt borgerlig institution, som han av princip inte besökte. Eftersom det var svårt för oss att även få in arbetaren i ett museum, arrangerade vi många tusen organiserade fester. Men utöver detta förde vi in konsten i fabriken genom utställningar av verk, vilka genomfördes i stor skala och med ännu större framgång i hela riket. Kontakten med Tysklands manuella arbetare ger dessutom konstnären stark inspiration till konstnärligt skapande i samklang med tiden.

Inom några år kommer varenda större fabrik att ha arrangemang för en permanent utställning. Varje år kommer miljontals tyskar att kunna hylla tyska konstnärers verk. Vad vi har åstadkommit är alltså att den tyske konstnären har gått dit nationens arbetande massor strömmar samman, det vill säga till arbetsgården och fabriken; och att konstnären för sin möda och för de konstnärliga skatter som han tillför den manuella arbetaren belönas rikligt genom den stimulans som hans konstnärliga skapande får från kontakten med den manuella arbetaren och med maskinrum.

Sammanlagt besöktes våra 66 000 *Styrka Genom Glädje* -evenemang av 25 miljoner människor.
Med våra filmbilar har vi besökt de ensliga byarna och de udda hörnen av Tyskland gömda i skogen och på den oodlade marken, för att ge våra bröder där, för en gångs skull, en livlig omväxling och avkoppling från dagens börda och trötthet.

Men vår verksamhet sträcker sig ännu längre. I tusentals och åter tusentals fabriker under många år har smuts fastnat i skrymslen och vrår, och ingen tänkte någonsin på att göra arbetsplatsen vacker. Människor hade blivit så vana vid smutsiga, trånga och fuktiga arbetsutrymmen att de accepterades som en självklarhet.

Med nytt mod och energi tog avdelningen *för Skönhet i arbetet* ett ansvar. En frisk vind blåste genom alla fabriker och sopade bort smutsen och dammet från fönstren och från varje vrå på gårdarna och i fabrikerna. Långt över 200 miljoner mark spenderades av chefer, ofta med hjälp av fabrikspersonalen själva, på att göra arbetet, på initiativ av avdelningen för *Skönhet i arbetet ,* lämpligt för människor. Där det tidigare låg gammalt skräp och bråte omkring, finns det idag små trädgårdar, grönområden, prydliga gårdar, idrottsplatser, ljusa och luftiga arbetsrum, simhallar, toaletter och tvättrum. Arbetsplatser som det är ett nöje att se har skapats under de senaste två åren. Fram till idag har ungefär 17 000 fabriker tagits om hand. Tillsammans med otaliga förbättringar av större eller mindre betydelse byggdes följande: 4 314 matsalar och sällskapsrum för fabrikspersonalen; 1 580 prydnadsplatser; 276 idrottsplatser; och 93 simhallar.

Detta arbete som idag utförs av *Strength Through Joy* i fabrikerna påverkar automatiskt den tyska arbetarens hem. För en man som är van vid en vacker och ren arbetsplats kommer bara att känna sig bekväm i ett vackert och rent hem.

Byggandet av fabriksgrupper i fabriker går mycket snabbt framåt. Tanken är att svetsa ******ebokkonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

medlemmarna av NSDAP och dess branschorganisationer inom fabriken tillsammans med de bästa arbetarna mellan 18 och 25 till ett solidt, obrytbart block, för att även i kristider, i förening med "cell"- och "block"-ledarna, hålla gemenskapens idé vid liv.
Dessutom bör dessa arbetsgrupper skapa nya seder i fabriken och inspirera till evenemang som inspektioner och gemenskapskvällar.

Beträffande organisationen av *Styrka Genom Glädje* kan följande siffror anges: den nationalsocialistiska gemenskapen *Styrka Genom Glädje* är uppdelad i 32 regioner, 771 distrikt och 15 051 lokala grupper med lika många lokala vakter. Till dessa läggs fabriksvakterna, vars arbete ligger inne i fabriken, totalt 57 000. Alla dessa 75 000 medarbetare ger sina tjänster gratis till *Styrka Genom Glädje.*

Styrka Genom Glädje har endast 2 547 avlönade tjänstemän.

Detta mäktiga åtagande, som under de första två åren krävde subventioner från den tyska arbetarfronten, kommer förhoppningsvis att bli självständigt i år. Detta är kanske det mest anmärkningsvärda och mest intressanta faktum, särskilt när man betänker att den summa pengar som mobiliserats och satts i omlopp av *Kraft genom glädje* är mer än en miljon riksmark, medan den italienska Dopolavoro inte ens ungefär har nått denna nivå, och den amerikanska fritids- och kvällsorganisationen kräver mycket betydande subventioner; medan av alla marxistiska ansträngningar, som – vare sig i det gamla Tyskland eller i det bolsjevistiska Ryssland eller i västvärldens industriländer – överallt har misslyckats fullständigt, är nationalsocialismen på rätt väg.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Det tyska vinterhjälpsarbetet

av Max Hunger

Vinterhjälpsarbetet, invigt av Nationalsocialistiska partiet och tagit emot med hög anda av hela nationen, har blivit en erkänd institution i Tredje riket och en välsignelse för många miljoner behövande, försvagade och sjuka män, kvinnor och barn.

Medan staten genom direkta åtgärder gör allt för att bekämpa arbetslöshet och övervinna nöden genom att tillhandahålla arbete i omfattande skala, har den ännu inte haft tillräckligt med tid för att hitta arbete åt varje arbetsför man och kvinna som är villig att arbeta, även om den har åstadkommit det nästan otroliga miraklet inför de världsomfattande handelssvårigheterna att inom tre år minska antalet arbetslösa från 7 miljoner till mindre än 2 miljoner. Men liksom varje familj kommer den alltid att ha sina fattiga inom sin fålla.

Sociallagstiftning och offentligt bistånd har gjort, och gör, mycket för att lindra begär, men dessa institutioner kan inte avskaffa begär helt och hållet.

Det är för att hjälpa alla dem vars försörjningsmöjligheter ligger strax under gränsen som Vinterhjälpsarbetet inrättades. Vinterhjälpsarbetet ska inte ersätta offentligt bistånd, dess huvudsakliga syfte är att komplettera det.

När nationalsocialismen tog makten den 30 januari 1933 grundade den staten, som Dr. Goebbels beskrev det: ”ett ruinfält”, ett politiskt kaos, med tomma kassakistor och var femte man som mottog arbetslöshetsersättning.

Det krävdes starka hjärtan och en järnvilja för att bemästra en nästan hopplös situation som tidigare regeringar förgäves hade försökt åtgärda. Sättet som dessa gigantiska problem hanterades på har redan blivit en historia, men det kommer att bli ihågkommet för all framtid som ett fantastiskt exempel på djärvt och konstruktivt statsmannaskap.

Kärnan i den stora nationalsocialistiska välfärdsföreningen bildades redan våren 1932, men dess verkliga verksamhet inleddes inte förrän partiet hade kommit till makten. Föreningens första officiella evenemang hölls den 6 maj 1933, då chefskommissarie Hilgenfeldt, som hade placerats i ledningen för organisationen, i närvaro av Führern tillkännagav Führerns order som sanktionerade föreningen som ett officiellt organ inom partiet för riket, bemyndigat att hantera alla frågor som rör allmän välfärd och stöd.

Föreningen kallades till handling för första gången på Führers födelsedag den 20 april, då den anförtroddes utdelningen av matpaket till arbetslösa, och den 1 maj, då den gjorde den första gatuinsamlingen till barnens semesterfond.

Samma sommar fick föreningen verkställande befogenheter för att organisera den vinterhjälp som hade planerats av Führern, och den inledde omedelbart de organisatoriska förberedelserna för den stora uppgiften. Den 13 september inledde Führern kampanjen och förklarade att ingen i Tyskland skulle lida hunger eller kyla under vintern, och Dr. Goebbels sade i sitt avsked att detta vinterhjälpsarbete skulle genomföras med

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

de renaste och mest anständiga metoder man kan tänka sig, och att hela nationen i sympati med de fattiga skulle ha en "enrättsgryta" den första söndagen i varje månad och erbjuda skillnaden mellan kostnaden för den vanliga middagen till hjälp för de behövande. Datumet för vinterhjälpsarbetets början fastställdes till den 1 oktober, och den 16 september åkte överkommissarie Hilgenfeldt med en stab på 36 medhjälpare till kontor som hade ställts till hans förfogande i riksdagshuset.

I ett tal den 11 december 1935 beskriver Hilgenfeldt några av de svårigheter han hade att kämpa med i organisationen av det arbete han hade anförtrotts. Från början var det tydligt att företagets framgång berodde på att man byggde upp effektiva maskiner för insamling och distribution och att hela nationen fick delta aktivt i det. Därför måste de ljumma och likgiltiga väckas till en högre medborgarkänsla och de själviska till en ny altruism; det måste inses för varje tysk att sann gemenskap baserades på självuppoffring och ömsesidigt stöd. Führern, när han inledde vinterhjälpsarbetet, förklarade: "Denna stora aktion mot hunger och kyla måste initieras under mottot: Proletariatets internationella solidaritet har krossats av oss. I dess ställe skall vi upprätta det tyska folkets levande nationella enhet."

Hilgenfeldt insåg från början att organisationen, för att vara effektiv, måste vara elastisk i sin tillämpning på behov och anpassningsbar till de varierande omständigheter av faktiska behov den var avsedd att lindra.

”Ingen ska lida hunger och köld!” Detta var Führerns föreskrift till hans betrodda anhängare.

Hur skulle det göras? Det fanns ungefär 17 miljoner människor som behövde tas om hand: nästan en tredjedel av hela Tysklands befolkning. Sannerligen en formidabel uppgift! Emellertid visste chefskommissarie Hilgenfeldt att han i första hand kunde lita på det hängivna samarbetet från cirka 30 000 lokala sektioner av partiet, men han visste också att de inte kunde fungera tillfredsställande om inte noggranna planer, som omfattade alla möjliga omständigheter, hade utarbetats i förväg.

Av denna anledning tog han hjälp av experter inom finans, industri och transport, samt inom potatis-, mjöl- och kolhandeln; han utnyttjade även befintliga välgörenhetsinstitutioner från kyrkomissionerna, Tyska Röda Korset, den tekniska beredskapskåren ända ner till den lilla skaran entusiastiska arbetare, kallade "adventisterna". Det var en allmän mobilisering av alla de krafter som var utbildade och erfarna i offentligt hjälparbete och av dem som var redo och villiga att hjälpa till som hedersarbetare, oavsett parti och social ställning.

Varje lokal partiavdelning i hela landet samlade in och förde namnen på alla personer i behov av extra stöd. Allt eftersom arbetet ökade anslöts en särskild sektion av Nationalsocialistiska välfärdsföreningen till varje lokalavdelning där män och kvinnor från alla klasser arbetade tillsammans med en vilja för ett gemensamt mål.

Vid organisering av hjälpinsatsen måste de olika områdenas särskilda behov studeras och tillgodoses. Eftersom levnadsvanorna var olika i de olika distrikten, även i fråga om livsmedelsförsörjning, och eftersom de krisdrabbade områdena huvudsakligen sammanföll med de tätbefolkade industricentrumen, var föreningen tvungen att vidta åtgärder för att möta alla dessa speciella behov. Dessa svårigheter illustreras bäst av ett konkret fall: befolkningen i den rhen-westfaliska provinsen är till exempel van vid att konsumera en gul potatissort; detsamma gällde Essen och Hamburg; följaktligen var alla vita och röda potatissorter tvungna att skickas till andra delar av Tyskland där de var populära, särskilt Baden.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Insamling och distribution av potatis belastade organisationens resurser exceptionellt på grund av befolkningens ojämlika lokala behov. Till Bayern till exempel, som är självförsörjande vad gäller potatis, gjordes knappast några leveranser, medan det för distriktet Essen behövdes en kompletterande kvantitet på 1,45 miljoner cwt och för Sachsen 0,92 miljoner cwt. Bland andra städer och distrikt som behövde ytterligare förnödenheter fanns Berlin, centrala Tyskland, de rhen-westfaliska industriområdena, Baden och delar av Württemberg. Under fälttåget 1933/34 samlades och distribuerades cirka 60 000 järnvägslaster potatis. Av denna kvantitet mottog Berlin ensamt dagligen 700-800 lastbilslaster. Den månatliga potatisransonen som distribuerades motsvarade cirka 30 pund per capita av hela befolkningen. Men eftersom endast cirka en tredjedel av befolkningen fick ytterligare hjälp, uppgick ransonen per capita av de faktiskt hjälpta till cirka 100 pund per månad. Liknande förhållanden rådde vad gäller behovet av och distributionen av bränsle.

I vissa områden eldas huvudsakligen ved, i andra torv, kol eller brunkolsbriketter. Naturligtvis är ugnar och kaminer särskilt anpassade till det bränsle som användes. Därför var det nödvändigt att se till att varje ort försågs med erforderligt bränsle i tillräcklig mängd. Mängden bränsle som var tillåten för varje hushåll beräknades så att den räckte till uppvärmning av ett rum under hela vintern. Familjer med 3 eller 4 barn tilldelades tillräckligt med kol för att värma 2 rum under hela vintern.

För transport av allt bränsle som behövdes 1933/34 behövdes cirka 140 000 järnvägsvagnar, varav mängden kol representerade cirka 16 % av den totala mängden bränsle som användes i Tyskland. Mängden kol som levererades under vintern till en familj med två barn motsvarar cirka 9 cwt, medan varje hushåll i gruvdistrikten, där kol förbränns mer extravagant, fick cirka 22 cwt under samma period.

Distributionen av kol sköts av de lokala kolhandlarna. De personer som är berättigade till kolavdrag får leveransorder på 1 cwt vardera. Orderorderna överlämnas till kolhandlarna som sedan levererar kolet mot betalning av en liten avgift för porterage. Mottagare som inte kan betala får kolet levererat kostnadsfritt.

Det skulle kanske ge en bättre uppfattning om koltillförselns omfattning om det förklaras att det skulle krävas 3 månaders arbete av gruvarbetarna i Saarbäckenet för att få den mängd kol som behövs för vinterhjälpsarbetet.

Vinterhjälpen inkluderar även leverans av skor och kläder. De tyglängder som används för kläder skulle utgöra en total längd av ganska 5 000 mil.

Förutom potatis delas även andra livsmedel ut: ris, mjöl, kakao, mjölk, fett, kött, fisk och andra ätbara varor. Det tillhandahålls också gratis måltider, och vid juletid julgranar för de unga. År 1933/34 delades 300 000 julgranar ut enbart i Berlin.

För insamlingen av de gåvor som är nödvändiga för inköp av alla dessa enorma förnödenheter har olika metoder använts: gatuinsamlingar där även de högsta statliga funktionärerna deltar som insamlare, välgörenhetsevenemang, sociala tillställningar, gatulotterier, månatliga insamlingar med "en rätt gryta", gåvor i form av pundpaket med mat, offentliga insamlingar, särskilda avgifter på inkomst, privata insamlingar, gatuförsäljning av märken, etc., etc.

Organisationens grundlighet illustreras bäst av metoden där "enrätts-
"gryta"-samlingar genomförs i Berlin.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Staden Berlin består av cirka 125 000 hus; för varje hus upprättas en lista över invånare, och i varje hus tillkallas varje familj eller oberoende inneboende och pengarna samlas in. Bidraget, i enlighet med bidragsgivarens medel, förs in av honom i listan, som inom några timmar återbetalas till den lokala avdelningen tillsammans med den insamlade summan. Enbart i Berlin finns det i genomsnitt 140 000 frivilliga medhjälpare som arbetar med vinterhjälpsarbetet.

Det bör också nämnas att tillverkningen av märken och gåvor, som säljs på gatorna vid speciella tillfällen, gav arbete och bröd åt många arbetslösa i de krisdrabbade industriområdena. Vintern 1933/34 lades till exempel beställningar på 4 miljoner mark hos tillverkare i Bayerischer Wald, Thüringen och Sachsen, och även Ostpreussen med sin bärnstensindustri glömdes inte bort. För 1934/35 ökade värdet av dessa beställningar till 5 miljoner mark.

Lättnaden ges till alla berättigade personer, oavsett ras eller nationalitet.

År 1933/34 fick till exempel 69 336 utlänningar hjälp, varav 29 108 var judar. Enbart i Berlin togs 13 818 judar och 8 054 utlänningar om hand av vinterhjälpsverket. De totala summorna i pengar och penningvärde som samlades in till vinterhjälpsverket var:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Antalet assisterande var följande:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Särskilt bör nämnas det oöverträffade stöd som bönderna gav vinterhjälpsarbetet. Några siffror kan illustrera det: År 1933/34 levererade Pommern till exempel 841 477 cwt potatis.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******

Machine Translated by Google

Alla varor för vinterhjälpsarbetet transporterades kostnadsfritt av Statens järnvägar.
Under kampanjen 1933/34 uppgick statsjärnvägarnas bidrag i detta sammanhang till 14 672 957 Mks., medan transporternas totala vikt uppgick till 59 025 995 cwt.

Antalet hedershjälpare som var engagerade i vinterhjälpsarbetet uppgick till i genomsnitt 1½ miljon varje år, medan följande antal tjänstemän, kontorister etc. anställdes i organisationens administration:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Den totala administrationskostnaden är strax under 1 % av de totala intäkterna.

När Führern och rikskanzlern Adolf Hitler den 27 maj tog emot överkommissarie Hilgenfeldt i sällskap med sina viktigaste arbetare, uttryckte han sin stora uppskattning för organisationens arbete, och när han avslutade med att säga att "vinterhjälpsarbetet är en unik historisk bedrift inom socialt arbete", uttryckte han bara varje sann tysks känsla för denna stora nationella ansträngning av ömsesidig välvilja och personliga uppoffringar.

******e-bokskonverterare DEMO Vattenstämplar******